
URSULA K. LE GUIN

EN UZAK SAHİL

Metis Edebiyat

En Uzak Sahil

Yerdeniz III

Ursula K. Le Guin

İngilizce aslından çeviren: Çiğdem Erkal İpek

Metis Yayınları

Ursula K. Le Guin

1929'da Kaliforniya'da doğdu. Babası ünlü antropolog Alfred Kroeber, annesi yazar Theodora Kroeber'dir. Radcliff ve Columbia üniversitelerinde edebiyat eğitimi gördü. 1950'li yıllarda fantastik öyküler ve romanlar yazmaya başladı. 1962'de ilk bilimkurgu öyküsü yayımlandı. 1974 tarihli Mülksüzler'e kadar altı bilimkurgu romanı yazdı. Bu tarihten sonra zaman zaman bilimkurgu öyküleri yazmakla birlikte romanlarında daha ziyade yarı gerçekçi, yarı fantastik temalar işledi.

Kısa hikâye, deneme, şiir, çocuk kitapları ve roman türlerinde eserler veren Le Guin'in aldığı çok sayıda edebiyat ödülü arasında Ulusal Kitap Ödülü, beş kez Hugo ve beş kez Nebula Ödülü, Kafka Ödülü ve PEN/Malumud Ödülü bulunuyor. Halen Portland, Oregon'da yaşamaktadır.

Türkçede Mülksüzler ile başladığımız Le Guin edebiyatı, okurdan gördüğü ilgiyle birlikte geniş bir koleksiyon oluşturdu. "Yerdeniz" dizisi, yazarın ilk dört kitaptan on yıl sonra yazdığı Öteki Rüzgâr la bir beşleme haline geldi. Kısa hikâyelerden oluşan Yerdeniz Öyküleri de bu beşlemeyle aynı coğrafyada geçmektedir.

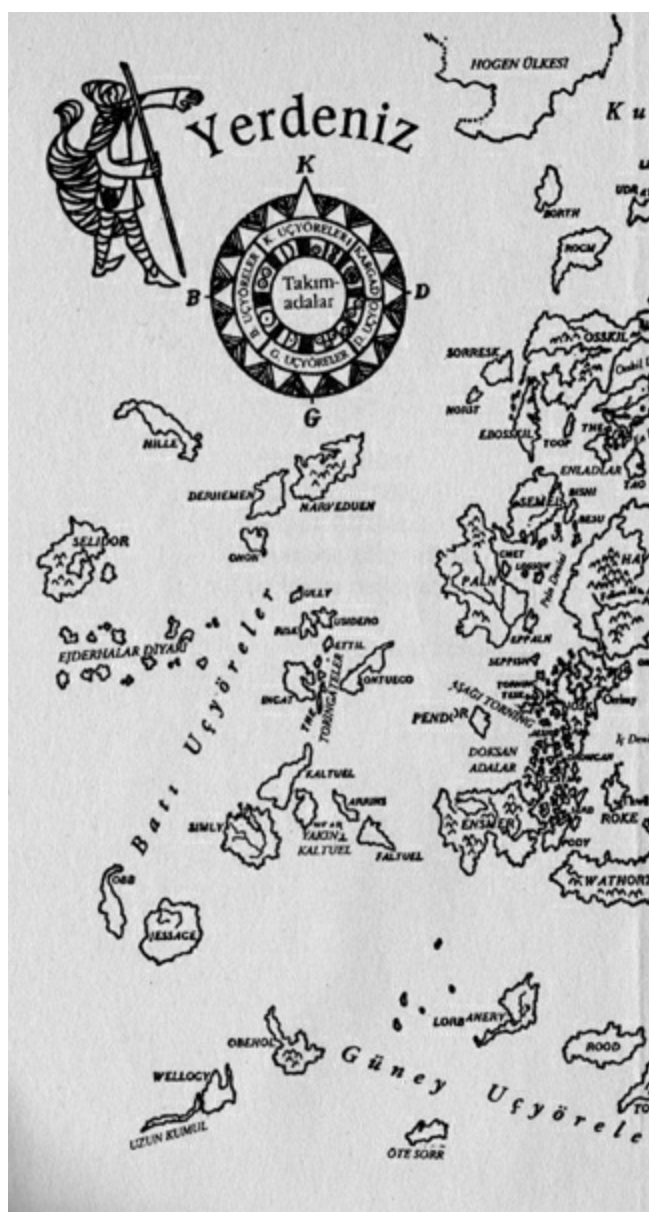
Le Guin'in düzyazılarını merak eden okurlarımıza, edebiyat konulu makale ve denemelerini bir araya getirdiğimiz Kadınlar Rüyalara Ejderhalar başlıklı seçkiyi öneriyoruz.

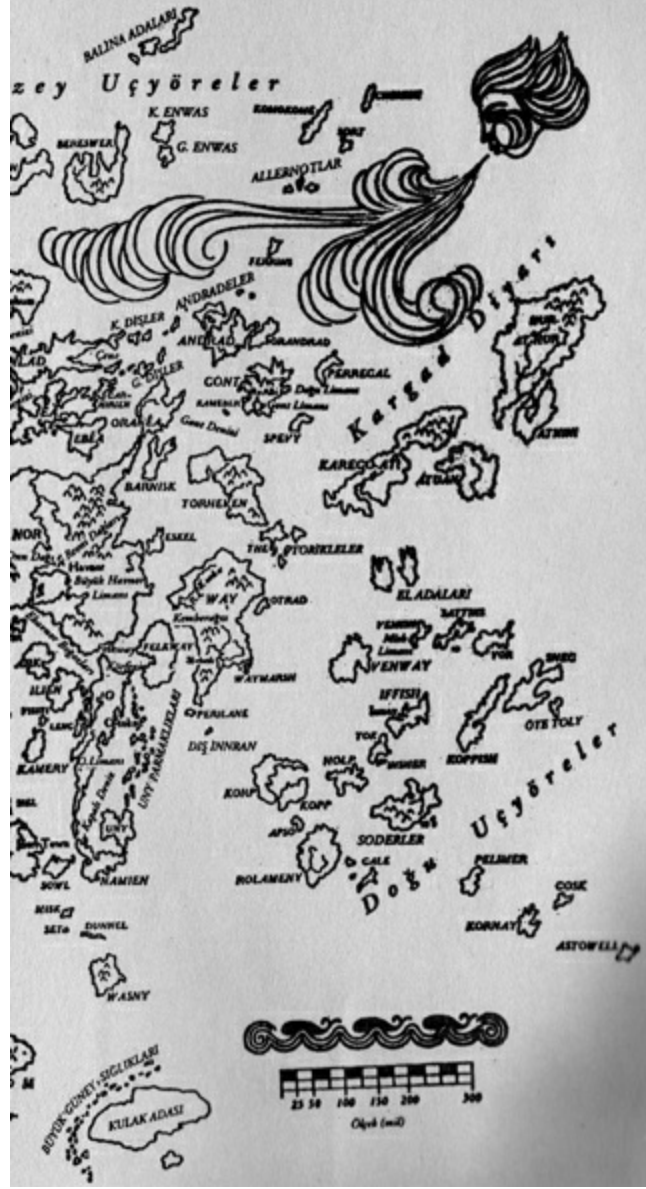
"En Uzak Sahil ölüm hakkında....

Onun diğerlerinden daha zayıf kurgulu, daha tutarsız ve eksik olması da bu yüzden. İlk iki kitap yaşadığım ve aldattığım şeyler hakkındaydı. En Uzak Sahilde konu edilen şeyi ise yaşayıp aldatamazsınız. Bu bana genç okurlar için çok uygun bir konu gibi gelmişti, çünkü çocuk yalnızca ölümün var olduğunu değil –çocuklar ölümün yoğun bir biçimde farkındadırlar kendisinin de ölümlü olduğunu, öleceğini anladığı anda, çocukluk biter ve yeni hayat başlar.

Bu da büyümedir, ama daha geniş bir bağlamda."

Ursula K. Le Guin

Söz sessizlikte,
ışık karanlıkta,
yaşam ölürken;
bomboş gökyüzünde
uçarken parlar atmaca.

Ea'nın Yaradılışı

Üvez Ağacı

Çeşmeli Avlu'da, mart güneşi dişbudak ile kara ağacın genç yaprakları arasından parlıyor; sular, gölgelerle berrak ışığın içinden sıçrayıp dökülüyordu. Çatısı olmayan bu avlunun dört yanı, yüksek taş duvarlarla çevriliydi. Bunların ardında odalar, avlular, geçitler, koridorlar, kuleler ve en son olarak da Roke'un Büyük Ev'inin, savaş, deprem tehdidinde ya da denizin kendisine bile karşı koyabilecek, sadece taşla değil katıksız büyüyle örülmüş ağır dış duvarları bulunuyordu. Çünkü Roke Adası, büyü sanatının öğretilmekte olduğu Bilgeler Adası'ydı; Büyük Ev büyücülüğün merkezi ve okulu; Ev'in merkezi de duvarlar içindeki, çeşmenin aktığı ve ağaçların, yağmur, güneş veya yıldızların altında durduğu küçük avluydu.

Çeşmeye en yakın ağaç olan ulu bir üvez, kökleriyle yerdeki mermeri kamburlaştırmış, kırmıştı. Yeşil yosun damarları havuzun etrafındaki çimlik alandan yayılarak kırıkların içini doldurmuştu. Bir oğlan burada, çeşmenin ortasındaki fiskiyenin dökülen sularını bakışlarıyla izleyerek, alçak mermer ve yosun yükseltisinin üzerinde oturuyordu. Delikanlı sayılabilecek yaşta olmasına rağmen yine de bir çocuktü; zengin giysilerle donanmış, ince. Yüzü, altın renkli tunçtan dökülmüş gibi son derece düzgün şekilli ve sakindi.

Arkasında, belki bir dört buçuk metre gerisinde, avlunun ortasındaki çimliğin sonunda, ağaçların altında bir adam duruyordu, ya da duruyor gibi görünüyordu. O kıpırdayan gölgelerin titreşiminde ve ılık ışık altında insan emin olamıyordu. Oğlan çeşmeyi seyredirken adam da oğlanı seyrediyordu. Ağaç yapraklarının kıpırtısından; suyun kıpırtısından ve bitmeyen şarkısından başka hiçbir ses ve hareket yoktu.

Adam yaklaştı. Bir esinti üvez ağacını kımıldatarak, yeni açmış yapraklarını hareket ettirdi. Oğlan yerinden fırladı; kıvrak ve şaşkın. Dönerek onu selamladı. "Baş büyücü Hazretleri," dedi.

Kukuletalı beyaz yünlü pelerin içindeki, kısa boylu, dik ve dinç adam oğlanın önünde durdu. Arkaya doğru indirilmiş kukuletanın katları üzerinde yüzü, kıvrık çalan esmer renkli, atmaca burunluydu; bir yanağı eskiden kalma yaralarla yol yol çizikti. Gözleri parlak ve vahşiydi. Yine de kibarca konuştu. "Oturmak için çok hoş bir yer bu Çeşmeli Avlu," dedi ve oğlanın Özür dilemesini erken davranıp önleyerek ekledi: "Uzun bir yolculuktan geliyorsun ve hiç dinlenmedin. Yine otur. "

Adam, havuzun beyaz kenarına oturarak elini, su parmakları arasından geçecek şekilde, çeşmenin daha yukarıdaki çanaklarından dökülen parıltılı damlalarının çemberine doğru uzattı. Oğlan da tekrar yerdeki taşların yükseltisine oturdu; bir dakika süreyle her ikisi de konuşmadı,

"Sen Enlad ve Enlades Prensi'nin oğlusun" dedi Başbüyük, "Morred Prensiğinin varisi. Tüm Yerdeniz'de bundan daha eski ve daha saf bir soy yoktur. Bent Enlad'ın meyve bahçelerini baharda görmüştüm, Berila'nın altın çatılarını da... Sana ne derler?"

"Bana Arren derler."

"Bu senin ülkenin dilinde bir sözcük olmalı. Ortak lisanımızda ne anlama geliyor?"

Oğlan, "Kılıç," dedi.

Başbüyücü, başını anladım dercesine salladı. Tekrar bir sessizlik oldu; oğlan küstahça değil ama utanmadan, "Başbüyücü'nün tüm lisanları bildiğini zannedirdim," dedi.

Adam, bir yandan çeşmeyi seyrederken, bir yandan başını, hayır anlamında salladı.

"Ve tüm isimleri..."

"Tüm isimleri mi? Sadece ilk Sözcük'ü söylemiş ve adaları derin denizden çıkarmış olan Segoy tüm isimleri bilirmiş. Emin ol," ve parlak, kızgın bakış Arren'in yüzüne çevrildi, "eğer senin gerçek ismini öğrenmek isteseydim, öğrenirdim. Fakat buna gerek yok. Sana Arren diyeceğim; ben de Çevik Atmaca'yım, Söyle bana, buraya kadar olan yolculuğun nasıldı?"

"Çok uzun."

"Rüzgâr ters mi esti?"

"Rüzgâr ılımlıydı ama taşıdığım haber ters, Çevik Atmaca Hazretleri."

"Söyle öyleyse," dedi Başbüyücü ciddiyetle, ama neredeyse bir çocuk kadar sabırsızca; Arren konuşurken de tekrar, sanki onu dinlemiyormuş gibi, bir üst çanakdan alt çanağa dökülen su damlacıklarının kristal perdesine baktı ama oğlanın sözlerinden de fazlasını dinliyormuş gibiydi.

"Bildiğiniz gibi efendim, babam prens hazretleri, Morred'in soyundan geldiğinden ve gençliğinde burada, Roke'ta bir yıl geçirmiş olduğundan, büyücülükten anlayan birisidir. Ülkesinin yönetimi ve idaresiyle, şehirlerin çekilip çevrilmesiyle ve ticaret sorunlarıyla ilgilenmekten sanatını pek sık kullanmadığı halde biraz gücü ve bilgisi vardır.

Adamızın ticaret filosu hep batıya doğru açılır, hatta Batı Uçyöresi'ne bile gidip, safir, öküz derisi ve teneke ticareti yaparlar; bu kış başlarında kaptanlardan biri Berila şehrimize, babamın kulağına kadar gelen bir hikâye ile döndü. Öyle ki babam adamı çağırarak, söylenenleri kendi kulaklarıyla dinledi." Çocuk kendinden emin, çabuk çabuk konuşuyordu. Uygur saray insanları tarafından eğitilmişti ve gençlerde görülen sıkılganlıktan eser yoktu onda. "Kaptan, deniz yoluyla bizden beş yüz mil kadar batıda bulunan Narveduen adasında artık büyü kalmadığını söyledi. Burada sihrin hiç etkisi kalmadığım ve büyü sözlerinin unutulduğunu anlattı. Babam bunun, tüm sihirbaz ve cadıların adayı terk etmiş olmalarından mı kaynaklandığını sorunca adam, hayır, diye cevapladı: Orada, bir zamanlar sihirbaz olan bazı insanların olduğunu fakat artık çaydanlıkları tamir için veya kaybolan bir iğneyi bulmak için bile büyü yapamadıklarını söyledi. Ve babam sordu, Narveduen halkı dehşete düşmemiş mi? Kaptan yine, hayır, dedi, umursamaz görünüyorlarmış. Ve gerçekten de, dedi, insanlar arasında hastalık vardı, güz haşatı azdı; yine de umursamaz görünüyorlardı. Dedi ki adam prensle konuşurken ben de oradaydımdedi ki, 'Hasta adamlara benziyorlardı; bir yıl içinde öleceği söylenen hasta bir adama, kendi kendine bunun doğru olmadığını ve sonsuza kadar yaşayacağım söyleyen bir adama. Dünyaya,' dedi, 'bakmadan yaşamlarına devam ediyorlardı' Diğer tacirler geri döndüğünde onlar da Narveduen'in fakir bir ülke olduğunu ve büyücülük sanatını yitirdiğini tekrarladılar. Fakat bunların hepsi, zaten hep garip olan Uçyörelere'le ilgili masallardı sadece; bir tek babam bu konu üzerinde çok

düşündü.

"Sonra Yeni Yılda, Enlad'da kutladığımız Kuzular Bayramında, çobanların kanlan şehre sunilerinin ilk yavrularını getirdiklerinde, babam büyücü Köke, kuzulara bereket tılsımı okumasını söyledi. Fakat Kök sıkıntılı sıkıntılı oturduğumuz salona gelerek esasını yere bıraktı ve 'Tılsımı söyleyemiyorum efendim' dedi. Babam onu sorguya çekti fakat adam sadece, 'Sözleri ve şekillemeyi unuttum,' diyebiliyordu. Böylece babam pazar yerine giderek tılsımları kendisi okudu ve bayram sona erdi. Fakat, ben o gece onun saraya geldiğini, ümitsiz ve yorgun göründüğünü gördüm; bana 'Sözleri söyledim ama bir anlam ifade edip etmediklerini bilmiyorum,' dedi. Ve gerçekten de bu bahar, sürüler arasında sorunlara rastlanıyor, koyunlar doğum sırasında ölüyor, kuzular ölü doğuyor, bazıları da... hilkat garibes." Oğlanın sakin ve canlı sesi kısıldı; bu son sözcükleri çekinerek söyledi ve yutkundu. "Bazılarını gördüm," dedi. Bir sessizlik oldu.

"Babam, bu meselenin ve Narveduen hikâyesinin, dünyanın bizim bulunduğumuz tarafında kötü bir şeylerin olduğunun işareti olduğuna inanıyor.

Bilgelerin öğütlerini rica ediyor,"

"Seni yollamış olması da bu ricasının acil olduğunu gösteriyor," dedi Başbüyücü. "Sen onun tek oğlusun ve Enlad'dan Roke'a yolculukda kısa değildir. Daha başka şeyler de var mı?"

"Sadece dağlardan birkaç kocakarı hikâyesi."

"Kocakarılar ne diyor?"

"Cadıların dumanda ve suda baktıkları fallar hep kötüye alametmiş ve yaptıkları aşk iksirleri de kusurlumuş. Ama bunlar gerçek büyücülüğe vakıf insanlar değil."

"Fal bakmak ve aşk iksiri hazırlamak pek önemli değildir ama yaşlı kadınların sözlerine kulak asmak gerekir. Evet, senin getirdiğin haber elbette Roke'lu Ustalar tarafından tartışılacaktır. Ama bana ne gibi bir öğüt vereceklerini bilemiyorum Arren. Çünkü, bu tür haberlerin geldiği ilk ada Enlad değil."

Arren'in, kuzeyden başlayıp, büyük Havnor adasının yanından ve İç Deniz'i bir baştan bir başa geçerek Roke'a kadar yapmış olduğu bu yolculuk onun ilk seyahatiydi. Sadece bu son birkaç hafta içinde, kendi ülkelerine ait olmayan adaları görmüş, uzaklık ve çeşitliliğin farkına varmış ve Enlad'ın güzel dağlarının gerisinde büyük bir dünyanın var olduğunu, orada bir sürü insanın yaşadığını anlamıştı. Henüz engin bir düşünce yapışma sahip değildi; o yüzden Başbüyücü'nün ne demek istediğini anlaması biraz zamanını aldı. "Başka nerede?" diye sordu o zaman, biraz ümitsizce. Çünkü Enlad'a, evine hemen bir çare götürmek istiyordu.

"Önce Güney Uçyöre'de. Daha sonraları, Adalar Diyarı'nın güneyinde, Wathort'ta bile. İnsanlar, artık Wathon'ta büyü yapılmadığını söylüyorlar. Kolay kolay emin olamayız tabii, O ülke uzun zamandan beri asi ve korsanlıkla dolu bir yerdi ve derler ki ha bir Güneyli tüccarı dinlemişsin ha bir yalancığı. Ama yine de hikâye hep aynı: Büyücülük kaynakları kurudu."

"Ama burada Roke'ta-"

"Burada, Roke'ta, biz bunların hiçbirini hissetmedik. Biz burada fırtınadan, değişimden ve kötü kaderden korunuyoruz. Belki de çok fazla korunuyoruz. Şimdi ne yapacaksın Prens?"

'Bu kötülük ve bu kötülüğün çaresi hakkında babama götüreceğ kesin bir açıklama bulunca, Enlad'a geri döneceğim'

Bir kez daha Başbüyücü çocuğa baktı ve bu kez, tüm terbiyesine rağmen Arren bakışlarını çevirdi. Bunu neden yaptığım bilmiyordu çünkü o kara gözlerde kötü bir şey yoktu. Tarafsız, sakin ve sevecendiler.

Enlad'da herkes babasına güveniyordu ve o da babasının oğluydu. Kimse ona böyle, Hâkim Prens'in oğlu, Enlad Prens'i Arren olarak değil de sadece Arren olarak bakmamıştı. Başbüyücü'nün bakışlarından korktuğunu düşünmek istemiyordu ama o bakışlara karşılık da veremiyordu. Bu bakış oğlanın etrafındaki dünyayı yine genişletiyor gibiydi şimdi, sadece Enlad

Önemsiz bir konuma düşmekle kalmıyor, kendisi de Başbüyücü'nün gözünde, küçük bir şekil oluyordu; üzerine karanlık çökmüş denizle şanlı adaların engin sahnesinde küçücük bir şekil.

Oturup mermer kaldırım taşlarının kırıkları arasından çıkan parlak yosunları yolmaya başladı ve hemen ardından, son iki yıl içinde derinleşmiş olan sesinin ince ve boğuk çıktığını fark ederek "Ve bana ne emrederseniz onu yapacağım," dedi.

"Sen babana karşı sorumlusun, bana değil" dedi Başbüyücü.

Gözleri hâlâ Arren'in üzerindeydi ve oğlan başını kaldırıp baktı, itaat ettiği anda kendini unutmuştu, işte o zaman Başbüyücü'yü gördü: Tüm Yerdeniz'in en büyük büyücüsü; Fundaur'un Kara Kuyusu'nu örten, Atuan Mezarlarından ErrethAkbe'nin halkasını getiren ve Nepp'in derin temelli denizden duvarını ören adam; Astowellden Selidor'a kadar bütün denizleri bilen denizci; yaşayan tek Ejderhalar efendisi. Orada, çeşmenin yanında diz çökmüştü, kısa boylu bir adam, üstelik genç de değil; bir akşam kadar derin gözleri olan sakin sesli bir adam.

Arren alelacele, oturduğu yerden toparlanıp usulen iki dizinin üzerine çöktü. "Efendim" dedi kekeleyerek, "izin verin size hizmet edeyim!"

Kendine güveni kaybolmuş, yüzü kızarmıştı ve sesi titriyordu.

Kalçasında, kırmızı ve altınla bezenmiş taze deriden bir kının içinde bir kılıç taşıyordu; fakat gümüşlü tunçtan haç şeklindeki kabzası aşınmış olan kılıcın kendisi sadeydi. Bunu çarçabuk kınından çekerek kabzasını, bir hizmetkârın prensine yaptığı gibi, Başbüyücü'ye doğru uzattı.

Başbüyücü, kılıcın kabzasına dokunmak için elini uzatmadı. Kılıca ve Arren'e baktı. "Bu senin, benim değil," dedi, "Ve sen hiç kimsenin hizmetkârı değilsin,"

"Ama babam bu kötülüğün ne olduğunu öğreninceye kadar Roketa kalabileceğimi söyledi ve belki biraz ustalık, size yardımı dokunabilecek herhangi bir yol öğrenebilirimsem bir hünerim yok, gücüm oluşunu da zannetmiyorum ama dedelerim arasında büyücüler vardı."

"Senin ataların büyücü olmadan önce," dedi Başbüyücü, "kraldı."

Ayağa kalkarak sessiz ve kuvvetli adımlarla Arren'e yaklaştı ve oğlanın elinden tutarak onu ayağa kaldırdı. "Hizmet teklifin için sana teşekkür ederim; bunu şimdi kabul edemem; belki bu meseleler üzerinde fikir alışverişi yaptıktan sonra kabul edebilirim. Cömert bir ruhun teklifi düşünmeden reddedilecek bir şey değildir. Ne de Morred'in oğlunun kılıcı kolay kolay vazgeçilecek bir şey... Şimdi git. Seni buraya getiren delikanlı sana yemek yemen, yıkanman ve dinlenmen için yardımcı olacak. Haydi git," dedi ve Arren'i kürek kemiklerinin ortasından hafifçe, o ana kadar hiç kimsenin göze almadığı ve genç prensin başka kim göze alsa kızacağı bir samimiyetle itti; çocuk Başbüyücü'nün temasını büyük bir şeref kabul etti.

Arren oyunlara bayılan, beden ve aklın hünerlerinden gurur duyup zevk alan, pek de hafif veya basit sayılmayacak merasim ve yönetim ödevlerine uyumlu, faal bir çocuktur. Yine de kendisini tam anlamıyla bir şeye vermemiştir. Her şey ayağına gelmişti ve her şeyi kolayca yerine getirmişti; her şey bir oyundu ve o bu oyunu bayılarak oynuyordu. Ama artık çocuğun derinlikleri uyandırılmıştı; bir oyun veya bir rüya tarafından değil, gurur, tehlike, bilgellik tarafından; yaralı bir yüz, sakın bir ses ve kendi gücüne kayıtsız, porsuk ağacındaki esasının tutulacak yerine yakın, siyah tahtanın içine yerleştirilmiş gümüşü, o Kralların Kaybolmuş Rümünü kavrayan esmer bir el tarafından.

Böylece, önüne arkasına bakacak vakit bulamadan, bir uyarı olmaksızın, çocukluktan çıkışın ilk adımı birdenbire atılmış oldu ve elinde bir şey kalmadı.

Nezakat kurallarını unutarak aceleyle kapıya doğru ilerledi; beceriksizce, hararetle ve söz dinlercesine. Ve Başbüyücü Ged, onun gidişini seyretti. Ged, bir süre, dışbudak ağacının altında, çeşmenin yanında durdu, sonra yüzünü güneşin yıkadığı göğe çevirdi. "Kötü haberin soylu habercisi," dedi yarı yarıya yüksek sesle, sanki çeşmeyle konuşmuş gibi. Çeşme dinlemedi ama kendi gümüş dilinde konuşmaya devam etti; bir süre Ged çeşmeyi dinledi. Sonra, Arren'in görmemiş olduğu başka bir kapıya, aslında ne kadar dikkatle bakarsa baksın, çok az gözün görebildiği bir kapıya giderek, "Kapıcı Usta," dedi.

Yaşı olmayan ufak tefek bir adam belirdi. Genç değildi, yani insanın ona yaşlı demesi gerekirdi ama o sözcük de ona yakışmıyordu. Yüzü kuru ve fildişi rengindeydi ve yanaklarında uzun kıvrımlar meydana getiren hoş bir gülümsemesi vardı. "Sorun nedir Ged?" dedi.

Çünkü yalnızdılar ve o, dünyada Başbüyücü'nün adını bilen yedi insandan birisiydi. Diğerleri, Roke'un İsimci Ustası; uzun bir süre önce Gont dağında bu ismi Ged'e vermiş olan Re Albi büyücüsü Sessiz Ogion; Gontlu Ak Hanım; Halka'nın Tenar Vetch adlı Iffish'li köy büyücüsü; yine Iffish'te sihirbazlıktan anlamayan ama diğer konularda çok zeki olan, Civanperçemi adlı, üç kız annesi bir marangoz karısı son olarak da Yerdeniz'in öbür tarafında, en batıda bulunan iki ejderha: Orm Embar ve Kaleşsin.

"Bu gece toplanmalıyız," dedi Başbüyücü. "Ben Şekillendirme Ustası Via gideceğim. Kurrernkarmerruk'a da haber yollarım ki listelerini bir kenara koysun, öğrencilerine bir gece dinlenmeleri için izin verip bize gelsin, bedenlen olmasa bile. Sen diğerlerini halleder misin?"

"Olur," dedi Kapıcı gülümseyerek ve kayboldu; Başbüyücü de kayboldu; çeşme, baharın ilk

günlerinin güneşi altında berrak, durmaksızın kendi kendine konuşmaya devam etti.

Varlık Korusu genellikle Roke'un Büyük Ev'inin batısında, çoğu zaman da güneyinde bir yerde görünürdü. Haritalarda yer almaz, ona giden yolu bilenlerden başka yolu yoktur. Ama çıraklar, kasaba halkı ve çiftçiler bile onu, her zaman belli bir uzaklıktan görebilirler: Baharda bile yapraklarının yeşilinde bir altın rengi saklı olan yüksek ağaçların oluşturduğu bir orman. Çıraklar, kasaba halkı ve çiftçiler, koruluğun esrarlı bir şekilde hareket ettiğini düşünürler. Fakat bu konuda yanlırlar çünkü koruluk hareket etmez. Onun kökleri, varlığın kökleridir. Esas hareket eden diğerleridir.

Ged, Büyük Ev'den aynı arak çayırlardan yürüdü. Öğle güneşi yüzünden cüppesini çıkardı. Kahverengi bir yamacı sürmekte olan bir çiftçi elini kaldırarak Ged'i selamladı; Ged de aynı şekilde karşılık verdi. Küçük kuşlar havalanarak ötüştüler, Kıvılcım otları, nadasa bırakılmış tarlalarda ve yol kenarlarında yeni yeni çiçek açmaya başlamıştı. Yukarıda, yükseklerde, bir atmaca gökyüzünde geniş bir kavis çizdi. Ged yukarı bakarak tekrar elini havaya kaldırdı. Kuş, rüzgârlı tüylerinin bir hamlesiyle aşağı doğru daldı ve doğruca kendisine sunulan bileğin üzerine atılıp sarı pençeleriyle kavradı. Kuş, bir küçük atmaca değil, Roke'un Ender Şahini'ydi; beyaz kahverengi çizgili balıkçı bir atmaca. Yuvarlak, parlak altın rengindeki gözlerinin biriyle, yandan Başbüyücü'ye baktı, sonra kanca şeklindeki gagasını takırdatarak her iki yuvarlak, parlak altın renkli gözüyle birden baktı. "Korkusuz," dedi Başbüyücü ona, Yaradılış dilinde.

İri atmaca, ona bakarken kanatlarını çırpıp, pençeleriyle kolunu sıkı sıkı kavradı.

"Git öyleyse kardeşim, Korkusuz."

Berrak göğün altında, yamaçta duran çiftçi seyretmek için durmuştu. Bir keresinde, geçen güz, Başbüyücü'nün yabani bir kuşu bileğine kondurduğunu, hemen ardından da adamın yok olduğunu ama rüzgârda iki atmacanın yükseldiğini görmüştü.

Bu kez, çiftçi izlerken ayrıldılar; Kuş havalandı, adam da çamurlu çayırlarda yürüdü.

Ged, Varlık Korusu'na giden patikanın, etrafındaki dünya ve zaman ne kadar çarpık giderse gitsin, her zaman dümdüz ve doğrudan ilerleyen patikanın basma geldi ve yolu izleyerek kısa bir süre sonra ağaçların gölgesine vardı.

Bunların bazılarının gövdeleri çok büyüktü, insan ağaçları gördüğünde korunun hiç hareket etmediğine nihayet inanırdı: Yıllarla grileşmiş çok eski kuleler gibiydiler; kökleri dağların kökleri gibiydi. Yine de bunların, bu en yaşlılarından bazılarının dalları ölmüş, yaprakları da zayıflamıştı. Ölümsüz değillerdi, Devlerin yanında, uzun ve kuvvetli, başlarında parlak yeşil taçlarıyla fidanlar ve bir kızdan daha uzun boylu olmayan, belli belirsiz yapraklarıyla çubuklar halinde fideler büyüyordu, Ağaçların altındaki toprak, yıllarca çürümüş yapraklarla zenginleşmiş, yumuşacıktı. Üzerinde, eğreltiotları ve minik orman bitkileri yetişiyordu ama burada, Yerdeniz'in Hard dilinde bir ismi bulunmayan, sadece tek bir çeşit ağaç vardı. Dalların altında, hava toprak toprak, taze taze kokuyor, insanın ağzında da kaynak suyu tadı bırakıyordu.

Ormanın içinde, muazzam bir ağacın devrilmesiyle seneler önce açılmış bir açıklıkta Ged, koruda

yaşayan ve çok nadiren dışarı çıkan ya da hiç çıkmayan Şekillendirme Ustası'yla karşılaştı. Şekillendirme Ustası'nın saçları sapsarıydı; adam Adalar Diyarından değildi. ErrethAkbe'nin Halkasının birleştirilmesinden sonra Kargadlı barbarlar akınlarına bir son vererek iç Adalar ile bir çeşit ticaret ve barış anlaşmasına varmışlardı.

Dost canlısı insanlar değillerdi ve mesafeliydiler. Fakat zaman zaman genç bir savaşçı veya tacir oğlu, macera aşkının cazibesıyla ya da büyücülük öğrenme arzusuyla, kendi basma batıya geliyordu. On yıl önce Şekillendirme Ustası da bu şekilde Karegot'tan gelmişti; belinde kılıcı, kırmızı tüylü miğferiyle genç bir vahşi gibi, Roka'a yağmurlu bir sabah varmış ve Kapıcı'ya kaba ve kıt Hardca'sıyla, "öğrenmeye geldim!" demişti. Ve şimdi, ağaçların altın yeşili ışığı altında, uzun sarı saçları ve garip yeşil gözleriyle, uzun boylu ve zarif bir adam, Yerdeniz'in Şekillendirme Ustası olarak duruyordu.

Ged'in adını o da biliyor olabilirdi ama öyleyse bile, bunu hiç söylemiyordu. Birbirlerini sessizlik içinde karşıladılar.

"Neye bakıyorsun orada?" diye sordu Başbüyücü ve diğeri cevap verdi, "Bir örümceğe."

Açıklıkta, kılıç gibi ince uzun iki yaprağın arasına, örümceğin biri ağ örmüştü, narince tutturulmuş bir daire. Gümüş iplikler güneş ışıklarım yakalamıştı. Ortada, insan gözbebeği büyüklüğünde grimsi siyah renkte bir şey olan örücü bekliyordu.

"O da bir şekillendirme ustası," dedi Ged, sanat eseri örümcek ağını inceleyerek.

"Kötü olan ne?" diye sordu genç adam.

Siyah merkeziyle, yuvarlak ağ, onları izliyor gibiydi.

"Biz insanların ördüğü bir ağ," diye cevap verdi Ged.

Bu ormanda kuşlar ötmezdi. Burası öğlen ışığında sessiz ve sıcaktı. Etraflarında ağaçlar ve gölgeler duruyordu.

"Narveduen ve Enlad'dan gelen bazı söylentiler var: Hepsi de aynı."

"Güney ve güneybatı. Kuzey ve kuzeybatı," dedi Şekillendirme Ustası, gözlerini yuvarlak örümcek ağından hiç kaldırmadan.

"Bu akşam, buraya geleceğiz. Konuşmak için en uygun yer burası."

"Benim söyleyecek bir şeyim yok," dedi Şekillendirme Ustası, artık Ged'e bakıyordu; yeşilimsi gözleri soğuktu. "Korkuyorum," dedi. "Korku var. Köklerde korku var."

"Evet," dedi Ged. "Derin kaynaklara bakmamız gerekiyor galiba. Güneş ışığında çok oynadık; birleştirilen halkanın getirmiş olduğu barışta çok yayıldık; küçük şeyler başardık, sığ denizlerde avlandık. Bu gece derinleri soruşturmalıyız." Böyle diyerek hâlâ güneşli otların içindeki örümceği seyreden Şekillendirme Ustasını yalnız bıraktı.

Korunun kenarında, ulu ağaçların yapraklarının sıradan topraklara uzandığı yerde, sırtını kudretli bir köke dayayıp asasını dizleri üzerine koyarak yere oturdu. Dinleniyormuş gibi gözlerini kapattı, ruhunun bir suretini Roke dağlarından ve kırlarından kuzeye, Yalnız Kule'nin bulunduğu, denizin saldırısı altındaki o burna doğru gönderdi.

"Kurrenkarmerruk dedi, ruhuyla; İsimci Usta başını, öğrencilerine okumakta olduğu köklerin, bitkilerin, yaprakların, tohumların, çiçeklerin yapraklarının kaim isim kitabından kaldırıp baktı ve "Buradayım, efendim," dedi.

Kara kukuletasının altında, beyaz saçlarıyla büyük, zayıf yaşlı adam dinledi; kule odasındaki yazı masalarındaki Öğrenciler önce Usta'ya, sonra da birbirlerine baktılar,

"Geleceğim," dedi Kurrenkarmerruk ve "Şimdi, moli çiçeğinin yaprağının bir ismi vardır, iebera; çanak yaprağının da vardır, partonath; gövdenin, yaprakların ve kökün de ayrı ayrı kendi isimleri vardır... " diyerek, tekrar başını kitabına eğdi.

Ağacının altında, molinin tüm isimlerini bilen Başbüyücü Ged İse, suretini geri çekti ve bacaklarını daha rahatça uzatarak, gözleri kapalı, yapraklarla gölgelenmiş güneş altında hemen uykuya daldı.

Roke Ustaları

Roke'taki Okul, Yerdeniz'in İç Adaları'ndan, sihirbazlık konusunda gelecek vadeden çocukların, büyüünün en yüksek sanatlarını öğrenmeleri için gönderildiği bir yerdir. Burada, bu çocuklar, birçok sihirbazlık çeşidinde ustalık kazanırlar, isimleri, rinleri, ustalıkları, büyüleri, yapılması ve yapılmaması gereken şeyleri ve nedenlerini Öğrenirler.

Burada, uzun uygulamalardan sonra eğer el, akıl ve ruh birbirine ayak uydurabiliyorsa, büyücü ilan edilebilirler ve güç esasını alabilirler.

Gerçek büyücüler Roke'ta yetişir.

Tüm adalarda sihirbazlar ve cadılar olduğu ve bu insanlara büyü ekmek kadar gerekli ve müzik kadar hoş geldiği için Büyücülük Okulu hürmet gören bir yerdir. Okulun Ustaları olan dokuz büyücü, Adalar Diyarı'nın büyük prensleriyle bir tutulur. Ustaların ustası ve Roke'un yöneticisi Başbüyücü ise Tüm Adaların Kralı'ndan başka hiç kimseye hesap vermez; bu hesap verme işini de bir sadakat hareketi olarak, gönlünden kopan bir şey olarak yapar, yoksa, bir kral bile, böylesine büyük bir büyücüyü, eğer istemiyorsa, geleneksel hukuka hizmet etmesi için sınırlandıramaz. Yine de kralsız asırlarda bile Roke'un Başbüyücüleri sadakatlerini korumuş ve geleneksel hukuka uymuşlardır. Roke'ta her şey, yüzlerce yıldır aynı şekilde yapılır; burası, her türlü sorundan uzak bir yer gibidir, oğlanların kahkahaları yankılı avlularda, Büyük Ev'in geniş, soğuk koridorlarında çınlar,

Arren'in rehberi, pelerini çıraklık devresini geçirdiğini, deneyimli bir sihirbaz olduğunu ve esasını elde edebilmek için okuduğunu belirten gümüş bir toka ile tutturulmuş, Uknaz bir delikanlıydı. Adı, Kumar'dı; "çünkü," dedi oğlan, "ailenin altı kızı varmış ve yedinci çocukta, babam, Kader'e karşı bir kumar oynadığını söylemiş' Kumar, kıvrak zekâlı ve dilli, uyumlu bir arkadaştı. Başka bir zaman olsa, Arren onun nüktedanlığından zevk alırdı ama o gün kafası çok doluydu. Ona pek dikkat etmedi aslında.

Ve doğal olarak, varlığına değer verilmesini isteyen Kumar, konuğunun aklının başka yerlerde olmasından faydalanmaya başladı. Konuğuna Okul ile ilgili garip gerçekler, sonra Okul ile ilgili garip yalanlar anlatmaya başladı; tüm bunlara Arren, ya "A, evet," ya da "Anlıyorum," dedi, ta ki Kumar onun soylu bir aptal olduğuna karar verinceye kadar.

"Tabii ki burada yemek pişirmiyorlar," dedi Kumar Arrene etrafı göstererek, bakır kazanların pırıltıları, bıçakların takırtıları soğanların göz yaşartan kokulan ile canlanmış muazzam taş mutfakların yanından geçerken. "Bütün bunlar sadece gösteriş. Biz yemekhaneye gelince, herkes yemek istediği şey için tılsım yapar. Böylece bulaşık derdi de olmuyor."

"Evet, anlıyorum," dedi Arren kibarca.

"Tabii, henüz tılsımları öğrenmemiş olan çıraklar, buradaki ilk aylarında epey kilo kaybediyorlar; ama onlar da öğreniyorlar.

Havnor'dan gelen bir çocuk var, hep kızarmış tavuk yapmaya çalışıyor ama her zaman da sadece

akdarı lapası elde ediyor. Tılsımları akdarı lapasını pek aşamıyor gibi. Dün onun yanı sıra bir de kurutulmuş mezgıt balığı geldi." Kumar'ın konuğunu kuşkuya düşürebilmek için konuşmaktan sesi kısılmaya başlamıştı. Sonunda pes etti ve sustu.

"Başbüyücü nereden... hangi adadan gelmiş?" dedi konuk, içinde yürümekte oldukları, duvarları olduğu gibi oymalarla dolu, tavanı Bin Yapraklı Ağaç ile kemer şeklini almış, muazzam galeriye bakmadan.

"Gont," dedi Kumar, "Orada bir keçi çobanıymış,"

Bu çok iyi bilinen ve basit gerçek karşısında, Enlad'dan gelen çocuk, dönüp küçümseyen bir hayretle Kumar'a baktı. "Keçi çobanı mı?"

"Eğer korsan veya sihirbaz değilse, Gontlular genellikle keçi çobanı olurlar. Ben sana, o şimdi bir keçi çobanı demedim ki!"

"Ama bir keçi çobanı nasıl Başbüyücü olabilir?"

"Bir prens nasıl olursa öyle. Roke'a gelip bütün Ustaları geçerek,

Halka'yı Atuan'dan çalarak, Ejderhalar Yolu'nda yelken açarak, ErrethAkbe'den beri en büyük büyücü olarak başka nasıl olabilir?" Galerinin kuzey kapısından dışarı çıktılar. Akşamüstünün geç saatleri, sürülmüş tepelere, Thwil Kasabası'nın çatılarına ve gerisindeki körfezin üzerine ılık ve parlak sinmişti. Burada konuşmak için durdular. Kumar, "Elbette, bunlar, bundan çok önceleriydi. Başbüyücü olduğundan beri pek bir şey yapmadı. Hiçbir zaman yapmazlar. Sadece Roke'ta oturup, Denge'ye göz kulak olurlar sanırım. Artık oldukça da yaşlandı," dedi.

"Yaşlandı mı? Kaç yaşında?"

"Ya kırk, ya da elli yaşında."

"Onu hiç gördün mü?"

"Elbette gördüm," dedi Kumar sertçe. Soylu aptal, aynı zamanda soylu bir züppeye de benziyordu.

"Sık sık mı?"

"Hayır. Ortalıklarda görülmez. Fakat Roke'a ilk geldiğim zaman onu gördüm, Çeşmeli Avlu'da."

"Bugün, ben de onunla orada konuştum," dedi Arren.

Oğlanın sesinin tonu Kumar'ın ona bakmasına neden oldu; sonra ona tam bir cevap verdi: "Üç yıl önceydi. Ve ben o kadar korkmuştum ki, ona gerçek anlamda bakamadım hiç. Çok küçüktüm tabii. Fakat orada olanları net göremez insan zaten. En çok sesini hatırlıyorum, bir de çeşmenin aktığını." Bir süre sonra ekledi, "Gerçekten de bir Gont aksanı var."

"Eğer ejderhalarla kendi dillerinde konuşabilseydim," dedi Arren, "aksanım bozukmuş düzgünmüş,

umursamazdım."

Bunun üzerine, Kumar ona belli bir takdirle baktı ve sordu, "Buraya okula girmek için mi geldiniz, prensim?"

"Hayır. Ben babamdan Başbüyücü'ye bir haber getirdim."

"Enlad Krallığı, Prenslüklerinden biri, öyle değil mi?"

"Enlad, Ilien ve Way. Havnor ile Ea'da bir zamanlar öyleydi ama o adalarda kralların soyundan gelenler tükenmiş. Ilien'de soyağacı Denizden Doğan Gemal'den başlayıp tüm adaların kralı olan Maharion üzerinden bugüne kadar izlenebiliyor. Wayde, Akambar ve Shelieth Sülalesinden itibaren.

Aralarında en eskisi olan Enlad'da da Morred'den ve oğlu Serriadhran Enlad Sülalesine kadar."

Arren bu şecereleri rüyadaymış gibi saymıştı, tıpkı akli başka bir konuda olan, iyi eğitim görmüş bir bilgin gibi.

"Ölmeden önce, Havnor'da yeniden bir kral görebileceğimize inanıyor musun?"

"Bu konuda pek düşünmedim."

"Benim geldiğim yerde, Ark'ta, insanlar bu konuyu düşünüyorlar.

Biliyorsun, biz şimdi Ilien Prenslüğü'nin bir parçası kabul ed iliyoruz barış yapıldığından beri. Kral Rünü'nün Halkası Havnor'daki Krallar Kulesi'ne geri getirileli ne kadar oldu, on yedi yıl mı, on sekiz yıl mı?

İlk zamanlar her şey bir süre için daha iyiydi, fakat şimdi her zamankinden daha kötü. Bir kralın Barış Alâmetini kullanmak için Yerdeniz tahtına oturmasının zamanı geldi.

İnsanlar artık, savaşlardan, yağmalardan, malını pahalıya satan tacirlerden, çok vergi alan prenslerden ve azılı güçlerin yarattığı kargaşadan bıktı. Roke yol gösteriyor ama yönetemiyor. Denge burada, ama Güç kralın ellerinde olmalı."

Kumar şaklabanlığını bir kenara bırakarak, gerçek bir ilgiyle konuşmaya başladı ve sonunda Arrenin dikkatini çekebildi. "Enlad zengin ve barış dolu bir ülke," dedi yavaş yavaş. "Hiçbir zaman bu tür rekabete girmemiş. Diğer adalardaki sıkıntıları duyuyoruz. Fakat Maharion öldüğünden beri Havnor'daki tahta bir kral oturmadı: sekiz yüzyıldır. Acaba, adalar bir kralı kabullenebilir mi gerçekten?"

"Eğer barış içinde ve güçle gelirse; eğer Roke ve Havnor onun talebini tanırsa"

"Ayrıca yerine getirilmesi gereken bir de kehanet var, öyle değil mi? Maharion, bir sonraki kralın bir büyücü olacağını söylemiş."

"Okuyucu Usta Havnor'lu ve bu konuyla da ilgileniyor; üç yıldır sözleri bize tekrar tekrar söylüyor.

Maharion, Yaşarken karanlık ülkeyi geçmiş ve günün uzak sahillerine gitmiş olan kişi benim tahtımı devralacaktır, demiş."

"O yüzden de bir büyücü olacak."

"Evet, sadece bir büyücü veya bir sihirbaz karanlık ülkeye gidip geri gelebildiğine göre. Yine de, onlar bile o ülkeyi geçmiyorlar. En azından, sanki sadece bir sınırı varmış ve onun gerisinde hiç son yokmuş gibi söz ediyorlar oradan. O halde günün uzak sahilleri nedir öyleyse? Ama işte Son Kral'ın kehaneti böyle; o yüzden bir gün bu kehanete uyacak biri doğacaktır. Roke da onu tanıyacak ve donanmalar, ordular, uluslar onun altında birleşecektir. O zaman, tekrar, dünyanın ortasında, Havnor'daki Krallar Kulesi'nde, bir hükümdar olacak. Böyle bir krala ben de giderim; gerçek bir krala tüm kalbim ve tüm sanatımla hizmet ederim," dedi Kumar; sonra gülerek omuzlarını silkti, Arren fazla heyecanlandığını sanmasın diye. Ama Arren ona dostça bakıyor ve "Benim Başbüyücü'ye karşı hissettiklerimi o da krala karşı hissedecek demek ki," diye düşünüyordu, Dışından, "Bir kralın da çevresinde senin gibi insanlara ihtiyacı vardır," dedi.

Arkalarındaki Büyük Ev'in gongu, yüksek sesle anlayıncaya kadar her biri kendi düşüncelerine dalmış ama yine de yoldaşça durdular.

"İşte!" dedi Kumar. "Bu gece mercimek ve soğan çorbası var. Haydi gel."

"Yemek pişirmediklerini söylemiştin ya," dedi. Arren, hâlâ rüyadaymış gibi peşinden giderken.

"Ah, bazan, yanlışıyla..."

Akşam yemeğine hiç büyü katılmamıştı ama oldukça besleyiciydi. Yemekten sonra, alacakaranlığın yumuşak maviliği altında, kırlarda dolaştılar.

"Burası Roke Tepesi," dedi Kumar, toparlak bir tepeye tırmanırken.

Çiğle ıslanmış otlar bacaklarına sürünüyordu; aşağıda Thwilbum bataklığında, minik kurbağaların korusu kısalmaya başlayan yıldızlı gecelerin ilk sıcaklığını karşılıyordu.

Buradaki topraklarda bir gizem vardı. Kumar yavaşça, "ilk Sözcük söylendiğinde, denizden çıkan ilk kara parçası bu tepemiş," dedi.

"Ve batacak olan son kara da o olacak, her şey yok olduğunda," dedi Arren.

"O yüzden, üzerinde durulabilecek, emin bir yer," dedi Kumar, korkuyu üzerinden atarak; fakat sonra dehşetle bağırdı,

"Bak! Korum!"

Tepe'nin güneyinde, toprağın üzerinde büyük bir ışık belirmişti, doğan bir ay gibi, ama incelmış ay şimdiden batı tarafında, tepelerin üzerinden batıyordu; bu ışıkta bir kıpırtı vardı, tıpkı rüzgârdaki yaprakların kıpırtıları gibi.

"Nedir bu?"

"Korudan geliyor. Ustalar orada olmalılar. Beş yıl önce, Başbüyücü'yü seçmek için toplandıklarında da, bütün bir gece boyunca ışığın böyle ay ışığı gibi parladığını söylerler. İyi ama şimdi neden toplanıyorlar?"

Senin getirmiş olduğun haberdan ötürü olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Arren.

Kumar, heyecanlanarak ve sabırsızlıkla, Ustalar Divanı'nın toplanmasının ne anlama gelebileceği söylentilerini öğrenmek için Büyük Ev'e dönmek istedi. Arren onunla birlikte gitti ama ortada sadece batmakta olan hilâl ile bahar yıldızları kalıncaya ve o garip ışık bayır tarafından gizleninceye kadar arkasına baktı durdu.

Arren karanlıkta, taştan bir hücre olan yatak odasında tek başına, gözleri açık olarak yattı. Hayatı boyunca rahat bir yatakta, yumuşak kürkler altında uyumuştur. Taş zeminde ottan bir döşek ve kaba çuha bir battaniye: Enlad'dan onu getiren yirmi kürekli kadırgada bile genç prenslerini daha iyi ağırlamışlardı. Ama o bunların hiçbirine dikkat etmiyordu. "Dünyanın ortasındayım," diye düşünüyordu. "Ustalar kutsal yerde konuşuyorlar. Ne yapacaklar acaba? Büyüyü kurtarmak için büyük bir büyü mü örecekler? Büyücülüğün dünyadan silindiği doğru mu acaba? Roke'u bile tehdit eden bir tehlike var mı? Ben burada kalacağım. Enlad'da bir prens olmaksızın onun odasını süpürmeye bile razıyım. Benim bir çırak olarak kalmama izin verir mi? Ama belki de artık büyü sanatı öğretilmeyecek, nesnelere gerçek isimleri öğrenilmeyecek. Babamda büyüçülük hüneri var ama bende yok; belki gerçekten de büyü yeryüzünden silinmektedir. Yine de onun yakınında kalacağım, gücünü ve sanatım kaybetse bile. Onu hiç görmesem bile. Bir daha bana tek bir söz bile etmese de." Fakat hararetli hayalleri onu sürükleyip daha ileriye götürdü, böylece bir anda kendini bir kez daha avluda, üvez ağacının altında Başbüyücü'yle yüz yüze buldu, gökyüzü karanlıktı, ağaç yapraksız ve çeşme sessizdi; "Efendim, fırtına iyice üzerimize çöktü, yine de ben sizinle kalıp hizmet edeceğim," dedi;

Başbüyücü ona gülümsedi. Hayali burada çıkmaza giriyordu çünkü o esmer yüzün gülümsediğini hiç görmemişti.

Sabah, bir gün önce bir çocuk, o gün ise bir adam olduğunu hissederek kalktı. Her şeye hazır. Ama sırası gelince, ağzı açık kalakaldı.

"Başbüyücü sizinle görüşmek istiyor, Prens Arren," dedi kapıdaki küçük çırak bir an bekledi, sonra Arren kendini toplayıp bir cevap vermeden kaçıp gitti.

Nereye gitmesi gerektiğini bilmeksizin, kulenin merdivenlerinden aşağıya inip taş koridorlardan geçerek Çeşmeli Avlu'ya doğru ilerledi. Gülümsediğinde burnundan yanaklarına doğru derin kırışıklıklar oluşan yaşlı bir adam onu koridorda karşıladı: Bir gün önce, limandan ilk geldiğinde, onu Büyük Ev'in kapısında karşılayan ve içeri girmeden önce ondan gerçek ismini isteyen adam. "Bu taraftan gel" dedi Kapıcı.

Binanın bu tarafındaki geçitler ve salonlar sessiz, oğlanların binanın diğer taraflarını canlandıran koşuşturma ve şamatasından yoksundu. Burada insan duvarların muazzam eskiliğini hissediyordu. Bu kadim taşları örmüş olan ve onları koruyan sihir burada elle tutulur bir haldeydi. Rünler aralıklarla duvarlara derin derin oyulmuş, bazıları gümüşle doldurulmuştu. Arren babasından Hard dilinin Rünler'ini öğrenmişti, fakat bazılarının anlamlarını neredeyse bilecekmiş veya biliyormuş da unutmuş gibi hissetse de, bunların hiçbirini bilmiyordu.

"Haydi bakalım delikanlı," dedi, Lord veya Prens gibi ünvanları hiç hesaba katmayan Kapıcı. Arren, bir tarafındaki taş ocakta yanan ateşin alevleri meşe zemine yansıyan, öbür tarafında da keskin pencerelerden sisin soğuk ve yumuşak ışığı içeriye süzülen alçak kirişli uzun odaya giren adamı izledi. Ocağın önünde bir grup adam duruyordu. İçeri girerken hepsi ona baktılar fakat aralarında o sadece birini gördü, Başbüyücü'yü. Durdu, eğilerek selam verdi ve dili tutulmuş gibi kalakaldı.

"Bunlar Roke'un Ustaları, Arren," dedi Başbüyücü, "dokuzun yedisi. Şekillendirme Ustası Koru'dan ayrılmadı, İsimci Usta da otuz mil kuzeydeki kulesinde. Hepsi senin buraya gönderilme nedenini biliyor. Efendiler, bu Morred'in oğlu."

Bu ifade karşısında Arren gurur değil sadece bir çeşit korku duydu, Soyuyla gurur duyuyordu ama kendini sadece prenslerin bir mirasçısı, Enlad Hanedanı'ndan biri olarak görüyordu. Bu hanedanın kurucusu olan Morred iki bin yıl önce ölmüştü. Onun kahramanlıkları efsaneleşmiş, bugünkü dünyaya ait olmayan şeylerdi. Başbüyücü onu sanki bir efsanenin oğlu, rüyaların mirasçısı olarak göstermişti.

Başını kaldırıp da sekiz büyücünün yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Başbüyücü'nün esasının demir çakılmış ucuna bakıp yanaklarına kanın hücum ettiğini hissetti.

"Gel, birlikte kahvaltı edelim," dedi Başbüyücü ve onları pencerelerin altındaki masaya buyur etti. Masada süt, ekşi bira, ekmek, taze tereyağı ve peynir vardı. Arren de onlarla birlikte oturup yedi.

Tüm hayatı soylular, arazi sahipleri ve zengin tüccarlar arasında geçmişti. Babasının Benla'daki salonları bu tür insanlarla doluydu: Çok fazla şeye sahip olan adamlar, çok fazla alıp satan adamlar, dünya malı açısından zengin insanlar. Onlar et yer, şarap içer ve yüksek sesle konuşurlardı; birçoğu tartışır, birçoğu Övgüler yağdırır, en çoğu da kendileri için bir şeyler ararlardı. Arren, genç olmasına rağmen, insanlığın hal ve tavırlarıyla, kendisini nasıl gizlediğiyle ilgili çok şey öğrenmişti. Fakat bunlar gibi insanlar arasında hiç bulunmamıştı.

Ekmek yiyor, az konuşuyor ve yüzlerinde sakin bir ifade taşıyorlardı. Bir şey aranıyorlarsa bile bu kendileri için değildi. Yine de bunlar büyük güçlerin insanlarıydılar: Arren bunu da fark etmişti.

Başbüyücü Çevik Atmaca masanın başında oturuyor ve söylenenleri dinliyor görünüyordu; yine de üzerinde bir sessizlik vardı ve kimse onunla konuşmuyordu. Arren de kendi haline bırakılmıştı, böylece kendini toparlayacak zaman buldu. Solunda Kapıcı vardı, sağında da, en sonunda ona "Biz köylüyüz Prens Arren. Ben doğu Enlad'da Aol Ormanı'nın yakınında doğmuşum" diyen, kibar görünümlü, beyaz saçlı bir adam vardı, "Ben o ormanda avlanmıştım," diye cevap verdi Arren ve bir süre Efsaneler Adası'nın ormanları, kasabaları hakkında konuştular, böylece Arren memleketinin hatıralarıyla rahatlamış oldu.

Yemek bitince bir kez daha ocağın Önünde toplandılar, kimisi ayakta, kimisi oturarak; biraz sessizlik oldu.

"Dün gece," dedi Başbüyücü, "divanı topladık. Uzun uzun konuştuk, yine de bir şey çözemedik. Şimdi, sabah ışığında, geceki yargınızı onaylayıp onaylamadığınızı duymak istiyorum."

"Bir şeyi çözememiş olmamız," dedi, tıknaz, esmer, dingin bakışlı bir adam olan Şifacı Usta, "kendisi bir yargı. Koru'da şekiller düzene girer ama biz orada tartışmadan başka bir şey bulamadık."

"Sadece düzeni yeterince açıkça göremediğimiz için," dedi beyaz saçlı Enladlı büyücü Dönüşüm Ustası. "Yeterince bilmiyoruz. Wathort'tan söylentiler; Enlad'dan haberler. Garip haberler, üzerine düşülmesi gereken haberler. Fakat bu denli küçük bir temel üzerine bu kadar büyük bir korku kurmak gereksiz. Birkaç sihirbaz sihirlerini unuttular diye bizim gücümüz tehdit altında demek değildir"

"Bence de öyle," dedi ince, cin gibi bakışlı adam Yel anahtarı Usta. "Hepimizin gücü yerinde değil mi? Koru'daki ağaçlar büyüüp yaprak açmıyorlar mı? Gökyüzündeki fırtınalar bizim sözümüzü dinlemiyorlar mı? Kim, insanlığın en eski sanatı olan büyücülük sanatı için korkabilir?"

"Hiç kimse," dedi uzun boylu, etkileyici bir sese, esmer ve soylu bir yüze sahip olan Çağrı Usta, "hiç kimse, hiçbir güç, büyücülük fiilini bağlayıp gücün sözcüklerini susturamaz. Çünkü bunlar Yaradılış'ın biricik sözleri; bunları susturan kişi dünyayı da yok eder"

"Öyle ve bunu yapacak olan kişi de ne Wathort ne de Narveduen'de olacaktır," dedi Dönüşüm Ustası, "Burada, Roke'un kapılarında olacaktır; o zaman dünyanın sonu da yaklaşmış demektir! Henüz o aşamaya gelmedik."

"Yine de yanlış olan bir şey var," dedi bir başkası; hepsi ona baktılar:

Geniş göğüslü, meşe bir fiçı kadar sağlam bir adam ateşin yanında oturuyordu; sesi büyük bir çanın notası gibi yumuşak ve içten çıkıyordu. Okuyucu Usta'ydı o. "Havnor'da bulunması gereken kral nerede? Roke, dünyanın kalbi değil. ErrethAkbe'nin kılıcının saplanmış olduğu ve içinde Serriadh'ın, Akambar'ın, Maharion'un tahtının bulunduğu o kuledir dünyanın kalbi. Sekiz yüzyıldır dünyanın kalbi boş. Elimizde bir taç var ama onu takan bir kral yok. Elimizde Kaybolmuş Rün, Kralın Rünü, Barış Rünü var, bize geri döndü, ama barış var mı? Tahta bir kral otursun, o zaman barış olacaktır; en uzaktaki Uçyörelere'de bile sihirbazlar sanatlarını, kafaları karışmadan icra edeceklerdir, düzen ve her şey için uygun bir zaman olacaktır."

"Öyle," dedi, zayıf, çevik bir adam, hali tavrı alçakgönüllü olan ama derinleri gören keskin bakışlı El Usta. "Seninle aynı fikirdeyim Okuyucu. Dünyadaki her şey yoldan çıkmışken, büyücülüğün de yoldan çıkmasına şaşmamak gerek. Bütün sürü dağılınca, bizim kara koyun ağılda mı kalır?" Bu söz üzerine Kapıcı güldü ama hiçbir şey söylemedi.

"O halde sizler diyorsunuz ki," dedi Başbüyücü, "çok fazla ters giden bir şey yok; ya da eğer bir şey varsa, o da şu nedenden kaynaklanıyor: Adalarımız ya hiç yönetilmiyorlar ya da kötü yönetiliyorlar, böylece insanlığın tüm sanatları ve tüm hünerleri, ihmal edilmiş olmanın cefasını çekiyor. Buraya kadar sizinle aynı fikirdeyim. Gerçekten de Güney barışçıl ticarete tamamen kapalı, bu yüzden de

elimizde yalnızca dedikodular var; kim Batı Uçyörelere'den sağlıklı bir haber alabiliyor, Narveduen dışında?

Eğer gemiler eskisi gibi sağ salım gidip gelebiliyorlarsa, eğer Yerdeniz'deki adalarımız birbirine iyice kaynaşmışsa, uzak yerlerde neler olduğunu öğrenebiliriz ve bunun üzerine harekete geçebiliriz. Ve sanırım harekete geçeceğiz! Çünkü, efendiler, Enlad Prensi'nin bize Yaradılış sözcüklerini kullandığı halde, bunları söylerken anlamlarını dahi bilmediğini söylemesi ve Şekillendirme Ustası'nın köklerde korku olduğunu ve söyleyecek başka bir şey olmadığını söylemesi endişe etmemiz için yeterli değil mi? Fırtına başladığında, ilk görünen şey ufuktaki küçük buluttur,"

"Senin kara şeylere karşı bir sezgin vardır Çevik Atmaca," dedi Kapıcı.

"Hep de vardı. Sence ters giden şey ne, söyle."

"Bilmiyorum, Gücün kendisinde bir zayıflama var. Bir çözülme isteği var. Öyle hissediyorum ki efendiler, öyle hissediyorum ki, sanki biz burada oturmuş konuşurken, hepimiz ölümcül yaralar almışız ve biz bir yandan konuşurken, damarlarımızdan kan yavaş yavaş sızmakta... "

"Ve sen de bir şeyler yapmaya başlayacaksın,"

"Öyle," dedi Başbüyücü.

"Öyleyse," dedi Kapıcı, "baykuşlar, atmacanın uçuşuna engel olabilirler mi?"

"İyi ama nereye gideceksin?" diye sordu Dönüşüm Ustası; Okuyucu ona cevap verdi: "Kralımızı arayıp onu tahtına getirmeye!"

Başbüyücü Okuyucu'ya şevkle baktı ama sadece, "Ben belanın olduğu yere gideceğim," dedi,

"Güneye ya da batıya," dedi Yel anahtarı Usta.

"Ve eğer gerekirse kuzeye ve doğuya," dedi Kapıcı.

"Ama size burada ihtiyaç var, efendim," dedi Dönüşüm Ustası. "Yabancı denizlerde, pek de dost olmayan insanlar arasında, körü körüne aramaktansa burada, büyüünün daha kuvvetli olduğu yerde kalıp, bu kötülüğün veya düzensizliğin ne olduğunu sanatlarımız sayesinde bulmak daha akıllıca olmaz mı?"

"Sanatlarımın bana yararı olmuyor," dedi Başbüyücü. Sesinde hepsinin, ciddi ve huzursuz gözlerle ona bakmasına neden olan bir şey vardı. "Ben Roke'un yöneticisiyim. Roke'u kolay kolay terk etmem. Sizin ve benim düşüncelerimin bir olmasını isterdim; fakat şimdilik bu ümit edebileceğimiz bir şey değil. Karar bana ait olmalı ve ben gitmem gerektiğini düşünüyorum."

"Biz de bu karara boyun eğiyoruz," dedi Çağrı Usta.

"Ben de tek başıma gidiyorum. Siz, Roke Divanı'sınız ve Divanın bölünmemesi gerekir. Yine de, eğer gelmeyi kabul ederse, yanıma birisini alacağım." Arren'e baktı. "Dün bana hizmetini sunmuşsun. Dün

gece Şekillendirme Ustası, 'Hiçbir insan Roke kıyılarına tesadüfen gelmez. Bu haberin taşıyıcısının Morred'in oğlu olması da bir tesadüf olamaz,' dedi.

Ve bütün gece boyunca bize söyleyecek başka sözü olmadı. O yüzden sana soruyorum Arren, benimle gelir misin?"

"Evet, efendim," dedi Arren, kuruyan boğazıyla.

"Prens baban, muhakkak ki seni bu tehlikeye atmazdı" dedi Dönüşüm Ustası, biraz sertçe ve Başbüyücü'ye, "Delikanlı çok genç ve bir büyücü olarak eğitilmemiş," dedi.

"Bende her ikimize de yetecek kadar yıl ve büyü var," dedi Çevik Atmaca, kuru bir sesle, "Arren, baban ne yapardı?"

"Gitmeme izin verirdi."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Çağrı Usta. Arren, nereye, ne zaman veya neden gitmesini istediklerini bilmiyordu. Bu ağırbaşlı, dürüst ve müthiş adamlardan korkmuş ve utanmıştı. Eğer düşünecek zamanı olsaydı, hiçbir şey söyleyemezdi. Fakat düşünecek zamanı yoktu ve Başbüyücü ona, "Benimle gelir misin?" diye sormuştu,

"Babam beni buraya yolladığında, 'Korkarım dünyaya karanlık bir zaman geliyor, tehlike zamanı, O yüzden, başka biri yerine seni yolluyorum haberci olarak, çünkü sen, bu konuda Bilgeler Adası'ndan yardım mı istememiz yoksa onlara Enlad'ın yardımını mı teklif etmemiz gerektiği konusunda bir karara varabilirsin,' demişti. Sonuç olarak eğer bana ihtiyacınız varsa, işte buradayım."

Bunun üzerine Başbüyücü'nün gülümsediğini gördü. Çok kısa olmasına karşın, o gülümseyişte büyük bir tatlılık vardı. "Görüyor musunuz?" dedi, diğer yedi büyücüye. "Yaş veya büyücülük, buna bir şey ekleyebilir mi?"

O zaman Arren, hepsinin ona değer vererek baktığını hissetti, ama yine de, bir çeşit düşünüp taşınan veya sorgulayan bir bakıştı bu. Çağrı Usta, yay şeklindeki kaşlarını çatarak, konuştu: "Anlayamıyorum efendim. Gitme eğilimindediniz, tamam. Beş yıldır burada, kafese kapatıldınız. Fakat daha önceleri hep yalnızdınız; hep yalnız gittiniz. Şimdi neden yanınızda birisi olmalı?"

Sesinde hafif bir gözdağı veya alayla, "Daha önce hiç yardıma ihtiyacım olmamıştı," dedi Çevik Atmaca. "Ve kendime uygun bir arkadaş buldum." Üzerinde tehlikeli bir hal vardı; uzun boylu Çağrı Usta, kaşlarını çatmaya devam ettiği halde, başka bir şey sormadı.

Fakat bilge ve sabırlı bir öküz gibi kara ve sakin bakışlı olan Şifacı Usta yerinden kalkıp bir heykel gibi durdu. "Gidin efendim," dedi, "oğlanı da yanınıza alın. Ve size sonuna kadar güveniyoruz."

Birer birer diğerleri de sessizce, rıza gösterdiler ve yedisinin içinden bir tek Çağrı Usta kalıncaya kadar, birer ikişer çekildiler.

"Çevik Atmaca," dedi Çağrı Usta, "Senin kararını sorgulamayı amaçlamıyorum. Sadece ben derim ki, eğer haklıysan, eğer bir dengesizlik ve büyük bir belanın tehlikesi gerçekten varsa, Wathort'a veya

Batı Ucyöresi'ne veya dünyanın ucuna yapılacak bir yolculuk, yetmez. Gitmen gereken yere, bu arkadaşını da götürebilir misin ve bu ona haksızlık olmaz mı?"

Arren'den ayrı duruyorlardı ve Çağrı Usta sesini alçaltmıştı ama Başbüyücü yüksek sesle cevapladı: "Haksızlık olmaz."

"Bana bildiğin her şeyi anlatmıyorsun," dedi Çağrı Usta.

"Eğer bilseydim, konuşurdum. Hiçbir şey bilmiyorum. Çok şey tahmin ediyorum."

"İzin ver ben de seninle geleyim."

"Birinin kapıları koruması gerekir."

"Bunu Kapıcı yapıyor "

"Sadece Roke'un kapılarını değil. Burada kal. Burada kal ve taş duvarı izle, bak bakalım onu kim geçiyor ve yüzleri ne yöne dönük. Bir gedik var,

Thorion, bir kırık, bir yara var ve benim gidip bunu bulmam gerek. Eğer ben kaybolursam, o zaman belki onu sen bulursun. Ama bekle. Beni beklemeni emrediyorum." Artık Kadim Lisan'da konuşuyordu, gerçek büyülerin yapıldığı ve büyüünün büyük eylemlerinin dayanağı olan Yaradılış dilinde; sohbet sırasında çok az kullanılırdı bu dil, bir tek ejderhalar arasında konuşulurdu. Çağrı Usta daha fazla tartışıp karşı çıkmadı, başı dik, sessizce hem Başbüyücü'yü hem de Arren'i selamlayıp ayrıldı.

Ateş ocağa çatırdadı. Dışarıda, şekilsiz ve sönük sis pencerelere yaslanıyordu.

Başbüyücü, Arren'in varlığını unutmuşçasına alevlere daldı. Oğlan ocaktan belli bir uzaklıkta, kararsız ve biraz da yalnız, yine kendini karanlık, sınırsız ve akıl karıştıran bu boşlukta küçük bir varlık gibi hissederek duruyor, izin isteyip ayrılması mı yoksa ayrılması için izin verilinceye kadar beklemesi mi gerektiğini bilemiyordu.

"İlk önce Hort Kenti'ne gideceğiz," dedi Çevik Atmaca, sırtını ateşe dönerek. "Tüm Kuzey Uçyöre haberleri orada toplanır;orada bize yol gösterecek bir şey bulabiliriz. Gemin hâlâ körfezde bekliyor. Kaptanla konuş; babana haber götürsün. Bence bizim en kısa zamanda ayrılmamız gerekiyor. Yarın şafakla. Kayıkhaneimin yanındaki basamaklara gel."

"Efendim, aradığımız" Bir an sesi takıldı kaldı. "Aradığınız şey nedir?"

"Bilmiyorum Arren."

"O halde, onu nasıl arayacağım? Onu da bilmiyorum. Belki de o beni arar." Arrene biraz gülümsedi ama yüzü pencerelerin gri ışığında demir gibiydi, "Efendim" dedi Arren, artık sesine hakim olabiliyordu, "Morred'in soyundan geldiğim doğru, eğer böylesine eski bir soyun izi doğru sürülebilirse. Ve eğer size hizmet edebilirimse bunu tüm hayatımın en büyük şans ve şerefi olarak addedeceğim; bu hizmetten başka yapmayı dilediğim hiçbir şey de yok. Ama korkarım, siz beni

olduğumdan fazla görüyorsunuz,"

"Belki," dedi Başbüyücü.

"Benim büyük bir yeteneğim veya hünerim yok. Küçük kılıçlarla da, iri kılıçlarla da dövüşürüm. Yelken kullanabilirim. Saray danslarım ve halk danslarını bilirim. Saraylılar arasındaki tartışmaları uzlaştırabilirim. Güreşebilirim. Kötü bir okçuyumdur; hünerli bir tenis oyuncusuyumdur. Şarkı söyler, arp ve lavta çalabilirim. Hepsi de bu. Başka hiçbir şey yok. Size ne faydam dokunabilir ki? Çağrı Usta haklı"

"Ah, sen de gördün, değil mi? Kıskandı. Daha eski bir sadakatin ayrıcalığını talep ediyor."

"Ve daha büyük bir hünerin, efendim."

"O halde, onun benimle gelmesini, senin de burada kalmanı mı tercih ediyorsun?"

"Hayır ama korkuyorum"

"Neden korkuyorsun?"

Oğlanın gözlerine yaşlar doldu, "Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan." Başbüyücü tekrar ateşe doğru döndü. "Otur Arren," dedi; oğlan ocağın köşesindeki taştan oturma yerine gitti. "Seni, ben ne bir büyücü, ne bir savaşçı ne de gelişimini tamamlamış herhangi bir şey yerine koydum. Ne olduğunu bilmiyorum, yine de yelken kullanabilmene sevindim.. Ne olacağını ise kimse bilmiyor. Fakat şu kadarını biliyorum: Sen Morred'in ve Seriadh'ın oğlusun."

Arren sesini çıkarmadı. "Bu doğru, efendim" dedi en sonunda. "Ama..." Başbüyücü bir şey söylemeyince o da cümlesini bitirmek zorunda kaldı.

"Ama ben Morred değilim. Ben sadece benim."

"Soyunla hiç gurur duymuyor musun?"

"Evet, gurur duyuyorum çünkü bu sayede bir prens oluyorum; bu bir sorumluluk, insanı bir prens gibi yaşamaya zorlayan bir şey"

Başbüyücü bir kez, kesin bir şekilde başını evet anlamında salladı. "Demek istediğim buydu. Geçmiş inkâr etmek, geleceği inkâr etmektir. İnsan kendi alın yazısını kendi yazamaz. Ya kabul eder ya inkâr eder. Eğer üvez ağacının kökleri derinde değilse, başı göğe ermez." Bunun üzerine Arren şaşkınlıkla başım kaldırdı, çünkü onun gerçek ismi, üvez ağacı anlamındaki Lebannen idi. Ama Başbüyücü ismini söylememişti. "Senin köklerin derinde," diye devam etti. "Gücün yerinde, yere ihtiyacın var, gelişip serpilme için yere. Bunun için sana, Enlad'a, evine yapacağın emniyetli bir yolculuk yerine, bilinmeyen bir sona doğru emniyetsiz bir yolculuk öneriyorum. Gelmek zorunda değilsin. Seçim hakkı senin. Sana bu seçimi ben öneriyorum. Çünkü artık ben emniyetli yerlerden, çatılardan ve etrafımdaki duvarlardan bıktım." Etrafına etkileyici, görmeyen gözlerle bakarak, sözünü birdenbire bitirdi. Arren adamdaki derin huzursuzluğu fark etti ve bu onu korkuttu. Yine de korku coşkuyu canlandırır; kalbi pıt pıt atarak cevapladı: 'Efendim, sizinle gelmeyi seçiyorum.'

Arren Büyük Ev'i, kalbi ve aklı büyük bir şaşkınlık içinde terk etti.

Kendi kendine mutlu olduğunu söylüyordu ama sözcükler yerini bulmuyor gibiydi. Kendi kendine, Başbüyücü'nün ona güçlü, gelecek vadeden biri olduğunu söylediğini ve kendisinin de böyle bir övgüden gurur duyduğunu söylüyordu ama gururduymuyordu. Neden duymuyordu? Dünyadaki en güçlü büyücü ona, "Yarın kör talihin ucuna yelken açacağız," demiş, o da kabul edip gelmişti: Gurur duymamalı mıydı? Ama duymuyordu. Sadece şaşkınlık içindeydi.

Thwil Kasabası'nın dik ve dolambaçlı caddelerinden aşağı inip Rıhtım'da gemisinin kaptanını buldu ve ona, "Ben yarın Başbüyücü'yle Wathort'a ve Kuzey Uçyöre'ye doğru yelken açacağım. Prens babama, bu hizmetten azat edildiğim zaman eve, Berila'ya döneceğimi söyleyin," dedi.

Geminin kaptanı yüzünü astı. Böyle bir haberin taşıyıcısının, Erüad Prensi tarafından nasıl karşılanabileceğini biliyordu. "Bu konuda, sizin elinizden çıkmış bir yazı isterim, Prensım," dedi. Adamın bu konudaki haklılığını gören Arren aceleyle her şeyin derhal halledilmesi gerektiğini düşünüyordu gidip garip, küçük bir dükkân buldu ve mürekkeptaşı, fırça ve çuha kadar kalın bir parça kâğıt satın aldı; sonra aceleyle rıhtıma dönüp annesiyle babasına yazmak için iskele kenarına oturdu. Annesini bu kâğıt parçası elinde mektubu okurken düşününce içini bir üzüntü kapladı. Annesi neşeli, sabırlı bir kadındı ama Arren, kendisinin onun mutluluğunun kaynağı olduğunu ve kadının onun hemen dönmesini arzuladığını biliyordu. Annesini onun bu uzun yokluğu konusunda avutabilecek hiçbir yol yoktu. Mektubu kuru ve kısaydı. Mektubu kılıç rünüyle imzaladı ve yakındaki bir kalafatçı kabından aldığı bir parça zift ile mühürleyip bunu geminin kaptanına verdi. Sonra, "Bekle!" dedi Sanki gemi o anda hareket edecekmiş gibi, çakıl taşlı sokaklardan o garip, küçük dükkâna koştu. Dükkânı bulmakta zorluk çekti, çünkü Thwil'in sokaklarında değişken bir şey vardı; her defasında dönemeçler insana değişik gibi geliyordu. En sonunda doğru sokağa geldi ve dükkândan içeriye, kapısını süsleyen, iplere dizilmiş kırmızı toprak boncukların arasından bir ok gibi girdi. Mürekkep ve kâğıdı alırken, tokaların ve broşların durduğu bir tepside, yabani bir gül şeklindeki bir broş dikkatini çekmişti; annesinin adı da Gül'dü. "Şunu alacağım," dedi, aceleyle, prens edasıyla.

"O Adası'nın antika gümüş işçiliği. Görüyorum ki, eski el işlerinden iyi anlıyorsunuz," dedi dükkân sahibi, Arren'in kılıcının gösterişli kınına değil kabzasına bakarak. Bu dört fildişi eder."

Arren, hiç soru sormadan, bu oldukça yüksek fiyatı ödedi; kesesinde İç Adalar'da para yerine geçen bu fildişi markalardan daha çok vardı. Annesi için bir armağan fikri de, bunu alma işi de onu mutlu etmişti; dükkândan çıkarken, biraz kasılarak, elini kılıcının topuz gibi kaim olan kabzasının üzerine koydu.

Babası ona o kılıcı, Enlad'dan ayrılışının arifesinde vermişti. Bunu ağır başlılıkla kabul etmiş ve gemide bile kılıcını kuşanmıştı; sanki bunu kuşanması bir görevmişçesine. Kılıcın kalçasındaki ağırlığından ve kılıcın kocamışlığının, ruhuna verdiği ağırlıktan dolayı gurur duyuyordu. Çünkü bu kılıç, Morred ve Elfarran'ın oğlu olan Serriadh'ın kılıcıydı;

ErrethAkbe'nin, Havnor'daki Krallar Kulesi'nin tepesine saplanmış kılıcı hariç, bu kılıçtan daha eski bir kılıç yoktu, Serriadh'ın kılıcı hiçbir zaman kenara kaldırılıp saklanmamış, hep kuşanılmıştı; yine de yüzyıllarla yıpranmamış, zayıf düşmemişti, çünkü büyü'nün muazzam gücüyle dövülmüştü. Kılıcın tarihinde bir kez bile çekilmemiş olduğu ve yaşama hizmet etmek dışında bir amaçla da

çekilemeyeceği söyleniyordu. Çünkü kana susamıştık, öç alma veya hırs amacıyla, kazanmak için yapılan hiçbir savaşta, kendisinin kullanılmasına izin vermezdi. Arren günlük ismini bu kılıçtan, ailesine ait bu büyük hazineden almıştı: Çocukken ona Arrendek deniyordu; "Küçük Kılıç" yani.

Kılıcı hiç kullanmamıştı, babası da, dedesi de kullanmamıştı. Uzun zamandır Enlad'da barış vardı.

Ve şimdi, Büyücüler Adası'nın garip kasabasının sokaklarında, kabzasına dokunduğunda, eline bir tuhaf geldi. Kılıç biçimsiz ve soğuk gelmişti.

Ağırlaşan kılıç, yürüyüşünü güçleştiriyor, onu yana doğru çekiyordu.

Hissettiği şaşkınlık hâlâ devam ediyordu ama sakinleşmişti. Tekrar rıhtıma dönüp broşu gemi kaptanına, annesine götürmesi için verdi ve memleketlerine sağ salim varmalarını temenni ederek iyi yolculuklar diledi. Onlardan ayrılınca, pelerinini, bu eski, eğilmez silahını, ona miras kalan bu öldürücü nesneyi saklayan kının üzerine çekti. Artık kasılarak yürümek içinden gelmiyordu, "Ben ne yapıyorum?" dedi kendi kendine, artık acele etmeden, kasabanın üstündeki Büyük Ev'in kale gibi kütesine doğru dar yollardan tırmanırken. "Nasıl oluyor da ben eve dönmüyorum? Neden hiç anlamadığım bir şeyi, hiç tanımadığım bir adamla birlikte aramaya koyuluyorum?" Kendi sorusuna verebileceği bir cevabı yoktu.

Hort Kenti

Şafaktan önceki karanlıkta Arren, kendisine verilen iyice eskimiş ama temiz giysileri giydi, bir denizci kılığına büründü ve Büyük Ev'in sessiz salonlarından, Yuva'nın doğudaki boynuz ve ejderha dışından oyulmuş olan kapışma doğru aceleyle yürüdü. Orada Kapıcı onu dışarı çıkardı ve hafifçe gülümseyerek gitmesi gereken yolu gösterdi. Şehrin en üst caddesinden sonra Okul'un kayıkhanelerine inen ve Thwil rıhtımından güneye doğru körfezi sahilden dolanan patikayı izledi. Yolunu ancak görebiliyordu. Ağaçlar, çatılar, tepeler, zayıf ışıpta loş kütleler halinde Duyuyorlardı; karanlık hava son derece sakin ve çok soğuktu; her şey kıpırdamadan, çekingen ve belirsiz duruyordu. Sadece doğuda, denizin üzerinde tek bir cılız ve net çizgi, ufuk, görülmeyen güneşe doğru hızla devriliyordu. Arren kayıkhanenin basamaklarına geldi. Kimse yoktu; hiçbir şey kıpırdamıyordu. Kocaman gemici paltosu ve yünlü başlığı yeterince koruyucuydu ama karanlıkta taş basamakların üzerinde beklerken titriyordu. Kayıkhaneler karanlık sular üzerinde kapkara yükseliyordu; aniden donuk, boş bir ses, derin ve kuvvetli bir vuruş duyuldu: üç kere. Arren'in saçları diken diken oldu. Suyun üzerine uzun bir gölge sessizce süzüldü.

Bu bir kayıktı ve iskeleyle doğru yumuşakça kaydı. Arren merdivenlerden koşarak iskeleyle indi ve kayığın içine sığırdı.

"Sen dümen yekesine geç ve ben yelkeni açarken sabit tut," dedi Başbüyücü; pruvada duran neşeli bir gölge gibiydi.

Yelken, direktten beyaz bir kanat gibi açılıp büyümekte olan ışığı yakaladığında suya açılmışlardı bile. "Körfezden çıkmamız için bizi kürek çekmekten kurtaran bu batı rüzgârı eminim Yelanahtarı Usta'dan bize bir veda armağanıdır. Şuna bak oğul, ne kadar hafifçe seyrediyor! Evet, öyleyse. Baharın Denge Günü için batıdan bir rüzgâr ve berrak bir şafak."

"Bu kayık Ufkabakan mı?" Arren Başbüyücü'nün kayığını türkülerde ve öykülerde duymuştu.

"Öyle," dedi halatlarla uğraşmakta olan diğeri. Rüzgâr tazelandikçe kayık sıçrayıp döndü; Arren dişlerini sıkarak onu sabit tutmaya çalıştı.

"Kayık hem çok tez, hem de biraz direngen, efendim."

Başbüyücü güldü. "Bırak istediğini yapsın; o da bir bilge. Dinle Arren," durdu ve Arren'e bakabilmek için kürekçinin oturduğu tahtaya diz çöktü,

"ne ben artık bir efendiyim, ne de sen bir prens. Ben Atmaca adında bir tüccarım, sen de, benim yanımda denizi öğrenen Arren adındaki yeğenimsin; Enlad'dan geliyoruz. Hangi şehirden olsun? Büyük bir şehir olsun da bir hemşehriye rastlamayalım."

"Güney kıyısındaki Temere nasıl? Oradan tüm Uçyörelere ticaret yapılır," Başbüyücü evet anlamında başını salladı.

"Ama," dedi Arren ihtiyatla! "sizde pek Enlad aksanı yok."

"Biliyorum. Bende Gont aksanı var," dedi yol arkadaşı gülerek, ağarmakta olan doğuya bakıp. "Ama sanırım ihtiyacım olan şeyi senden ödünç alabilirim. Yani, biz kayığımız Yunus'la Temere'den geliyoruz ve ben ne efendiyim, ne büyücü, ne de Çevik Atmaca, ama bana ne derler?"

"Atmaca, efendim."

Der demez Arren dilini ısırıldı.

"Çalış, çalış yeğenim," dedi Başbüyücü. "Çalışmak gerek, Şimdiye kadar bir prensten başka bir şey değildin. Bense birçok şey oldum ve en sonunda da, belki de en önemsizi, Başbüyücü... Güneye emmeltaşı, şu tılsım oydukları mavi şeylerden aramaya gidiyoruz. Bunlara Enlad'da değer verildiğini biliyorum. Emmel taşından romatizmaya, burkulmalara, tutulmuş boyunlara ve dil kaymalarına karşı tılsımlar yapıyorlar."

Bir süre sonra Arren güldü ve tam kayık uzun bir dalganın üzerinde yükselirken başını kaldırıncaya, önlerinde ani bir altın alev gördü; okyanusun sınırının üzerindeki güneşin kenarını.

Çevik Atmaca, kayık çırpıntılı deniz üzerinde çalkalandığından, bir eli kayığın direğinde, bahar ekinoksunda doğan güneşe dönerek türkü okudu. Arren, büyücülerin ve ejderhaların dili olan Kadim Lisan'ı bilmiyordu ama sözcüklerdeki övgü ve sevinci duydu; bunlarda büyük, uzun bir ritim vardı, tıpkı gelgitlerde suyun geliş ve gidişi veya birbirini sonsuza kadar izleyen gece ile gündüz arasındaki denge gibi. Martılar rüzgâra çılgınlıklar attılar; Thwil Körfezinin kıyıları, sağlarından ve sollarından akıp geçti ve iç Deniz'in aydınlık, uzun dalgalarına girdiler.

Roke'tan Hort Kenti'ne yolculuk pek uzun sürmez ama onlar denizde üç gece geçirdiler. Başbüyücü yola çıkmak için çok acele etmişti fakat bir kez yola koyulunca son derece sabırlı bir insan oldu. Roke'un büyüklüğünden ayrılır ayrılmaz rüzgârlar ters döndü; her iklimcinin yapacağı gibi yelkenine büyü rüzgârı doldurmadı Başbüyücü; onun yerine Arren'e,

İsse'in doğusundaki taş dişli denizde, burundan gelen sert bir rüzgârda kayığı nasıl yöneteceğini öğretmek için saatler harcadı. İkinci gece yağmur yağdı, mart ayının sert, soğuk yağmuru, fakat büyücü yağmuru uzaktutmak için hiç sihir yapmadı. Bir sonraki gece Hort Limanı'nın ağzının dışında sakin, soğuk ve sisli bir karanlıkta yatarken Arren bu konu üzerinde düşündü ve tanıdığı bu kısa zaman içinde Başbüyücü'nün hiç büyü yapmamış olduğunu fark etti.

Ama eşsiz bir denizciydi doğrusu. Arren, onunla yaptığı üç günlük deniz yolculuğunda, Berila Körfezi'nde yaptığı on yıllık kayıkçılıktan ve yarışmalardan daha fazla şey öğrenmişti. Ayrıca büyücü ve denizci birbirinden çok farklı şeyler değildi; her ikisi de gök ve denizin güçleriyle çalışıyor, büyük rüzgârlara boyun eğdiriyor, ırak olan şeyi yakına getiriyorlardı. Ha Başbüyücü, ha deniz taciri Atmaca, ikisi de aynı kapıya çıkıyordu.

Oldukça sessiz bir adamdı ama son derece iyi huyluydu. Arren'in hiçbir sakarlığı onu kızdırmıyordu; sıcakkanlı bir insandı; ondan daha iyi bir kayık arkadaşı olamaz, diye düşündü Arren. Fakat devamlı kendi düşüncelerine dalıp saatlerce sessiz kalıyor, sonra da konuştuğunda sesinde bir sertlik oluyor ve bakışları Arren'i delip geçiyordu. Bu oğlanın ona karşı duyduğu sevgiyi zayıflatmıyor ama belki daha az hoşlanmasına yol açıyordu; bu biraz korkutucuydu. Çevik Atmaca da bunu hissetmiş olmalı ki

Wathort sahillerindeki sisli gecede, biraz duraksayarak Arren'e kendi hakkında bir şeyler söylemeye başladı. "Yarın, tekrar insanların arasına girmek istemiyorum," dedi. "Sanki özgürmüşüm gibi kandırıyordum kendimi. Dünyada ters giden bir şey yokmuş gibi, Başbüyücü, hatta bir sihirbaz bile değilmişim diye. Sorumlulukları ve ayrıcalıkları, hiç kimseye bir borcu olmayan Temereli Atmaca'ymışım gibi..." Sustu; bir süre sonra devam etti, "Büyük kararlar almak zorunda olduğunda çok dikkatli yap seçimini Arren, Gençken varlıksal yaşam ile eylemsel yaşam arasında bir seçim yapmam gerekti. Ben de ikincisinin üzerine balıklama atladım. Fakat insanın yaptığı her iş, her eylem, kendisine ve sonuçlarına bağlıyor insanı, tekrar tekrar harekete geçmesine neden oluyor. Sonra, iki eylem arasında durup da yalnızca var olabileceği bir boşluğa, şimdiki gibi bir ana çok nadiren rastlayabiliyor insan. Ya da her şey bir yana, kim olduğunu düşünebileceği birana.. "Böyle bir adam, diye düşündü Arren, nasıl olur da kim ve ne olduğu konusunda kuşkuya düşebilir? Bu tür kuşkların sadece, henüz bir şey gerçekleştirmemiş gençlere ait olduğunu sanırdı.

Kayık engin ve serin karanlıkta sallandı.

"işte bu yüzden denizi seviyorum," dedi Çevik Atmaca'nın sesi karanlıkta, Arren onu anladı; fakat kendi düşünceleri, bu son üç gün ve gecedir olduğu gibi hep önden gidiyordu; maceralarına, deniz yolculuklarının esas amacına doğru. Ve sonunda, yoldaşı sohbete açık olduğu için sordu: "Sizce aradığımız şeyi Hort Kenti'nde bulabilecek miyiz?"

Çevik Atmaca başını, belki hayır, belki de bilmiyorum anlamında salladı, "Bu, adadan adaya dolaşan, ürünleri, sürüleri ve insanların ruhlarını kavuran bir çeşit salgın, bir musibet olabilir mi?"

"Salgınlar büyük Denge'nin, Muvazene'nin kendi hareketidir; bu başka. Bunda bir bela kokusu var. Varlıkların dengesi kendini düzelttiğinde biz cefa çekebiliriz ama ümidimizi kaybedip, sanatımızdan vazgeçip,

Yaradılışın sözcüklerini unutmayız. Doğal olan şey doğa dışı olamaz.

Şimdi söz konusu olan dengenin düzeltilmesi değil, bozulması. Bunu yapabilecek sadece bir tek yaratık var."

"Bir insan mı?" dedi Arren, duraksayarak,

"Biz insanlar,"

"Nasıl?"

"Yaşam için ölçüsüz bir arzuyla,"

"Yaşam için mi? Ama yaşamayı istemek yanlış bir şey mi?"

"Hayır. Fakat ne zaman yaşamın kendi üzerinde bir güç elde etmeyi şiddetle arzu edersek sonsuz bir zenginlik, mutlak bir güvenlik, ölümsüzlük o zaman arzu bir hırsla dönüşür. Ve eğer bilgi o hırsla işbirliği ederse, o zaman bela gelir. O zaman dünyanın dengesi sallanır ve tartıda yıkım ağır basar."

Arren bu konu üzerinde bir süre düşündükten sonra en sonunda, "O halde aradığımızın bir adam mı

olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Bir adam bir büyücü. Evet, sanırım öyle."

"Fakat ben, babamın ve öğretmenlerimin bana öğrettiklerinden, büyücülüğün yüce sanatlarının Denge'ye ve varlıkların Muvazeneline dayandığını ve bu yüzden de kötülük için kullanılmayacaklardı sanıyordum."

"O," dedi Çevik Atmaca, biraz alaycı, "tartışmaya açık bir nokta.

Büyücülerin tartışmaları sonsuzdur. Yerdeniz'in her adasında, temiz olmayan sihirler yapan cadılar ve sanatlarını para için kullanan sihirbazlar vardır. Karanlığı bozup, güneşi öğlen vaktinde durdurmak isteyen Ateş Efendisi de büyük bir büyücüydü; ErrethAkbe bile onu zar zor yenebilmişti. Morred'in düşmanı da böyle biriydi. Gittiği her yerde, şehirler ona tamamiyle boyun eğmiş, ordular onun için savaşmıştı. Morred'e karşı ördüğü tılsım o kadar kuvvetliydi ki, onu öldürmek yaptıklarını durduramadı; Solea Adası deniz tarafından yutuldu ve üzerindeki her şey yok oldu. Onlar, içlerindeki büyük kuvvet ve bilgi kötüye hizmet veren ve kötülükten beslenen adamlardı. Daha iyi niyetlere hizmet eden büyücülüğün daha güçlü olup olmayacağını bilemiyoruz. Öyle umut ediyoruz.'

İnsanın kesinlik beklediği yerde ümit bulması biraz sıkıcıydı. Arren bu soğuk zirvelerde bulunmak istemediğini fark etti. Kısa bir süre sonra,

"Neden kötülüğü sadece insanların yapabileceğini söylediğinizi anladım. Köpekbalıkları bile masum aslında; öldürmek zorunda oldukları için öldürüyorlar," dedi,

"işte bu yüzden başka hiçbir şey bize karşı duramaz. Dünyada sadece tek bir şey kötü yürekli bir insana karşı durabilir. O da başka bir insandır. Ayıbımızda yatar şerefimiz. Sadece bizim ruhumuz, kötülüğe açık olan ruhumuz, onu yenmeye muktedirdir."

"Peki ama ejderhalar," dedi Arren, "onlar da büyük kötülükler yapmıyorlar mı? Onlar da masum mu?"

"Ejderhalar! Ejderhalar hırslı, açgözlü, haindirler; acımasız, vicdansızdırlar. Ama kötü müdürler? Ben kimim ki ejderhaların hareketlerini yargılayayım? İnsanlardan daha akıllılar. Onlar rüya gibidirler Arren.

Biz insanlar rüya görürüz, büyü yaparız, iyi yaparız, kötü yaparız., Ejderhalar rüya görmez. Onlar rüyanın kendisidir. Büyü yapmazlar: Bu onların özüdür, varlığıdır. Onlar yapmazlar, onlar olur."

'Serilune'da," dedi Arren, "üç yüzyıl önce Enlad Prensi Keor tarafından Öldürülmüş Bar Oth'un derisi var. O günden sonra Enlad'a bir daha ejderha gelmemiş. Ben Bar Oth'un derisini gördüm. Demir kadar ağır ve dediklerine göre yere serilirse Serilune'un tüm çarşısını kaplayacak büyüklükteydi.

Dişleri de kollarım kadar uzundu. Yine de Bar Oth'un gelişimini tamamlamamış yavru bir ejderha olduğunu söylüyorlar.

"Senin içinde," dedi Çevik Atmaca, "ejderhaları görme arzusu var,"

"Evet."

"Onların kanları soğuk ve zehirlidir. Gözlerinin içine bakmamalısın. Onlar insanlıktan daha eskidir.. "
Bir süre sessiz kaldıktan sonra devam etti,

"Ve, yaptığım şeyleri unutmaya veya onlardan pişmanlık duymaya başladığım halde, yine de ejderhaları yukarılarda, batı adalarındaki gün batımında, rüzgârın içinde gördüğüm o anı hatırlamak beni hep mutlu edecek."

Sonra her ikisi de sessizleşti; denizin kayıkla fısıldaşmasından başka ses yoktu; başka bir ışık da yoktu. Böylece sonunda, orada, o derin sular üzerinde, uykuya daldılar.

Sabahın aydınlık pusunda, yüzlerce teknenin demir atmış veya yelken açmakta olduğu Hort Limam'na girdiler: Balıkçı tekneleri, yengeççiler, troller, ticaret gemileri, yirmi kürekli iki kadirga, kötü bir durumda olan altmış kürekli büyük bir kadirga ve Güney Uçyöreler'in sıcak, sakin havasının tepelerdeki hava akımlarını yakalayabilmesi için tasarlanmış üçgen şeklinde yüksek yelkenleri olan birkaç ince uzun yelkenli. "Bu bir savaş gemisi mi?" diye sordu Arren yirmi kürekli kadirgalardan birinin yanından geçerken; yoldaşı cevapladı, "Bir köle gemisi; geminin ambriandaki zincir halkalarından öyle olduğunu çıkardım. Güney Uçyöreler'de insan ticareti yaparlar."

Arren bir dakika kadar bu konuda düşündükten sonra alet kutusuna giderek içinden, yola çıktıkları sabah güzelce sarıp sarmalayıp saklamış olduğu kılıcını aldı. Açtı; kemeri bir yandan sarkmış olan, kırmıdaki kılıç iki elinde, kararsızlık içinde durdu.

"Hiç de bir tüccarın kılıcına benzemiyor," dedi. "Kını fazla süslü"

Dümen yekesinde meşgul olan Çevik Atmaca oğlana bir baktı. "İstiyorsan tak."

"Akıllıca olabileceğini düşünmüştüm"

"Kılıçlar arasında o akıllı bir kılıç," dedi yol arkadaşı, gözleri, kalabalık körfezdeki geçitlerinde, tetikte. "Kullanılmaya gönlü olmayan bir kılıç, değil mi?"

Arren evet anlamında başını salladı. "Öyle diyorlar. Yine de öldürmüş. İnsanları öldürmüş." Çocuk ince, tutula tutula yıpranmış kabzaya baktı.

"O öldürmüş ama ben öldürmedim. Kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Benden çok çok daha yaşlı... Bıçağımı alacağım," diye bitirdi sözlerini ve kılıcı tekrar sararak, alet kutusunun diplerine sokuşturdu. Yüzünde karmakarışık ve kızgın bir ifade vardı. Çevik Atmaca hiçbir şey söylemedi; sonra sordu, "Küreklere geçer misin şimdi oğul? Oraya, basamakların yanındaki iskeleye doğru gidiyoruz"

Adalar Diyarı'nın Yedi Büyük Limanı'ndan biri olan Hort Kenti, gürültülü deniz kıyısından, renkler cümbüşü içindeki üç dik tepeye doğru yükseliyordu. Evler, kırmızı, kavuniçi, sarı ve beyaz sıvalı, damlar morumsu kırmızı kiremitliydi; çiçek açmış pendik ağaçları, yukarı caddelerde koyu kırmızı kütleler oluşturuyordu. Damdan dama gerilmiş cicili bicili, çizgili tenteler, dar çarşılara gölge yapıyordu. İskeleler güneş ışığıyla pırıl pırıldı; deniz kıyısından ileri doğru giden sokaklar,

gölgelerle, insanlarla, gürültüyle dolu karanlık yarıklara benziyorlardı. Kayığı bağlarlarken Çevik Atmaca, sanki düğümü kontrol ediyormuş gibi Arren'in yanına eğilerek, "Arren, Aathort'ta beni oldukça iyi tanıyan insanlar var; o yüzden bana iyice bak da, beni tanıyabilesin," dedi. Çevik Atmaca doğrulduğunda yüzünde hiç yara izi yoktu. Yüzü oldukça gri, burnu kalın ve biraz da kalkıktı; insan boyundaki porsukağacından esasının yerine, gömleğinin içine soktuğu fildişinden bir çubuk taşıyordu, "Beni tanıdın mı?" dedi Arren'e yüzünde koca bir tebessümle; Enlad aksanıyla konuşuyordu. "Emmini ilk defa mı görüyon?"

Arren, Berila sarayında, Morred'in Kakramanlıklarını canlandırırken yüzlerini değiştiren büyücüler görmüştü ve bunun sadece gözbağı olduğunu biliyordu; aklını başına topladı ve "öyle ya, Atmaca emmi!" diyebildi.

Fakat, büyücü liman muhafızıyla konaklama ve koruma ücreti konusunda çekişe çekişe pazarlık ederken, Arren, sonradan onu tanıyabilmek için ona baktı durdu. Ve baktıkça, bu değişim onu gitgide daha çok rahatsız etmeye başladı, daha az değil. Bu çok mükemmeldi; bu adam Başbüyücü falan değildi; bu, o bilge yol gösterici ve önder değildi... Muhafızın istediği ücret çok yüksekti ve Çevik Atmaca bunu öderken söylendi; Arren'le birlikte uzaklaşırken de söylenip duruyordu, "Sabrımı sınıyorlar," dedi.

"O çapulcu muhafıza benim kayıgımı Korusun diye para vermek! Bu işi, yarım bir büyü iki misli daha iyi becerirdi! Eh, bu da gizlenmenin bir bedeli... Ve de bu arada gerçek konuşma biçimimi şaşırdım, değil mi yeğenim?"

Her iki yanı sahiplerinin kapılarının önünde yığın halindeki kabarık malların yanında durup, çanak çömlek, çorap, şapka, bahçıvan beli, iğne, çanta, çaydanlık, sepet, ocak çengeli, bıçak, ip, sürgü, çarşaf ve her türlü hırdavat ve manifatura çeşitlerinin ne kadar güzel ve ucuz olduğunu bağıra çağıra ilan ettiği, işporta tezgâhından biraz daha büyük dükkanlarla sıralı, kalabalık, pis kokulu, aşırı süslü bir caddeden yürüyorlardı.

"Panayır mı?"

"Ne?" dedi kalkık burunlu adam, kır saçlı başını eğerek. "Panayır mı var, emmi?"

"Panayır mı? Hayır, hayır. Burası bütün yıl boyunca böyledir. Balıklı çörekleriniz size kalsın bayan, ben kahvaltımı ettim!" Arren de elinde bir tepsi pirinç sürahiyle eteklerine yapışıp, "Al, bir dene, yakışıklı genç adam, pişman olmazsın, Numima'nın güzel gülleri gibi hoş kokarlar, kadınların sana çarpılmasını sağlarlar, deneyin genç efendim, genç prensim,.. " diye ağlaşan adamı, üzerinden atmaya çalıştı. Birdenbire Çevik Atmaca Arren ile seyyar satıcının arasına girdi, "Ne tılsımı bunlar?" diyerek.

"Tılsım değil!" diye sızlandı adam, Çevik Atmaca'dan sinerek. "Ben tılsım mılsım satmıyorum gemi ustası! İçkiden veya hazia kökünden sonra nefesi hoş kokutsun diye şurup bu sadece şurup, ulu prens!" Adam, bir yandan tepsideki sürahiler birbirine çarpıp tıngırdarken ve bazıları içindeki pembe ya da mor yapışkan maddenin bir iki damlası sürahinin kenarından sızacak şekilde yana yatarken, korkudan hemen oracıkta kaldırım taşları üzerine çömeldi.

Çevik Atmaca konuşmadan döndü ve Arren ile birlikte yoluna devam etti. Kısa bir süre sonra

kalabalık azaldı ve dükkânlar sefillik derecesinde fakirleşti; mal diye bir avuç eğrilmiş çivi, bir kırık havan tokmağı ve bir yün tarağının sergilendiği, tilki ini gibi küçük virane yerler. Her şeyden çok bu sefillik Arren'in içini kaldırdı; caddenin zengin ucunda, satılmak istenen şeylerin ve ona, al, al, diye bağırarak seslerin baskısı ile kendini boğulmuş, havasız kalmış gibi hissetmişti. Ayrıca seyyar satıcının gurursuzluğu onu çok şaşırtmıştı. Kendi, kuzeyli kentnin serin ve aydınlık caddelerini düşündü. Berila'da hiç kimse, diye düşündü, bir yabancıya böyle yaltaklanmaz. "Bunlar bozuk insanlar!" dedi.

"Bu taraftan yeğenim," yol arkadaşından gelen tek cevaptı. Yan tarafta, evlerin yüksek, kırmızı, penceresiz duvarları arasında, tepe boyunca uzanan bir geçitten, yıpranmakta olan bayraklarla süslenmiş bir kemer altı yoluna saparak tekrar gün ışığındaki derin bir meydana, küçük dükkânlar, tezgâhlarla dolu, insanlarla sineklerin kaynaştığı başka bir çarşıya çıktılar.

Kare şeklindeki bu meydanın kenarlarında birkaç adam ve kadın kâh oturmuş, kâh sırtüstü uzanmış, hareketsiz duruyorlardı. Ağzlarının, sanki yaralanmışlar gibi, acayip siyahımsı bir görüntüsü vardı; dudaklarının etrafında sinekler kaynıyor, bir avuç kuru üzüm gibi topluyorlardı.

"Çok fazla," dedi Çevik Atmaca'nın sesi, kısık ve telaşlı, sanki kendisi de büyük bir şaşkınlık içindeymiş gibi; fakat Arren ona baktığında, olanlara kayıtsız kalan cabbar tacir Atmaca'nın duygusuz, donuk yüzünü gördü.

"Bu insanların nesi var?"

"Hazia. Bedenin, akıldan kurtulmasını sağlayarak insanı sakinleştirir ve uyuşturur. Akıl serbestçe dolandır. Fakat bedene geri döndüğünde daha çok hazia ister. Şiddetli arzu artar, hayat azalır çünkü bu madde bir zehirdir. İlk önce titremeler başlar, sonra felç gelir ve sonra da ölüm Arren, sırtı güneşin ısıttığı bir duvara dayalı olan kadına baktı; kadın elini, sinekleri yüzünden uzaklaştırmak istercesine kaldırdı ama eli havada sarsılır gibi dairesel bir hareket yaptı, sanki kadın elinin varlığını tamamen unutmuş gibi; eli sadece titreyen bir kastan veya felçten kaynaklanan sürekli bir sarsıntıyla hareket ediyordu. Elinin hareketi tüm amaçlardan yoksun bir efsuna veya anlamı olmayan bir sinire benziyordu. Atmaca da ifadesiz bir yüzle kadına bakıyordu, "Haydi gel!" dedi,

Çarşayı geçerek gölgelikli küçük bir dükkâna doğru ilerledi. Yeşil, kavuniçi, limon sarısı, al, gök mavisi rengindeki gün ışığı yolları, sergilenmekte olan kumaşların, şalların, örgü kemerlerin üzerine düşüyor, bu malları satan kadının kabarık, tüylü eşarbını süsleyen minik aynaların içinde bölünerek çoğalıp dans ediyordu. Kadın iri yarıydı ve kuvvetli bir sesle şakıyordu, "İpekliler, satenler, kanaviçeler, kürkler, deriler, yünlüler, Gont'un muflonları, Sow'un tülleri, Lorbanery'nin ipeklileri!

Hey, siz kuzeyli adamlar, kaba pelerinlerinizi çıkartın; görmüyor musunuz güneş çıktı! Bunu uzaklardaki memleketine, Havnor'lu bir kıza götürmek istemez misin? Bak bir şuna, Güney'in ipeklisi, mayıs sineğinin kanatları kadar yumuşak!" İşe yatkın elleriyle bir top cicili bicili, arasında simleri olan pembe yanardöner ipek kumaşı açtıverdi.

Atmaca "Yok bayan, biz kraliçelerle evli değiliz," deyince kadirini sesi boru gibi yükseldi: Ya karılarınıza ne giydiriyorsunuz, çuval mı? Yelken bezi mi? Bitmek tükenmek bilmeyen Kuzey karı altında donan zavallı kadınına bir parça ipek almayana yazıklar olsun! Peki ya buna ne dersin, Gont'tan bir muflon, onukış gecelerinde sıcak tutmana yarayacak bir parça!" Kadın tezgâhın üzerine,

kuzey adalarındaki keçilerin ipeksi yünlerinden dokunmuş krem ve kahverengi, büyük bir kare yaydı. Düzmece tüccar elini uzatarak, kumaşa dokundu ve gülümsedi.

"Evet, Gont'lu musunuz?" dedi boru gibi ses ve başını sallamasıyla da eşarby gölgelik ve kumaşların üzerine, binlerce dönen renkli noktacık yaydı.

"Bu Andrade işi, gördün mü? Bir parmak genişlikte sadece dört çözüğü var. Gontlular altı veya daha fazla kullanırlar. Fakat söyle bana, neden büyücülüğü bırakıp ciciler satmaya başladın? Yıllar önce buraya geldiğimde senin insanların kulaklarından alevler çıkardığını, alevleri kuşlara ve altın çingiraklara dönüştürdüğünü görmüştüm; şu anda yaptığın işten çok daha iyiydi o."

"O iş miş değildi," dedi iri yan kadın; bir an için Arren kadının akik taşı kadar sert ve sabit olan ve sallanan tüylerle yansıyan aynaların huzursuzluğu arasından kendisine ve Atmaca'ya bakan gözlerini fark etti. "Çok hoştu, o kulaktan alev çıkartma numarası," dedi Atmaca, ters ama cahilce bir tonla. "Bunu yeğenime göstermeyi düşünüyordum."

"Şimdi, bana bak," dedi kadın daha az terslenerek ve kalın, kahverengi kollarını ve ağır göğsünü tezgâha dayayarak. "Artık o numaraları yapmıyoruz, İnsanlar onları istemiyor. Yeterince gördüler. Bu aynalar; aynalarımı hatırladın demek," ve başını öyle bir arkaya attı ki, renkli ışığın yansıyan noktacıkları etraflarında deliler gibi döndü. "Aynaların yansımalarıyla ve size ne olduklarını açıklayamayacağım bazı sözcüklerle ve numaralarla, var olmayan bir şeyi, görmediği bir şeyi gördüğünü zannetmesini sağlayıp, bir insanın aklını karıştırabilirsin. Alevler ve altın çingiraklar gibi ya da eskiden benim denizcileri süslediğim giysiler gibi; Tüm Adaların Kralı gibi salınmaya başlardı... Ama bunlar hep numaraydı, aldatmaca. Bir insanı aldatabilirsin. Bir yıldırdan veya önlerinde duran bir parmaktan büyülenen tavuklar gibidirler. İnsanlar tavuklar gibidir. Ama sonunda aldatıldıklarını, dolandırdıklarını anlarlar ve kızarak bu tür şeylerden zevk almamaya başlarlar. O yüzden ben de bu işe başladım, belki bütün ipekliler ipek değil, bütün mufionlar da Gont işi değil ama hepsi aynı kapıya çıkar, bunları giyerler giyerler! Bunlar gerçek; altından giysiler gibi sadece yalan ve üfürük değil"

"İyi, iyi," dedi Atmaca, "o halde Hort Kenti'nde kulaktan alev çıkartacak veya eskisi gibi sihirler yapacak kimse kalmadı mı?"

Adamın son sözleri karşısında kadın kaşlarını çattı; düzeldi ve muflonu dikkatle katlamaya başladı. "Yalan ve hayal isteyenler hazia çiğniyor," dedi, "İstersen onlarla konuş!" Meydanın çevresindeki, kıpırtısız şekilleri başıyla işaret etti.

"Ama denizciler için rüzgârları efsunlayan, yüklerine kısmet sihirleri katan, sihirbazlar vardı. Onlar da başka işler mi yapmaya başladı?"

Fakat kadın ani bir hiddetle gürleyerek adamın sözünü kesti: "Eğer aradığın bir sihirbazsa işte orada bir tane var, büyük bir sihirbaz, asalı masalı bir büyücü görüyor musun, orada? Dediğine göre rüzgârlar yaratarak ve şişman kadırgaları bularak Egre'nin ta kendisiyle denizlere açıldı ama bunların hepsi yalandan ibaret ve Kaptan Egre sonunda ona hak ettiği ödülü verdi, sağ elini kesiverdi. Orada oturuyor artık, görüyor musun onu, ağzı hazia, karnı gaz dolu. Hava cıva! Hava cıva! İşte büyü dediğiniz bu, Denizler Kaptanı Keçi!

"Tamam, tamam, bayan," dedi Atmaca kırıcı bir nezaketle, "sadece sorduk." Kadın, dönen ayna noktacılarıyla gözlerini kamaştırarak geniş sırtını onlara döndü; Çevik Atmaca, yanında Arren, dolanmaya başladı. Dolanmasının bir amacı vardı. Bu amaç onları, kadının işaret ettiği adanın yanına götürdü. Sırtını bir duvara dayamış, boşluğa bakarak oturuyordu adam; kara, sakallı yüzünün bir zamanlar çok yakışıklı olduğu belliydi. Kesilmiş elinin buruşmuş bileği, sıcak ve parlak gün ışığında utanç dolu, kaldırım taşlarının üzerinde duruyordu.

Arkalarındaki tezgâhlar arasında biraz karışıklık vardı ama Arren gözlerini adamın üzerinden alamıyordu; nefret verici bir cazibe onu alıkoyuyordu. "Gerçekten de bir büyücü müydü?" diye sordu çok alçak sesle.

"Korsan Egre'nin iklimcisi, Tavşan denen adam olabilir, Bunlar çok ünlü hırsızlardı Dikkat et Arren!" Yakınlarındaki tezgâhların arasından üzerlerine doğru son süratle koşan bir adam neredeyse ikisine de çarpacaktı. Başka biri, üzeri iplikler, kurdelalar ve dantellerle dolu olan büyük bir tezgâhın yükü altında cebelleşerek hızlı hızlı yaklaştı. Tezgâhlardan biri, büyük bir gürültüyle devrildi; güneşlikler aceleyle ya kapatıldı ya da söküldü; pazar yerinde insanlar düğüm halinde itişip kakıştılar; sesler bağırtı çağırtı halinde yükseldi. Bunların hepsinin üzerinde de, eşarbi aynalarla dolu olan kadının cırtlak bağırışları çınliyordu, Arren, kadının, direk veya sopaya benzer bir şeyle bir yığın adama karşı koyusunu, onları kenara sıkışmış bir cengâver gibi dalgalar halinde geri püskürtüşünü seyrediyordu. Bunun etrafa yayılarak bir ayaklanma haline gelen bir kavga mı, yoksa bir hırsızlar çetesinin saldırısı mı yoksa iki rakip işportacı grubu arasındaki dövüş mü olduğunu kimse bilmiyordu. İnsanlar etrafta, kollarında yağmaladıkları ya da yağmalanmaktan kurtardıkları mallarla koşuşturuyordu. Meydanın her yanında bıçak, yumruk ve ağız kavgası yapıliyordu. "Bu taraftan," dedi Arren, onları meydandan dışarıya götürecektir, yakınlarındaki yan sokağı göstererek. Sokağa doğru ilerlemeye başladı, çünkü buradan bir an önce kurtulmaları gerektiği apaçık ortadaydı; fakat yol arkadaşı onu kolundan yakaladı. Arren geriye baktı ve Tavşan adındaki adamın ayağa kalkmaya uğraştığını gördü. Adam doğrulunca bir an için sallanarak ayakta durdu, sonra etrafına bile bakmadan meydanın kenarından, kendisine bir destek sağlamasını veya ona yol göstermesini ister gibi, tek elini evlerin duvarlarına sürüyerek, yola koyuldu. "Onu gözden kaybetme," dedi Çevik Atmaca ve adamı izlemeye başladılar. Hiç kimse ne onları ne de takip etmekte oldukları adamı rahatsız etmedi, böylece göz açıp kapayıncaya kadar dar ve yılan gibi kıvrım kıvrım bir sokaktan aşağı inerek pazar yerinden çıktılar.

Başlarının üstünde, gün ışığını kesen evlerin çatı katları neredeyse birbirlerine değiyordu; ayaklarının altında ise taşlar, su vepislik nedeniyle kayganlaşmıştı, Tavşan, elini kör bir adam gibi duvarlara sürmeye devam ettiği halde oldukça hızlı ilerliyordu. Adamı bir dönemeçte kaybetme korkusuyla oldukça yalandan izlemek zorundaydılar. Birden Arren'i kovalamacanın heyecanı kapladı; Enlad'daki ormanda, geyik avındaymış gibi tüm duyuları birden alarma geçti; geçtikleri her yüzü çok canlı bir şekilde gördü, şehrin tatlı kokuşmuşluğunu ciğerlerine doldurdu: çöp, tütsü, leş ve çiçek kokusu. Yollarını geniş ve kalabalık bir caddenin içinde ararlarken, Arren bir davulun çaldığını duydu ve gözüne, her biri bir sonrakine bilek ve bellerinden zincirlenmiş, keçeleşmiş saçları yüzlerine dökülmüş, çıplak erkek ve kadınlardan oluşan bir kuyruk ilişti: Bir iki basamak inerek, çeşme başında dedikodu yapan birkaç kadından başka kimsenin bulunmadığı dar bir meydana çıkan Tavşan'ın peşinden seyirtirken, bir görünüp kayboldular.

Bu meydana Çevik Atmaca Tavşan'a yetişerek elini adamın omzuna koydu; bu hareketle Tavşan başından aşağıya kaynar su boşalmış gibi ürker ve büyük bir kapının barınağına doğru geriledi. Orada titreyerek, bir avın bakıp da görmeyen gözleriyle onlara bakarak durdu.

"Sana Tavşan mı derler?" diye sordu Çevik Atmaca; sert ama yumuşak bir tonla, kendi sesiyle konuştu. Adam sanki hiç dinlemiyormuş veya duymuyormuş gibi bir şey söylemedi. "Senden bir şey istiyorum," dedi Çevik Atmaca. Yine bir tepki alamadı, "Bunun için sana para da ödeyeceğim."

Yavaş bir tepki: "Fildişi mi altın mı?"

"Altın."

"Ne kadar?"

"Büyücü büyüsünün bedelini bilir."

Tavşan'ın yüzünde sakınan bir ifade belirdi, yüzü değişti, bir an için canlandı; bu o kadar ani oldu ki, yüzünden bir dalgalanma gelip geçtikten sonra yüz tekrar gölgelenerek karardı. "Onların hepsi geçti," dedi, "hepsi geçti." Bir öksürük nöbeti onu iki büklüm yaptı; kara kara tükürdü. Doğrulduğunda hareketsiz, titreyerek, ne hakkında konuştuklarını unutmuşçasına durdu. Arren onu büyülenmişçesine seyrediyordu. Adamın içinde bulunduğu açığı, kapının yanlarını koruyan ve destekleyen iki dev figür oluşturmaktaydı, boyunları kapının üzerindeki üçgen şeklindeki süsün yükü altında eğilmiş ve sanki taştan çıkıp hayata girmek için uğraşmışlar da yarı yolda başaramadan kalmışlar gibi, yumru adaleli bedenlerinin bir kısmı duvardan çıkmış olan iki heykel. Korudukları kapı menteşelerinden çürümüş, bir zamanlar bir saray olan ev ise terk edilmişti. Devlerin kasvetli ve fırlak yüzleri çentilmiş ve likenle kaplanmıştı. Bu cansız figürler arasında Tavşan denen adam gözleri boş evin pencereleri kadar siyah, zayıf ve kırılğan duruyordu. Sakat elini, Çevik Atmaca ile arasına gelecek şekilde uzatarak sızlandı, "Bu sakata bir sadaka, beyim."

Büyücü, sanki acı ve utanç içindeymiş gibi kaşlarını çatarak baktı; Arren bir an için, değiştirdiği bu kılık altından, onun gerçek yüzünü görür gibi oldu. Büyücü tekrar elini Tavşan'ın omzuna koyarak birkaç sözcük söyledi, hafifçe, Arren'in anlayamadığı büyücü dilinde.

Ama Tavşan anladı. Tek eliyle Çevik Atmaca'ya yapıştı ve kekeledi, "Hâlâ konuşabiliyorsun konuşabiliyorsun Benimle gel"

Büyücü önce Arren'e baktı, sonra başını evet anlamında salladı.

Dik sokaklardan aşağı inerek Hort Kenti'nin üç tepesinin arasındaki vadilerden birine gittiler. Aşağı indikçe yol daha dar, daha karanlık ve daha sessiz olmaya başladı. Gökyüzü çıkıntı halindeki saçaklar arasına sıkışmış soluk bir şeritten ibaretti; her iki yandaki evlerin duvarları da rutubetliydi. Koyağın ortasında, lağım gibi kokan bir dere açıkta akıyordu; kemerli köprüler arasında evler dere kıyısı boyunca sıralanıyordu. Tavşan bu evlerden birinin karanlık kapısından içeri yönelerek, üflenip de söndürülmüş bir mum gibi gözden kayboldu. Arren ile Çevik Atmaca onu izlediler.

Aydınlatılmamış basamaklar ayaklarının altında gıcırdayarak sallanıyordu. Tavşan bir kapıyı iterek

açtı; böylece nerede olduklarını görebildiler: Bir köşesinde samandan bir şilte duran, içeriye birazcık tozlu ışık girmesini sağlayan mat ve kepenkli bir penceresi olan boş bir oda.

Tavşan, Çevik Atmaca'ya bakmak için geri döndü ve bir kez daha koluna yapıştı. Dudakları çalıştı. Sonunda, kekeleyerek, "Ejderha... ejderha... " dedi.

Çevik Atmaca hiçbir şey söylemeden adamın bakışlarına karşılık verdi. "Konuşamam" dedi Tavşan ve Çevik Atmaca'nın kolunu bırakıp ağlayarak çıplak yere büzüştü.

Büyücü adamın yanında diz çökerek onunla yavaşça Kadim Lisan'da konuştu. Arren kapalı kapının yanında, eli bıçağının kabzasında bekledi. Gri ışık ve tozlu oda, diz çökmüş iki şekil, ejderhaların dilinde konuşan büyücünün yumuşak, garip sesi; hepsi dışında olan olaylarla veya geçen zamanla hiçbir ilgisi olmayan bir rüya gibiydi,

Tavşan yavaş yavaş ayağa kalktı. Tek eliyle dizlerindeki tozu silkti ve sakat elini arkasına sakladı. Etrafına bakındı, Arren'e baktı; şimdi baktığı şeyleri görüyordu. Hemen arkasını döndü ve şiltesinin üzerine oturdu. Arren, tetikte, ayakta bekliyordu; ama Çevik Atmaca çocukluğu tamamen eşyalardan yoksun geçmiş birisinin yalınlığıyla çıplak zemine bağdaş kurarak oturdu. "Zanaatını ve zanaatının lisanını nasıl unuttuğunu anlat bana," dedi.

Tavşan bir süre cevap vermedi. Sakatlanmış kolunu, uyluğuna, huzursuz kasılmalarla vurmaya başladı ve en sonunda, sözcükleri ağzından patlarcasına zorlaya zorlaya çıkartarak, "Elimi kestiler. Tılsımları öremiyorum artık. Elim kestiler. Kan aktı, kuruyuncaya kadar aktı, dedi. "Fakat bu sen gücünü kaybettikten sonra olmuştur Tavşan, yoksa sana bunu yapamazlardı,"

"Güç... "

"Rüzgârların, dalgaların, insanların üzerindeki güç. Sen onlara isimleriyle seslenince, onlar da boyun eğiyorlardı."

"Evet. Canlı olmak neydi hatırlıyorum," dedi adam, yumuşak ve boğuk bir sesle. "Sözcükleri de biliyordum, isimleri de..."

"Şimdi ölü müsün?"

"Hayır. Canlı. Canlı. Sadece bir zamanlar ben bir ejderhaydım. .. Ölü değilim. Bazen uyuyorum. Uyku ölüme çok yaklaşır, herkes bilir bunu. Ölümler rüyalarda gezer, herkes bilir bunu. İnsana canlı olarak gelirler ve bir şeyler söylerler. Ölümünden çıkıp rüyaya girerler. Bir geçit var: Ve eğer yeterince uzağa gidebilirse insan geri dönen bir yol bulur. Taa geri dönen, İnsan nereye bakacağını bilirse bu yolu bulabilir. Ve eğer bedelini ödemeye razıysan."

"Nedir bu bedel?" Çevik Atmaca'nın sesi, düşen bir yaprağın gölgesi gibi karanlık havada yüzdü.

"Yaşam, başka ne olabilir ki? Yaşam, yaşamdan başka neyle alınabilir ki?" Tavşan, gözlerinde şeytanca, esrarengiz bir parıltı, ot şiltesinin üzerinde bir ileri, bir geri sallanıyordu, "Görüyorsun ya," dedi, "elimi kestiler, İsterlerse başımı kessinler. Hiç fark etmez. Geriye dönüş yolunu bulabilirim. Nereye bakmam gerektiğini biliyorum. Sadece, güce sahip olan insanlar oraya gidebilirler."

"Büyücüler mi demek istiyorsun?"

"Evet." Tavşan duraksadı, birkaç kez sözcüğü söyleme girişiminde bulunmaya çalışır gibi; söyleyemedi. "Güce sahip olanlar," diye tekrarlardı, "Ve vazgeçmeleri ondan vazgeçmeleri gerek. Ödemeleri gerek" Sonra somurttu; sanki "ödemek" sözü, sonunda bir çağrışım yapmış da, bilgiyi satacak yerde kendiliğinden verdiğini fark etmişti. Daha fazla bir bilgi alınamıyordu adamdan; Çevik Atmaca'ya anlamlı gelmiş olan "geriye dönüş yolu" hakkında imalar ve kekelemeler bile; sonunda büyücü ayağa kalktı. "Eh, yarım cevaplar, hiç yoktan iyidir," dedi, "aynı şey para için de geçerli" ve bir hokkabaz ustalığıyla, ot şiltenin üzerine, Tavşan'ın önüne bir parça altın fırlattı.

Tavşan bunu eline aldı. Bir yandan başı seyir ederken elindekine, Çevik Atmaca'ya ve Arren'e baktı. "Bekle" diye kekeledi. Durum değişir değişmez, hâkimiyetini kaybetmişti; söylemek istediği şeyi çarpınarak bulmaya çalışıyordu. "Bu gece," dedi en sonunda, "Bekle. Bu gece. Bende haziya var."

"Haziya ihtiyacım yok."

"Sana göstermek için sana yolu göstermek için. Bu gece. Seni götüreceğim. Sana göstereceğim. Sen oraya gidebilirsin, çünkü sen... sen..." Adam, Çevik Atmaca, "Büyücüyüm" deyinceye kadar, sözcüğü aradı durdu.

"Evet! Gidebiliriz oraya gidebiliriz. O yola. Ben rüya görünce.

Rüyamda. Anlıyor musun? Seni götüreceğim. Benimle geleceksin... o yola." Çevik Atmaca, katı ve düşünceli, loş odanın ortasında durdu. "Belki," dedi sonunda. "Eğer gelmeye karar verirsek, karanlık basınca burada oluruz." Sonra, hemen kapıyı açan ve gitmeye can atan Arren'e döndü.

Rutubetli, haddinden fazla gölgeli sokak, Tavşan'ın odasından sonra bir bahçe kadar aydınlık görünüyordu. En kısa yoldan, evlerin sarmaşıklarla kaplanmış duvarları arasındaki taştan bir merdivenden yukarı, şehre doğru yola koyuldular, Arren, bir ayıbalığı gibi nefes nefeseydi "Of! Oraya geri dönecek misin?"

"Eh, eğer daha az riskli bir kaynaktan aynı bilgiyi alamazsam döneceğim. Büyük bir olasılıkla bize bir pusu kuracaktır."

"İyi ama sen hırsızlara karşı falan korumuyor musun kendini?"

"Korunmak mı? dedi Çevik Atmaca. "Ne demek istiyorsun? Romatizmadan korkan yaşlı bir kadın gibi sihirlerle bürünerek gezdiğimi mi zannediyorsun? Benim buna vaktim yok. Araştırmamızı gizlemek için yüzümü saklıyorum, o kadar. Birbirimize göz kulak olabiliriz. Ama gerçek olan şu ki, bu gezide, tehlikeden uzak duramayız."

"Elbette," dedi Arren diklenerek, gururlu bir öfkeyle. "Ben de öyle bir şey beklemiyordum."

"İyi öyleyse," dedi büyücü inatla, ama yine de Arren'in huysuzluğunu yatıştıran iyi huyuyla. Gerçekten, Arren kendi kızgınlığına kendisi de şaşırılmıştı; Başbüyücü'yle böyle konuşabileceğini düşünemezdi bile. Fakat, bu adam ne Başbüyücü'ydü, ne de Başbüyücü değildi; bu kalkık burunlu,

sakalları traş isteyen, kareçeneli, sesi kâh bu adamın, kâh başkasının sesi gibi çıkan bu Atmaca bir yabancıydı, güvenilmez bir yabancı,

"Söyledikleri bir anlam taşıyor mu?" diye sordu Arren, çünkü leş gibi kokan derenin üzerindeki o loş odaya geri dönmek için hiç de can atmıyordu. "Canlı olmak, ölü olmak, kafası kesik geriye gelmek hakkında söylediği bütün o abuk sabuk sözler yani?"

"Bir anlam taşıyıp taşımadıklarını bilmiyorum. Gücünü kaybetmiş bir büyücü ile konuşmak istedim. Gücünü kaybetmediğini ama verdiğini onunla bir alışveriş yaptığını söylüyor. Ne için? Yaşam için yaşam, dedi. Güç için güç. Hayır, onu anlayamıyorum, ama dinlemeye değer."

Çevik Atmaca'nın sürekli mantıklılığı Arren'i daha da çok utandırdı.

Kendisini bir çocuk gibi huysuz ve sinirli hissetti. Tavşan, çocuğu büyülemişti ama şimdi bu büyü bozulunca sanki iğrenç bir şey yemiş gibi midesi bulanmaya başlamıştı. Bir daha kendine iyice hâkim olmadan konuşmamaya karar verdi. Derken, aşınmış ve kaygan basamaklarda adımını şaşırarak kayd, elleriyle taşları kazıyarak kendisini topladı. "Lanet olsun bu pis şehre!" diye patladı öfkeyle. Büyücü kuru bir sesle cevapladı, "Bence buna gerek kalmamış."

Gerçekten de Hort Kentinde ters giden bir şeyler vardı; havanın kendisinde bile bir yanlışlık vardı, öyle ki insan ciddi ciddi buranın lanetlenmiş olduğunu düşünüyordu; ama yine de bu bir şeyin varlığı değil, daha ziyade yokluğuydu; her ziyaretçinin ruhuna kısa bir süre sonra bulaşan bir hastalık gibi, tüm niteliklerde görülen bir zayıflamaydı.

Akşamüstü güneşinin sıcaklığı bile hastalıklıydı, mart ayı için çok sıcaktı. Meydanlar ve caddeler hareket ve ticaret ile kıpır kıpırdı ama ortada ne bir düzen ne de bir başarı vardı. Mallar fakirdi, fiyatlar yüksekti ve pazar yerleri hırsızlar ve gezgin çetelerle dolu olduğundan, hem işportacılar hem de alıcılar için emniyetsizdi. Sokaklarda pek kadın yoktu, olanlar da genellikle grup halinde görünüyordular, Yasaları ve yönetimi olmayan bir şehirdi. Kısa bir süre sonra Arren ve Çevik Atmaca, insanlarla konuştuğça gerçekten de Hort Kenti'nde hiçbir meclis, vali veya Bey kalmadığını öğrendiler. Eskiden şehri yönetenlerin bazıları ölmüş, bazıları baş eğmiş, bazıları da suikaste uğramıştı; şehrin belirli bölümlerini bazı reisler yönetiyorlardı, liman muhafızlarının limanı çalıştırıp ceplerini doldurdukları gibi.

Şehirde bir merkez kalmamıştı. İnsanlar tüm o huzursuz hareketliliklerine rağmen amaçsız gibiydiler. Ustalar iyi iş çıkarmak için çalışma isteğini kaybetmiş gibiydi; hatta hırsızlar bile, yapabildikleri tek iş çalmak olduğu için çalışıyorlardı. Büyük bir liman kentinin tüm gürültüsü ve parlaklığı vardı yüzeyde, ama kentin kenarlarında olduğu gibi hazia yiyicileri, hareketsiz duruyordu. Ve yüzeyin altında, olanlar tam anlamıyla gerçek görünmüyordu; yüzler, sesler, kokular bile. Çevik Atmaca ile Arren o uzun ve ılık akşamüstünde sokaklarda yürüyüp onunla bununla konuşurken, zaman zaman bunlar bile silinip gözden kayboluyordu. Tamamen yok oluyorlardı. Çizgili gölgelikler, kirli kaldırım taşları, renkli duvarlar ve var olmanın tüm canlılığı gidiyor, şehir bir rüya şehrine dönüyordu, boş ve puslu gün ışığında kasvetli.

Ancak akşamüstü geç vakitlerde, biraz dinlenmek için gittikleri şehrin tepesinde, kendilerini ayakta uyur gibi hissettikleri bu hastalıklı ruh durumu bir süre için bozuldu. "Burası uğur aranacak bir şehir

değil," demişti Çevik Atmaca birkaç saat önce ve şimdi saatlerce süren gagesiz dolaşmalardan ve yabancılarla yapılan verimsiz konuşmalardan sonra yorgun ve suratsız görünüyordu. Yapmış olduğu kılık değişikliği zayıflamaya başlamıştı; sözde deniz tacirinin yüzünde bir katılık, bir karanlık görünüyordu. Arren sabahki tedirginliğini üzerinden atamamıştı. Tepedeki pendik ağaçlarının oluşturduğu korunun, kimisi açmış kırmızı tomurcuklarla kaplı kara yaprakları altına, kaba çimenlerin üzerine oturdular. Oturdıkları yerden, şehrin denize doğru inmekte olan kalabalık kiremitli çatılarından başka hiçbir yerini görmüyorlardı. Körfez kollarını alabildiğine açmıştı, bahar pusu altında kurşuni mavi duruyor, havanın bittiği yere kadar uzanıyordu. Hiçbir çizgi, hiçbir sınır yoktu. Hudutsuz mavi boşluğa dalarak oturdular. Arren'in zihni açıldı, aydınlandı; dünyaya açılmak ve onu kutlamak için,

Arkalarındaki tepede soylu bir bahçedeki kaynaktan gelip,yakınlarındaki kahverengi kayaların üzerinden aşarak akan dereden su içmeye gittiklerinde, oğlan suyu kana kana içti ve başını buz gibi suların içine daldırdı. Sonra ayağa kalkarak, Morred'in Kahramanlıklarından mısraları belâgatle okudu:

Hamdolsun Shelîeth'in Çeşmelerine; suların o gümüş harpına, Fakat susuzluğumu gideren bu dere,
benim adıma sonsuza dek kutlu olsun!

Çevik Atmaca oğlana güldü, oğlan da güldü. Oğlan başını bir köpek gibi silkti; parlak, ince su tanecikleri, güneşin son altın ışığında etrafa uçuştı.

Korudan çıkıp tekrar sokaklardan aşağı inmeleri gerekiyordu; yağlı balık çörekleri satan küçük bir dükkânda akşam yemeği yediklerinde, gece havaya tüm ağırlığıyla çökmeye başlamıştı. "Gitsek fena olmayacak oğul," dedi Çevik Atmaca; Arren, "Kayığa mı?" dedi ama kayığa değil de nehrin üzerindeki eve, o boş, tozlu, berbat odaya gideceklerini biliyordu.

Tavşan onları kapıda bekliyordu.

Onlara, siyah merdivenleri aydınlatmak için bir kandil yakmıştı. Elinde tuttuğu kandilin cılız ışığı titriyor, duvarlara büyük, kıpır kıpır gölgeler düşürüyordu.

Konuklarının oturması için bir torba saman daha tedarik etmişti ama Arren kapının yanında çıplak yere oturdu. Kapı dışarıya doğru açılıyordu, kapıyı korumak için kapının dışına oturması gerekiyordu. Fakat o zifir zindan koridor çocuğun kaldıracağından fazlaydı ve bir gözünün de Tavsan'ın üzerinde olmasını istiyordu. Çevik Atmaca'nın dikkati ve belki de gücü Tavsan'ın ona anlatacağı veya göstereceği şeyde olacaktı; bir numara için tetikte olması gereken Arren'di.

Tavşan daha dik duruyor ve daha az titriyordu, ağzını ve dişlerini temizlemişti; ilk başta heyecanlı da olsa, akli başında konuştu, Kandil ışığında gözleri kapkaraydı, tıpkı beyazları görünmeyen hayvan gözleri gibi. Hazia yemesi için sıkıştırarak, Çevik Atmaca'yla ciddi ciddi tartışmaya başladı. "Seni götürmek istiyorum, seni yanımda götürmek istiyorum. Aynı yoldan gitmemiz gerekir. Sen hazır olsan da olmasan da biraz sonra ben yola koyulacağım. Beni izleyebilmek için hazia kullanman gerekir."

"Sanırım ben seni izleyebilirim,"

"Benim gittiğim yere kadar değil. Bu tılsım yapmak değil."

"Büyücü" veya "büyücülük" sözlerini söyleyemiyor gibiydi. "Oraya gidebileceğini o yere, anlarsın ya, o duvara gidebileceğini biliyorum. Fakat orada değil. Bunun yolu başka."

"Eğer sen gidersen ben de izlerim."

Tavşan başım salladı. Bozulmuş, yakışıklı yüzü kıpkırmızıydı; sadece Çevik Atmaca'yla konuştuğu halde, sık sık Arren'e bakarak onu da olayın içine katıyordu. "Bak şimdi: İki çeşit insan vardır, öyle değil mi? Bizim gibi olanlar ve diğerleri... ejderhalar ve diğerleri. Gücü olmayan insanlar yarı canlı demektir. Onlar sayılmaz. Onlar gördükleri düşü bilmezler; karanlıktan korkarlar. Fakat diğerleri, insanların efendileri, karanlığa girmekten korkmazlar. Bizde o kuvvet vardır."

"Varlıkların isimlerini bildiğimiz sürece."

"Ama orada isimlerin önemi yok bütün mesele burada, bütün mesele burada! İhtiyacın olan ne yaptığın veya ne bildiğin değil. Sihirlerin bir yararı yok. Ucunu bırakmak için bunların hepsini unutmam gerekir. İşte hazia yemek bu noktada faydalı oluyor; isimleri unutuyorsun, varlıkların kalıplarını bırakıyorsun, doğrudan gerçeğe gidiyorsun. Ben biraz sonra gideceğim; nereye gittiğimi öğrenmek istiyorsan dediklerimi yapman gerekir. Ben onun dediklerini yapıyorum. Yaşamın efendisi olmak için, insanların efendisi olman gerekir. Gizi bulman gerekir. Sana varlıkların isimlerini söyleyebilirim ama isim nedir ki? İsim bir gerçek, gerçek, gerçek, sonsuza kadar gerçek değildir. Ejderhalar oraya gidemez. Ejderhalar ölür. Hepsi ölür. Bu gece o kadar çok aldım ki mümkün değil beni yakalayamazsın. Benimle kimse yarışamaz. Kaybolduğum yerde beni yönlendirebilirsin. Gizin ne olduğunu hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun? Ölüm yok. Ölüm yok yok! Ter içindeki yatak ve çürüyen kefen yok artık, hiç yok. Kan, kuru bir dere gibi kuruyup yok oluyor. Korku yok. Ölüm yok. İsimler kayboluyor, sözcükler ve korku yok oluyor. Göster bana neredekayboldum ben, göster bana efendim... "

Böylece devam etti adam, bir tılsım söyler gibi sözcüklerin boğulmuş vicedinde; yine de ne bir tılsım yapabildi, ne de bir bütünlük, bir anlam yaratabildi, Arren, anlamak için çabalayarak, dinledi, dinledi. Bir anlayabilseydi! Çevik Atmaca, adamın dediğini yapıp hiç olmazsa bir kerecik ilacı almalıydı ki Tavşan ne hakkında konuşuyor anlasın, o söyleyemediği veya söylemediği gizi bulsun çıkarsın. Bundan başka burada ne işleri vardı ki? Fakat, (Arren gözlerini Tavşanın viced halindeki yüzünden ayırıp Çevik Atmacaya baktı) belki de büyücü anlamıştı bile...

Bir taş kadar sertti o yüz. Kalkık burun, donuk bakış nereye gitmişti?

Deniz taciri Atmaca gitmiş, unutulmuştu. Orada oturan, büyücü, Başbüyücü'ydü.

Tavşan'ın sesi artık mırıltı halini almıştı ve bağdaş kurmuş otururken ileri geri sallanıyordu. Yüzü bitkin, ağzı da gevşek bir hal almıştı. Yere konmuş kandilin cılız ve sürekli ışığında, yüzü ona dönük olan büyücü hiç konuşmadı ama Tavşan'ın eline uzanarak tuttu. Arren onun uzandığını görmemişti. Olayların oluşunda boşluklar vardı; var olmayışın boşlukları uyuşukluk olmalıydı bu. Mutlaka birkaç saat geçmişti; vakit gece yarısına yaklaşıyor olmalıydı. O da uyuşa, Tavşan'ı rüyasında izleyebilir, o yere, o gizli yola gidebilir miydi acaba? Belki de gidebilirdi. O anda oldukça mümkün görünüyordu.

Fakat kapıyı koruması gerekiyordu. Çevik Atmaca'yla bu konuyu pek konu sınınamışlardı ama her ikisi de Tavşan'ın onları gece tekrar çağırmasında kendilerine bir pusu kurmuş olma olasılığı yattığının farkındaydı; adam bir korsandı; hırsızları tanıyordu. Bu konuda hiçbir şey söylememişlerdi ama Arren tetikte durması gerektiğini biliyordu, çünkü büyücünün ruhu bu garip yolculuğundayken savunmasız olacaktı. Ama aptal gibi kılıcını kayığın bordasında bırakmıştı; arkasındaki kapı aniden açılırsa, bıçağı ne işe yarayabilirdi ki? Ama bu olmayacaktı: Dinleyip, duyabilirdi. Tavşan artık konuşmuyordu. Her iki adam da tamamen sessizdi; tüm ev sessizdi. Hiç kimse o sallantılı merdivenlerden ses çıkartmadan çıkamazdı. Eğer bir ses duyarsa, konuşabilirdi: Yüksek sesle bağırdı, o zaman da trans bozulur, Çevik Atmaca geri döner ve bir büyücünün öfkesinin hınç dolu şimşegiyle Arren'i ve kendisini savunurdu... Arren kapının yanına oturduğu zaman Çevik Atmaca ona bakmıştı, takdir dolu tek bir bakış: Takdir ve güven. Tetikte durduğu sürece hiçbir tehlike yoktu. Fakat bu çok zordu, bu iki yüze, aralarında yerde duran kandil ışığının cılız incisine bakıp durmak; şimdi ikisi de sessizdi, ikisi de hareketsizdi gözleri açıktı ama ne ışığı ne de tozlu odayı görüyorlardı; dünyayı görmüyorlardı ama başka bir düş ve ölüm dünyasını görüyorlardı... onlara bakmak ve onları takip etmemeye çalışmak..

Orada, o engin, kuru karanlıkta, biri durmuş eliyle onu çağırıyordu. Gel, dedi, gölgelerin uzun boylu efendisi. Elinde bir inciden pek de büyük olmayan cılız bir alev tutuyordu, bunu Arren'e uzattı, yaşam teklif etti ona. Yavaş yavaş Arren ona doğru bir adım attı, peşinden gitti.

Büyü Işığı

Kuru, ağzı kuruydu. Ağzında toz tadı vardı. Dudakları toz ile kaplıydı. Başıını yerden kaldırmadan, gölgelerin oynaşmasını izledi. Bunlar hareket eden, eğilen, bir büyüyen bir küçülen büyük gölgelerdi; duvarlarda ve tavanda hızla koşuşan daha zayıf gölgeler, bunları taklit ediyordu. Köşede ve yerde birer gölge daha vardı ama onlar kıpırdamıyorlardı.

Başının arkası ağrımaya başladı. Aynı anda, gördükleri zihninde anlam kazanmaya başladı, şimşek gibi, bir an için donarak: Tavşan köşede, başı dizlerinde çömelmiş duruyordu, Çevik Atmaca sırtüstü uzanmıştı, bir adam Çevik Atmaca'nın üzerine eğilmişti, bir başkası da altın parçalarını bir torbaya dolduruyordu, bir üçüncüsü ayakta etrafı gözetliyordu. Üçüncü adam bir elinde fener, diğerinde de bir hançer tutuyordu; Arren'in hançerini.

Konuşuyorlardıysa bile onları duyamıyordu. Sadece, ona derhal ve hiç duraksamadan ne yapması gerektiğini söyleyen kendi düşüncelerini duyabiliyordu. Hemen düşüncelerinin sözünü dinledi. Çok yavaşça birkaç metre emekledi, sol elini bir hamleyle uzattı, hırsızların altınları topladıkları torbaya yapıştığı gibi ayağa fırlayıp deliler gibi bağırarak merdivenlere doğru koştu. Bir basamak bile sektirmeden, basamakları ayağının altında bile hissetmeden, uçarcasına, kör karanlıkta alt kata daldı. Sokağa fırlayarak, tüm hızıyla karanlığa doğru koşmaya başladı.

Evler, yıldızlara inat kara ve hantal duruyorlardı. Sağ yanında, cılız yıldız ışıkları derenin üzerinde pırıldıyordu; sokakların nereye gittiğini göremediği halde dört yol ağzlarını seçebiliyor, böylece yana, geriye dönebiliyordu. Onu izliyorlardı; arkasında olduklarını hissediyordu, hem de pek uzakta değil. Adamlar yalın ayaktı; ağır solukları, ayak seslerinden daha yüksekti. Eğer vakti olsa gülecekti; en sonunda avcı değil de av olmanın ne demek olduğunu anlamıştı; yakalamacada ebe değil de kaçan olmak. Bu tek basma olmak demektir, özgür olmak. Arren sağa saptı, yüksek korkuluklu bir köprüden eğilerek geçti, bir yan sokağa sapı verdi, bir köşeyi döndü, tekrar nehir kenarına çıktı, bir süre nehir boyunca ilerleyip, başka bir köprüden geçti. Ayakkabıları parke taşlarında çok ses çıkartıyordu, şehirdeki tek sestir bu; köprünün karada olan ayağının yanında ayakkabılarını çözmek için durdu ama bağcıkları düğüm olmuştu ve avcılar onu gözden kaybetmemişlerdi. Bir an için fener nehrin karşısında parladı; yumuşak, ağır ve koşuşan ayaklar gelmeye devam ettiler. Onlardan kurtulamazdı, Sadece onların önünde koşabilirdi; koşmaya devam edip, önde olmaya devam edip, onları o tozlu odadan uzaklara götürebilirdi...

Hançerle birlikte üzerinden paltosunu da almışlardı, gömlekle duruyordu, hatif ve sıcak; başı dönüyor ve her adımda kafatasının arkasındaki acı o noktada yoğunlaşıyor, yoğunlaşıyordu; Arren koştu da koştu... Torba onu engelliyordu. Birdenbire torbayı fırlatıp attı, dağılan altınlar uçuşup yerdeki taşlara gürültülü bir tınlama ile çarptılar. "Alın paranızı!" diye bağırdı, sesi boğuk ve nefes nefeseydi. Koşmaya devam etti. Önünde ne bir dörtyol ağzı, ne yıldızlar vardı, çıkmaz sokaktaydı.

Bir an bile duraksamadan geri döndü ve kendisini kovalayanlara doğru koştu. Fener gözünün önünde deliler gibi sallanıyordu, onlara vardığında, meydan okurcasına haykırdı, Önünde bir fener, bir ileri bir geri sallanıp duruyordu; büyük ve hareket halindeki bu grilikte, solgun bir ışık noktağığı. Uzun süre bu ışığı seyretti. Işık gitgide zayıfladı ve sonunda bir gölge önüne geçti, gölge gittiğinde ışık da gitmişti. Bu yüzden biraz kederlendi; belki de kendisine kederleniyordu çünkü artık uyanması

gerektiğini biliyordu.

Fener sönmüş, hâlâ asılı durduğu gemi direğinde sallanıp duruyordu. Çevresinde deniz, gelmekte olan güneşle aydınlandı. Bir davul çaldı. Ağır kürekler muntazaman gıcırdadı; geminin ahşabı yüzlerce minik sesle sızlayarak gıcırdadı; pruvada duran bir adam, çocuğun arkasındaki denizcilere seslendi. Arren ile birlikte arka ambarda bulunan zincirlenmiş adamlar da sessizdi. Her birinin belinde demir bir halka, bileklerinde kelepçeler vardı; her iki bağ da kısa, ağır zincirlerle bir yandaki adama bağlanıyordu; demirden kemer ise zincirlenmiş adamlar oturup emeklesinler ama ayağa kalkamalarını diye aynı zamanda güvertedeki demire zincirlenmişti. Uzanamayacak kadar birbirlerine yakınlardı, küçük bir yük ambarına sıra sıra dizilmişlerdi. Arren ön lombarın köşesindeydi. Eğer başını yeterince yukarı kaldırırsa gözleri parmaklıklar ile geminin ambarı arasında kalan birkaç metre enindeki güverte ile bir hizaya geliyordu.

Bir gece önceki kovalamacadan ve çıkmaz sokaktan sonrasını pek hatırlamıyordu. Dövülmüş ve yenilerek yere serilmiş, iple bağlanmış ve bir yere taşınmıştı. Garip, kısık bir sesle konuşan bir adam vardı; demirci gibi bir yer vardı, kıpkırmızı alevlenen bir demirci ocağı vardı... Tam olarak hatırlayamıyordu. Yine de bunun bir esir gemisi olduğunu ve satılmak üzere götürüldüğünü biliyordu.

Bu ona çok fazla bir şey ifade etmiyordu. Çok susamıştı. Bedeni sızlıyor, başı ağrıyordu. Güneş yükselince, ışık gözlerine azap mızrakları gibi battı,

Sabahın ilerleyen saatlerinde, tutsakların her birine çeyrek ekme verildi; keskin, sert bakışlı bir adam da deriden bir matarayı onların ağzına tutarak uzun uzun su içmelerine olanak sağladı. Adamın boynunda köpek tasmaları gibi, enli, altın düğmelerle bezenmiş deri bir halka vardı; Arren adamın konuşmasını duyunca, bu zayıf ve garip, fısıltı halindeki sesi tamdı.

Yiyecek ve içecek, bir süre için vücudunun perişanlığına İyi geldi ve zihnini açtı. İlk defa olarak, üçü kendisiyle aynı şurada, dördü de hemen arkalarında duran köle arkadaşlarının yüzlerine baktı. Kimisi, başı dizlerinde oturuyordu; birisi ise kendisini koy vermişti; ya hastaydı ya da o ilaçtan almıştı. Arren'in yanındaki yirmi yaşlarında, geniş, tepsi gibi düz yüzlü biriydi. "Bizi nereye götürüyorlar?" diye sordu Arren ona. Adam Arren'e baktı yüzlerinin arasında yarım metre bile yoktuomuzlarını silkerek sırttı; Arren bilmediğini belirtmek istediğini düşündü, ama sonra adam kelepçeli eliyle bir şey işaret etmek istercesine bir hareket yaptı ve sırtıtmakta olan ağzını sonuna kadar açtı; dilinin olması gereken yerdeki kara kökü göstermek için,

"Showl'a götürecekler," dedi Arren'in arkasındaki tutsak, başka biri "Ya da Amrun'daki Pazar'a," dedi; sonra geminin her yanında biten o tasmalı adam, ambara doğru eğilerek tısladı, "Köpekbalıklarına yem olmak istemiyorsanız, oturduğunuz yerde oturun," dedi ve herkes sustu.

Arren bu yerleri, Showl'u, Amrun Pazar'ını, gözünde canlandırmaya çalıştı. Buralarda köle satıyorlardı. Mutlaka köleleri alıcıların önlerine diziyorlardı, aynı Berilanın Pazar yerindeki sığırlar veya koçlar gibi. Orada, zincirler içinde durmak zorunda kalacaktı. Biri onu satın alıp evine götürecekti ve ona emir verecekti, o da emirlere uymayı reddedecekti. Ya da emirlere uyup, kaçmaya çalışacaktı. Ve sonuç olarak, öyle ya da böyle, öldürülecekti. Ruhunun kölelik düşüncesine isyan falan ettiği yoktu; bunu yapmayacak kadar hastaydı ve sersemlemişti. Sadece, böyle bir şey yapamayacağını biliyordu; bir iki hafta içinde öleceğini veya öldürüleceğini biliyordu. Bu gerçeği

görüp kabul ettiği halde, bu yine de onu korkutuyordu, böylece bu konuda daha fazla düşünmekten vazgeçti. Ayaklarının arasından ambarın kötü ve siyah döşemesini seyretti; güneşin sıcaklığını çıplak omuzlarında hissetti; susuzluğun yeniden ağzını kuruttuğunu ve boğazını daralttığını fark etti. Güneş battı. Berrak ve soğuk gece, üzerlerine çöktü. Parlak yıldızlar doğdu. Davul, yavaş atan bir kalp gibi çalıyor, kürek çekişlerini düzenliyordu, çünkü havada yaprak bile oynamıyordu. Artık soğuk en büyük ıstırap halini almıştı. Arren'in sırtı, arkasındaki adamın tutulmuş bacaklarından, sol yanı da yanında kamburunu çıkarmış oturan ve tek nota üzerinden homurtulu bir ezgi mırıldanan dilsizden birazcık ısınıyordu. Küfekçiler nöbet değiştirdiler; davul tekrar çalmaya başladı. Arren karanlığı bekleyip durmuştu ama şimdi de uyuyamıyordu. Kemikleri sızlıyordu, pozisyonunu değiştiremiyordu. Her yeri sızlayarak, titreyerek, içi yanarak oturduğu yerden, kürekçilerin çektikleri her kürekte gökyüzünden kayan, sonra yerlerine geri dönüp kıpırdamadan duran, sonra tekrar kayan, geri dönen, duran yıldızları seyretti.

Tasmalı adam ile bir başkası, kış ambarı ile geminin direği arasında durdular; direkte sallanmakta olan küçük fener, adamların aralarına ışınlar yolluyor, başlarını ve omuzlarını belirliyordu. "Sismiştir, bok çuvalı," dedi tasmalı adamın zayıf, nefret dolu sesi, "yılın bu zamanında, Güney Boğazı'nda sisin işi ne? Lanet olsun böyle şansa!"

Davul çaldı. Yıldızlar kaydı, geri döndü ve duraksadı. Arren'in yanındaki dilsiz adam birdenbire titremeye başlayarak, başını kaldırdı ve korkunç bir çığlık attı; korkunç, biçimsiz bir ses. "Kes sesini!" diye gürledi, gemi direğinin yanındaki ikinci adam. Dilsiz adam tekrar titredi ve çenesi zangırdarak sustu.

Yıldızlar çaktırmadan yokluğa doğru kaydılar.

Geminin direği sallanarak gözden kayboldu. Arren'in sırtına âdeta soğuk ve gri bir battaniye örtülürmüşü. Davul, bir an duraksadıktan sonra çalmaya devam etti ama daha yavaş olarak.

"Kesilmiş süt kadar yoğun," dedi Arren'in tepesinde bir yerlerdeki boğuk ses. "Bana bak, davulu çalmaya devam et! Daha önümüzde yirmi mil kadar sığılık yer yok!" Sisin içinden nasırlı ve yaralı bir ayak belirdi,

Arren'in yüzüne yakın, sonra bir adımda gözden kayboldu, Sisin içinde ileri gittikleri hissedilmiyordu; sadece bir sallantı ve kuvvetli kürek darbeleri vardı. Davulun vuruşlarının sesi boğulmuştu. Rutubetli bir soğuk vardı. Arren'in saçlarında yoğunlaşan sis, gözlerine kaçıyordu; diliyle damlaları yakalamaya çalıştı ve ağzını açıp, susuzluğunu yatıştırmak amacıyla, rutubetli havayı soludu. Ama dişleri birbirine vurdu. Zincirlerin soğuk metali bacakları Lirasından sallanıyor ve değdiği yeri ateş gibi yakıyordu. Davul çaldı, çaldı ve sustu.

Sessizlik.

"Çalmaya devam edin! Ne oldu?" diye kükredi boğuk, ıslıklı ses, pruvadan. Cevap veren olmadı.

Gemi, sakın denizde biraz daha kaydı. Belirsiz korkulukların gerisinde hiçbir şey yoktu: Boşluk. Geminin yanına bir şey süründü. O ölü, garip sessizlikte ve karanlıkta bu ses yüksek çıkmıştı. "Karaya oturduk," diye fısıldadı tutsaklardan biri ama sessizlik adamın sesinin üzerine çöktü.

Sanki içinden bir ışık yayılıyormuş gibi sis aydınlanmaya başladı. Arren, minik nem damlaları havada parıldarken, yanına zincirlenmiş adamların başlarını net olarak görebiliyordu. Gemi tekrar sallandı, oğlan başını kaldırarak, gemide önündekileri görebilmek için zincirlerinin izin verdiği kadar uzandı. Güvertedeki sis, bulutların arkasındaki ay gibi parlıyordu, soğuk ve ışıltılı. Kürekçiler, oyma heykeller gibi duruyorlardı. Mürettebat, geminin orta kısmında duruyordu, gözlerinde hafif bir parıltı. Geminin iskele tarafında ise bir adam tek başına duruyordu; ışık o adamdan geliyordu, yüzünden, ellerinden ve erimiş gümüş gibi yanan asasından. Işıklar saçan bu adamın ayağının dibine kara bir şekil çömelmişti Arren konuşmak istedi ama konuşamadı. Işığın haşmetine bürünmüş olan Başbüyücü, ona doğru giderek, güverteye diz çöktü. Arren, onun elinin temasını hissetti, sesini duydu. Bileklerindeki ve bedenindeki bağların çözüldüğünü hissetti; tüm ambarda zincir şıkırtıları duyuldu. Fakat hiç kimse kıpırdamadı; sadece Arren ayağa kalkmaya çalıştı ama uzun süren hareketsizliğinden tutulmuş olduğu için başaramadı Başbüyücü'nün kuvvetli kavrayışını kolunda hissetti ve o yardımıyla yük ambarından tırmanarak apar topar güverteye çıktı.

Başbüyücü, büyük adımlarla oğlandan ayrıldı; o sisli nur, hareketsiz kürekçilerin yüzlerinde, parlıyordu. İskele tarafındaki parmaklıkların yanında iki büklüm olmuş adamın yanında durdu.

"Ben cezalandırmam," dedi sert, berrak, en az sisteki büyü ışığı kadar soğuk ses. "Fakat adalet hakkı için Egre, şu kadarını üzerime alıyorum: Konuşmaya degecek bir sözcük buluncaya kadar sesine kesilmesini emrediyorum."

Tekrar Arren'e geri dönerek, ayağa kalkmasına yardım etti, "Gel şimdi oğul" dedi; onun yardımıyla Arren topallayarak yürümeyi başardı ve orada, geminin yanında, aşağıda sallanmakta olan kayığa yarı düştü, yan yuvarlandı: Ufkabakan'a, yelkeni, siste yarasa kanadına benzeyen kayığa. Aynı sessizlikte ve o ölü sakinlikte ışık söndü, kayık döndü ve geminin kenarından kayıp ayrıldı. Neredeyse o anda kadirga, soluk direk feneri, hareketsiz kürekçiler, geminin hantal, kara küpeştesi yok oldu. Arren, seslerin çığlıklar halinde patlak verdiğini duyduğunu zannetti ama sesler zayıftı ve kısa bir süre sonra kaybolup gitti. Biraz daha sonra sis de karanlıkta uçuşarak incelik parçalandı. Yıldızların altına çıktılar; Ufkabakan, bir yarasa kadar sessiz, o berrak gecede denizin üzerinden süzüldü.

Çevik Atmaca Arren'i battaniyelere sarıp, su verdi; Arrenaniden ağlamaya başlayınca, eli oğlanın omuzunda yanına oturdu. Bir şey söylemedi ama elinin dokunuşunda bir şefkat, bir metanet vardı. Arren yavaş yavaş teselli buldu: Sıcaklık, kayığın yumuşak hareketleri, gönlündeki rahatlık.

Başını kaldırıp yol arkadaşına baktı. Bu kara yüze, hiçbir doğüstü ışıltı yapışıp kalmamıştı. Yıldızlara karşı duran adamı ancak görebiliyordu.

Kay de tılsım rehberliğinde ilerlemeye devam etti. Dalgalar, şaşırılmışçasına, kayığın kenarlarında fısıldaşıyorlardı.

"Tasmalı adam kimdi?"

"Kalkma. Bir deniz hırsız, Egre. O tasmayı, bir zamanlar boğazı kesildiğinde açılan yarayı gizlemek için takıyor. Görünüşe göre, korsanlıktan esir tüccarlığına düşmüş. Fakat bu kez baltayı taşa vurdu." Kuru ve sakin sesinde hafif bir hoşnutluk tınısı vardı.

"Beni nasıl buldun?"

"Büyücülükle, rüşvetle... Çok zaman harcadım, Roke Yöneticisi ve Başbüyücüsünün Hort Kenti'nin gecekondularında araştırma yaptığının bilinmesini istemedim. Keşke gizliliğimi koruyabilseydim. Ama bir o adamın, bir bu adamın izini sürmek zorundaydım; sonunda izini bulduğumda, esirci yelken açmıştı bile, ben de kendime hâkim olamadım. Ufkabakarlı alıp günün en sakin saatinde yelkenine rüzgârı üfledim ve körfezdeki bütün gemilerin küreklerini, ıskarmozlara yapıştırdım bir süre için.

Eğer büyücülük yalandan ve havadan ibaretse, bu olanları da nasıl açıklayacakları onların sorunu. Fakat bu acele ve kızgınlıkla, sıgıllıklardan korunmak için güneyin doğusundan giden Egre'nin gemisini kaçıırıp, geçip gittim. Bugün yaptığım her şey uğursuzdu. Hort Kenti'nde hiç talih yok... Eh, sonunda ben de bir bulma büyüsü yaptım ve karanlıklar içinde gemi önüme çıkıverdi. Hâlâ uyumayacak mısın sen?"

"Ben iyiyim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum." Arren'in ürpertisinin yerini, hafif bir ateş almıştı; gerçekten de kendini iyi hissediyordu; bedeni halsizdi ama aklı bir şeyden öbürüne konup duruyordu. "Ne kadar zaman sonra uyandın? Tavşan'a ne oldu?"

"Gün ışığıyla uyandım; şansıma, kafam kai mdir; kulağımınarkasında bir şişik ve çatlamış kabak gibi bir yarık var. Tavşan'ı uyuşturucunun uykusunda bıraktım."

"Nöbetimi iyi tutamadım."

"Ama uykuya dalmadın"

"Hayır," Arren duraksadı. "Bu o"

"Benim önümdeydin; seni gördüm," dedi Çevik Atmaca garip bir şekilde. "Ve böylece onlar sürünerek içeri girdiler, salhanedeki koyunlar gibi başımıza vurdular, altını, değerli giysileri ve satılabilir köleyi alıp gittiler. Onlar senin peşindeydi oğul. Amrum Pazarı'ndaki bedelin, koca bir çiftliğe denk senin."

"Bana yeterince kuvvetli vurmadılar. Ben uyandım. Onları bir güzel koşturdum. Beni köşeye sıkıştırmadan önce, ganimetlerini de ortalığa saçtım." Arren'in gözleri parladı.

"Onlar daha oradayken sen uyanıp kaçtın mı? Neden?"

"Onları sizden uzaklaştırmak için." Çevik Atmaca'nın sesindeki şaşkınlık aniden Arren'in gururuna dokundu; öfkeyle ekledi Arren, "Sizin peşinizde olduklarımı düşünmüştüm. Sizi öldürebileceklerini düşünmüştüm. Beni izlesinler diye torbalarını kaptığım gibi bağırdım ve kaçtım. Onlar da beni izlediler."

"Öyle izlerler!" Çevik Atmaca'nın bütün söylediği bundan ibaretti, bir övgü sözcüğü bile söylemedi; ama orada oturup bir süre düşündü. Sonra, "Zaten ölmüş olabileceğim hiç gelmedi mi aklına?" dedi.

"Hayır."

"Önce öldürüp sonra soymak daha emniyetli bir yoldur"

"Bu aklıma bile gelmedi. Sadece onları sizin yanınızdan uzaklaştırmayı düşündüm."

"Neden?"

"Çünkü eğer uyanacak vaktiniz olsaydı, her ikimizi de bu beladan kurtarmak için bizi savunabilirdiniz. Ya da, en azından kendinizi kurtarabilirdiniz. Ben nöbet tutuyordum görevimi yapamadım. Sizin için nöbet tutuyordum. Burada önemli olan sizsiniz. Ben sizi korumak için her ne lazımsa onu yapmak için buradayım bize yolu gösterecek olan, gitmemiz gereken yer her neresiyse bizi oraya götürecek olan, ters giden şeyi düzeltecek olan sizsiniz,"

"Öyle mi dersin? dedi büyücü. "Dün geceye kadar ben de öyle düşünüyordum. Beni izleyen biri var diye düşünüyordum ama seni izleyen ben oldum, oğul." Sesi soğuk ve belki biraz da alaylıydı. Arren ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Gerçekten de tam anlamıyla kafası karışmıştı. Hırsızları Çevik Atmaca'nın yanından uzaklaştırabilme başarısı, nöbet sırasında uykuya dalarak veya transa geçerek yaptığı hatayı ancak affettirebilir diye düşünmüştü: Şimdi ise yaptığı bu hareket aptalca geliyor, yanlış bir zamanda transa geçmek ise fevkalade akıllıca görünüyordu.

"Üzgünüm, efendim," dedi sonunda, dudakları oldukça gergin, bir kez daha ağlama isteğini kolay kolay bastıramadan, "başaramadığım için. Ve siz benim hayatımı kurtardınız"

"Ve sen de benimkini, belki de," dedi büyücü azarlarcasına. "Kim bilebilir ki? İşleri bitince boğazımı kesebilirlerdi. Bu konuyu kapatalım artık Arren, Benimle birlikte olduğun için çok mutluyum."

Çevik Atmaca levazım kutularına gidip küçük mangallarını yaktı ve bir şeylerle uğraşmaya başladı. Arren uzanarak yıldızları seyretti; duyguları yatıştı ve akli oradan oraya koşuşturmayı bıraktı. O zaman, yaptığı veya yapmadığı şeylerin Çevik Atmaca tarafından yargılanmayacağını gördü. Yaptığını yapmıştı; Çevik Atmaca da bunu olmuş bitmiş olarak kabul ediyordu. "Ben cezalandırmam," demişti, buz gibi bir sesle Egre'ye. Ödüllendirmiyordu da. Ama büyücülük gücünü onun hatırına ortaya çıkartarak, alelacele Arren'in peşinden gelmişti ve bunu gene yapardı. Güvenilebilecek bir insandı.

Arren'in ona duyduğu tüm o sevgiye, tüm o güvene layıktı. Gerçek şuydu ki, o da Arren'e güveniyordu. Arren'in yaptığı doğrudu.

Şimdi geri gelmiş, Arren'e dumanı tüten bir fincan sıcak şarap uzatıyordu. "Belki bu senin uyumani sağlar. Dikkat et, ağzını yakarsın."

"Şarap nereden geldi? Kayıkta hiç şarap tulumu görmemiştim"

"Ufkabakan'da insanın gözüne görünenden fazlası vardır," dedi Çevik Atmaca, Arren'in yanına otururken; Arren karanlıkta onun güldüğünü duydu, hafice, neredeyse hiç ses çıkarmadan.

Arren, şarabı içebilmek için oturdu. Şarap insanın bedenini ve aklını tazeliyordu, çok güzeldi. "Şimdi nereye gidiyoruz?" dedi.

"Batıya."

"Tavşan ile birlikte nereye gittin?"

"Karanlığa, Onu hiç gözden kaybetmedim ama o kayboldu. Dış sınırlarda, deliliğin ve kâbusun çıplaklığında dolandı durdu, Ruhu o kasvetli yerlerdeki bir kuş gibi çığlıklar attı, denizlerden uzakta bağırarak martılar gibi. O bir yol gösterici değil. O her zaman kaybolmuş biriydi. Sihirbazlık konusundaki tüm hünerine rağmen hiçbir zaman önünü göremedi, bir tek kendisini gördü."

Arren, anlatılanların hepsini anlamadı; o anda anlamak da istemedi zaten. Büyücülerin sözünü ettikleri bu karanlık'ın içine kendisi de birazcık çekilmişti; bunu hatırlamak bile istemiyordu; bu onu ilgilendiren bir şey değildi. Gerçekten de, ya onu, o karanlık şekli, "gel" diye fısıldayan ve elinde bir inci tutan o gölgeyi tekrar rüyasında görürse diye uyumak istemiyordu.

"Efendim," dedi, aklı hemen başka bir konuya doğru dönerek, "neden"

"Uyu!" dedi Çevik Atmaca nazık bir öfkeyle.

"Uyuyamıyorum efendim. Neden öbür köleleri serbest bırakmadığınızı merak ettim."

"Bıraktım. Gemide bağlı bir tek insan bırakmadım."

"Ama Egre'nin adamlarının silahları vardı. Eğer onları da bağlasaydınız"

"Ya, onları bağlasaydım ha? Sadece altı kişilerdi. Kürekçiler de sizler gibi, zincirli esirlerdi. Şimdiye dek Egre ile adamları ölmüşlerdir bile, ya da diğerleri tarafından köle olarak satılmak için zincirlenmişlerdir; ama dövüşebilsinler veya pazarlık edebilsinler diye serbest bıraktım onları. Ben esir toplamam."

"Ama onların kötü adamlar olduğunu biliyordunuz"

"O yüzden onlarla bir mi olmalıydım? Onların hareketlerinin benimkileri yönetmesine izin mi vermeliydim? Onlar yerine bir seçim yapmam, ama onların da benim yerime bir seçim yapmalarına izin vermem!" Arren, bunları düşünerek sessizleşti. Sonra büyücü yavaşça konuşarak, "Yapılan bir eylemin, öyle gençlerin zannettikleri gibi, insanın bir taşı yerden alıp fırlatmasından, o taşın bir yere çarpması veya sıyrılıp geçmesinden, böylece de bu işin bitmiş olmasından ibaret olmadığını görebiliyor musun Arren?" dedi, "Taş yerden kaldırıldığında, yer hafifler; onu tutan el de ağırlaşır. Fırlatıldığında, yıldızların dolanımları tepki verir ve vurduğu veya düştüğü yerde evren değişmiş olur. Her eylem, bütünü dengesine dayanır. Rüzgârlar ve denizler, suyun, yerin, ışığın gücü ve bunların hepsinin yaptıkları; tüm hayvanlar ve yeşilliklerin yaptıkları iyi ve doğru olarak yapılmaktadır. Muvazene'nin içindeki tüm bu eylemler. Tayfunlardan, büyük balinaların seslerinden kuru bir daim düşmesine ve sivrisineğin uçmasına kadar her şey, bütünü dengesi içinde yapılmaktadır. Fakat bizim, dünya ve birbirimiz üzerinde gücümüz olduğuna göre, yaprağın, balinanın ve rüzgârın kendiliğinden yaptığı şeyi öğrenmemiz gerekir. Dengeyi korumayı öğrenmemiz gerekir. Aklımız olduğuna göre, cahilce hareket etmemeliyiz. Seçme şansımız olduğuna göre, sorumsuzca davranmamalıyız. Ben kim oluyorum da bunu yapabilecek gücüm olmasına rağmen insanların

gelecekleriyle oynayarak onları ödüllendireyim veya cezalandırayım?"

"Ama o zaman," dedi oğlan yıldızlara doğru kaşlarını çatarak, "dengeyi hiçbir şey yapmayarak mı koruyacağız? Mutlaka birilerinin bir şeyler yapması gerekir, yapacağı şeyin tüm sonuçlarını bilemese bile, eğer yapılabilecek bir şey varsa tabii, öyle değil mi?"

"Hiç korkma. İnsanlar için bir şeyler yapmak, her zaman için bir şey yapmamaktan daha kolay olmuştur. Kötülük veya iyilik yapmaya devam edeceğiz. Ama eğer, başımızda bir kralımız olsaydı yeniden ve eski günlerde olduğu gibi bir büyücünün düşüncesine başvursaydı ben de o büyücü olsaydım ona: 'Efendimiz, hiçbir şey yapmayın, çünkü bunu yapmak son derece adaletli, övgüye değer, soylu olurdu; hiçbir şey yapmayın çünkü bunu yapmak hayırlı gibi görünüyor; sadece yapmak zorunda olduğunuz ve başka türlüünü yapamayacağınız şeyleri yapın derdim"

Sesinde, Arren'in dönüp, konuşurken onu seyretmesine neden olan bir şey vardı. Atmaca burnu, yaralı yanağı, kara, kızgın gözleri görünce Arren'e, büyücünün yüzündeki ışıltı yeniden parlıyor gibi geldi. Arren adama hem sevgi, hem korkuyla baktı, "Beriden çok yukarılarda" diye düşündü. Fakat baktıkça, adamın yüzündeki her çizgi ve düzlükte gölgesizce duran şeyin büyü ışığı, büyücülüğün soğuk zaferi olmadığını, bu ışıltının ışığın kendisi olduğunu fark etti: Sabahın, günün evrensel ışığının ta kendisi. Büyücününkinden de büyük bir güç vardı, Ayrıca, geçen yıllar Çevik Atmaca'ya diğer insanlardan daha insafli davranmamıştı. Işık gitgide kuvvetlendikçe ortaya çıkan yılların çizgileriydi ve Çevik Atmaca yorgun görünüyordu. Esnedi...

Böylece bakınarak, meraklanarak ve düşünerek Arren en sonunda uykuya daldı. Fakat Çevik Atmaca onun yanında oturarak vaktini ve güneşin yükselmesini seyretti, tıpkı bir hazine içinde kaybolmuş bir şeyi arayan, kusurlu bir mücevheri, hasta bir çocuğu seyreden biri gibi.

Deniz Hayalleri

Sabahın geç vakitlerinde Çevik Atmaca büyü rüzgârını yelkenden aldı ve kayığı yavaş yavaş güneye ve batıya doğru esen dünya rüzgârına bıraktı. Uzaklarda, sağ taraflarında güney Wathort'un dağları, yanlarından kayarak, gitgide daha bir mavileşip küçülerek, gerilerinde kaldı; dalgaların üzerindeki buğulu bir dalga gibi.

Arren uyandı. Deniz, sıcak ve altın rengi öğle vaktinin altına uzanmıştı; sonsuz ışık altında, sonsuz su. Çevik Atmaca, kayığınkıçında, üzerinde bir tek peştemal ve yelken kumaşından yapılmış bir çeşit türbanla, çıplak oturuyordu. Tatlı bir şarkı söylüyor, avuç içleriyle kürekçi tahtasına bir davulmuş gibi, hafif ve monoton bir ritimle vuruyordu. Söylediği şarkı, bir büyücülük tılsımı, bir büyü şarkısı, yiğitlerin veya kralların kahramanlıkları değil, bir anlamsız sözcükler dizisiydi, tıpkı bir oğlan çocuğunun, yaz aylarının upuzun akşamüstlerinde, Gont'un yüksek dağlarında, tek başına keçileri güderken söylediği gibi.

Denizin yüzeyinden bir balık sıçrayarak havada, kızböceğinin kanatları gibi sert ve titrek olan kanatlarıyla uzunca bir mesafe kayıp gitti.

"Güney Uçyöreler'deyiz," dedi Çevik Atmaca şarkısı bitince, "Burası dünyanın garip bir bucağı; derler ki, burada balıklar uçar, yunuslar da şarkı söylemiş. Ama sular yüzmek için uygundur; benim de köpekbalıklarıyla bir anlaşmam var. Hadi, kölecinin izlerini üzerinden yıka."

Arren'in her adalesi ağrıyordu ve ilk başta kıpırdamaya isteksizdi.

Ayrıca pek deneyimli bir yüzücü de değildi, çünkü Enlad'ın denizleri acıdır, öyle ki insan o sulara yüzmez, o sularla boğuşur ve kısa sürede yorulur. İlk dalışta masmavi sular soğuk geldi ona, ama sonra zevkine doyum yoktu. Tüm ağırları sızıları üzerinden süzüldü gitti, Ufkabakan'ın yanında, genç bir deniz yılanı gibi denize karşı yüzdü. Su zerrecikleri havada fiskiye gibi uçuşuyordu. Çevik Atmaca da güçlü kulaçlarıyla ona katıldı. Ufkabakan'ın uysal ve kol kanat germiş bir şekilde onları bekledi. Bir balık denizden havaya sıçradı, Arren balığı kovaladı; balık denize daldı, sonra tekrar sıçradı, havada yüzerek, denizde uçarak oğlanı kovaladı.

Altın renkli, esnek gövdeli delikanlı, güneş denize değinceye kadar su ve ışık içinde oynadı, güneşlendi. Esmer ve ölçülü, hareketleri tutumlu, yılların kısa ve öz gücüyle adam, hem yüzüp hem de kayığı yolunda tutarak, yelken bezinden bir güneşlik yapıp, yüzmekte olan oğlan ile uçan balığı tarafsız bir şefkatle seyretti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Arren, akşam karanlığının geç vakitlerinde, tuzlu etten ve kuru ekmekten epeyce yedikten sonra ve uykusu tekrar bastırırken."Lobarnery," diye cevap verdi Çevik Atmaca; bu yumuşak heceler, o gece Arren'in duymuş olduğu son sözcük oldu, böylece gecenin ilk saatlerinde rüyaları kendilerini bu sözcüğün etrafında ördüler Rüyasında kendisini yumuşak, solgun nesnelere oluşmuş, bir yığın pembe, altın rengi ve gök mavisini şeritlerle iplikler üzerinde yürürken ve bundan da aptalca bir zevk alırken gördü; birisi ona, "Bunlar, havanın hiç kararmadığı, Lorbanery'nin ipek tarlaları," dedi. Fakat daha sonra, gecenin gevşek ucunda, güz yıldızları bahar göğünde parladıklarında, rüyasında yıkık bir evde olduğunu gördü. Her şey tozlu ve yırtık pırtık,

tozlu örümcek ağlarıyla bezenmişti. Arren'in bacakları ağlara takılmıştı; ağlar ağzına burnuna takılıyor, nefesini kesiyordu. İşin en dehşet verici yanı, bu yüksek ve yıkık odanın Roke'taki Büyük Ev'in, Ustalar'la birlikte kahvaltı ettiği salonu olduğunu bilmesiydi.

Arren dehşet içinde uyandı, kalbi deliler gibi çarpıyordu, kürekçi tahtasına dayalı bacakları tutulmuştu. Kötü rüyadan kaçmak isteyerek yerinde doğruldu. Doğuda henüz aydınlık yoktu ama karanlık açılıyordu. Kayığın direği çıtırdadı; hâlâ kuzeydoğu esintisiyle gergin olan yelken, oğlanın tepesinde yüksek ve belli belirsiz parıldı. Kayığın kılıcında, yol arkadaşı derin ve sessiz uyuyordu. Arren tekrar uzanarak berrak gün onu uyandırıncaya kadar tavşan uykusuna yattı.

O gün, deniz hiçbir zaman hayal bile edemeyeceği kadar mavi ve sakindi; su o kadar hafif ve o kadar berraktı ki, içinde yüzmek yarı yarıya kaymak veya havada tüy gibi uçmaya benziyordu; çok garip, rüya gibi bir şeydi. Öğlen vakti sordu, "Büyücüler rüyalara önem verirler mi?"

Çevik Atmaca balık avlıyordu. Tüm dikkatiyle misinasına bakıyordu. Uzun bir süre sonra, "Neden sordun?" dedi.

"Rüyalarda gerçek bir yan var mı diye hep merak ederim."

"Elbette."

"Geleceği tam olarak söylerler mi?"

Fakat büyücüye balık vurmıştı ve on dakika sonra, öğlen yemeklerini, yani gümüş mavisi bir deniz levreğini kayığa çektiğinde, soru tamamen unutulmuştu.

Akşamüstü, onları zorba güneşten korumak için yaptıkları gölgelik altında tembel tembel zaman öldürürken Arren sordu, "Lorbanery'de ne arayacağız?"

"Aradığımız şeyi," dedi Çevik Atmaca.

"Enlad'da," dedi Arren bir süre sonra, "öğretmeni taştan olan çocuğun hikâyesini anlatırlar."

"Öyle mi?.. Ne öğrenmiş peki?"

'Soru sormamayı."

Çevik Atmaca, kahkahasını bastırmak için homurdandı ve doğrulup oturdu.

"Çok güzel!" dedi. "Yine de, ne hakkında konuştuğumu öğreninceye kadar konuşmamayı tercih ederim. Neden artık Hort Kenti'nde, Narveduen'de ve belki de tüm Uçyöreler'de büyü yapılmıyor? Bunu öğrenmeye çalışıyoruz, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Uçyörelerde kurallar değişir, diye bir laf vardır, hiç duydun mu? Bu sözü denizciler kullanırlar ama aslında büyücü sözüdür; büyücülüğün kendisinin de yapıldığı yere bağlı olduğunu belirtir. Roke'ta

yapılan iyi bir tılsım, İffish'te sadece sözcüklerden ibaret kalabilir. Yaradılış lisanı, her yerde bir hatırlanmaz; burada bir sözcük, orada bir sözcük. Tılsım örmenin kendisi de, yer ve su ile ve yapıldığı yerdeki rüzgârlar ve o yerin aldığı ışıkla birbirine kaynamıştır. Bir zamanlar Doğu'ya, uzaklara yelken açmışım, o kadar uzaklara ki ne rüzgâr ne de su benim sözlerime kulak asıyordu, gerçek isimlerini bilmiyorlardı; ya da daha doğrusu bilmeyen bendim. Dünya çok geniş, Açık Deniz tüm bilgilerin sınırlarını aşıyor ve dünyanın gerisinde başka dünyalar var. Tüm bu yerin derinliğinin üzerinde ve zamanın uzun uzantısında, söylenebilecek herhangi bir sözcüğün, her yerde ve sonsuza kadar, anlamının ve gücünün ağırlığını taşıyıp taşımadığından kuşkuluyum; Segoy'un söylemiş olduğu, her şeyi var eden İlk Sözcük ve henüz söylenmemiş ve her şey yok oluncaya kadar da söylenmeyecek olan Son Söz hariç. Yani, bu bizim Yerdeniz dünyamızda bile, bizim bildiğimiz bu küçük adacıklarda bile, farklılıklar, gizemler ve değişiklikler var. Ve en az bilinen ve en çok gizemlerle dolu olan yer de Güney Uçyöre. İç Adalar'ın büyücülerinin çok azı bu insanların arasına girmiştir. Bu insanlar büyücüleri hoş karşılamazlar, kendilerine ait en azından öyle olduğu zannedilen büyülerini vardır çünkü. Fakat bu konudaki söylentiler belirsizdir, belki de buralarda büyücülük sanatı hiçbir zaman iyice öğrenilmedi veya tam anlamıyla anlaşılamadı. Eğer öyleyse, büyücülüğü çözmeyi aklına koymuş biri, buradaki büyüü kolaylıkla çözer; buradaki büyücülük İç Adalar'daki büyücülükten daha çabuk zayıflar. Böylece biz de, Güney'de büyüünün başarısızlığa uğramasıyla ilgili öyküleri öğrenebiliriz. Çünkü bizim eylemlerimizin kuvvetli ve derin olarak ilerlediği yol, disiplin yoludur; yönü olmayan yer, insanların eylemlerinin aşağılaştığı ve dağılıp boşa gittiği yerdir. Yani, o aynalı şişman kadın sanatını kaybetmişti ve böyle bir şeye hiç sahip olmadığını düşünüyordu. Aynı şekilde Tavşan da hazia kullanıp ancak rüya âleminin kıyısına girip orada da hemen kaybolduğu halde en büyük büyücülerden daha ileriye gittiğini zannediyor... Fakat gittiğini zannettiği yer neresi? Aradığı şey ne? Onun büyücülüğünü yutmuş olan şey ne? Hort Kentini yeterince gördük sanırım, şimdi daha güneye, Lorbanery'ye gitmemiz gerek, oradaki büyücülerin ne yaptıklarını görmek, bulmaya çalıştığımız şeyin ne olduğunu bulmak için... Bu, sorunu yanıtlıyor mu?"

"Evet, ama"

"O zaman bırak da taş biraz dinlensin!" dedi büyücü. Böylece gölgeliğin sarımsı, parlak gölgesinde, direğin yanında oturup, kayık yavaş yavaş güneye doğru giderken, bu akşamüstünde denizi ve batıyı seyretti. Dimdik ve hareketsiz oturuyordu. Saatler geçti. Arren bu arada yavaşça kayığın kılından denize süzülerek birkaç kez yüzdü, çünkü denizin üzerinden batıya doğrultulmuş, parlak ufuk çizgisinden daha fazlasını, ışığın sınırının gerisini görüyormuş gibi bakan o kara bakışın önünden geçmekten hoşlanmıyordu.

Çevik Atmaca sonunda sessizliğinden çıkarak konuştu; yine de tek tük sözcüklerle konuşuyordu. Arren'in yetiştirilme tarzı, onun kibarlık veya ilgisizlik kisvesi altında saklanan ruh durumunu hemen sezmesini sağlamıştı; yol arkadaşının canının sıkılığını biliyordu. Başka soru sormadı ve akşam, "Eğer şarkı söylersem, düşüncelerinizi rahatsız etmiş olur muyum?" dedi. Çevik Atmaca şakalaşmak için çaba harcayarak cevapladı, "Bu, şarkının nasıl söylendiğine bağlı."

Arren sırtını direğe vererek oturdu ve şarkı söyledi. Sesi, seneler önce Berila Sarayı'nın müzik ustasının harpının tellerinde ezgileri çalarak onu eğittiği yıllardaki kadar tatlı ve yüksek değildi, bu günlerde yüksek tonlar boğuk çıkıyor, alçak tonlarda da bir viyol tınısı duyuluyordu; kara ve berrak. Elfarran'ın, Morred'in ölümünü duyduğu ve kendi ölümünü beklemeye başladığı zaman yaktığı türkü

olan Ak Büyücüye Ağıt'ı söylüyordu. Bu türkü öyle sık sık söylenmezdi, pek hafife de alınmazdı.

Çevik Atmaca, güçlü, emin ve kırmızı gök ile deniz arasında hüznü çıkan bu genç sesi dinledi; gözleri önünü göremeyecek kadar yaşardı.

Arren şarkıdan sonra bir süre sessiz kaldı; sonra, yavaş yavaş, gece çökerken, rüzgârsız hava, kabaran deniz ve azalan ışığın büyük tekdüzeliğini dağıtarak, daha önemsiz, daha hafif ezgiler söylemeye başladı.

Şarkı söylemeyi bıraktığında her şey kıpırtısız duruyordu, rüzgâr dinmiş, dalgalar küçülmüştü, tahtayla ipler bile belli belirsiz gıcırıyordu.

Deniz sakin uzanıyordu; üzerinde, yıldızlar bir bir çıkmaya başladılar. Güneye doğru, göz kamaştıran parlaklıkta sarı bir ışık belirdi ve su üzerine sağanak halinde altından kıymıklar yağdırdı.

"Bak! Bir işaret kulesi!" Ardından, bir dakika sonra, "Bir yıldız olabilir mi bu?"

Çevik Atmaca bir süre ışığa baktıktan sonra sonunda, "Galiba bu Gobardon yıldızı. Sadece Güney Uçyöre'den görülebilir. Gobardon Taç demek. Bunu bize Kurremkarmerruk öğretmişti, güneye doğru yolumuza devam edersek, Gobardon'un altında, ufukta, büyük bir takımyıldız kümesi oluşturan sekiz yıldız daha birer birer görebiliriz; kimisi bu takımyıldıza kaçan adam, kimisi de Agnen Rünü der. Bitiş Rünü," dedi.

Yıldızın, dinmeyen deniz ufkunu berraklaştırıp, durmadan İleri doğru parlamasını seyrettiler, "Genç Elfarran'ın, şarkısı," dedi Çevik Atmaca, "sanki onun kederini biliyormuşsun gibi benim de bunu anlamamı sağladın..."

Yerdeniz tarihinde beni en çok etkileyen budur. Ümitsizliğe karşı Morred'in büyük cesareti ve üzüntüyü aşmış olan Serriadh, soylu kral. Ve o, Elfarran. Yapmış olduğum en büyük kötülüğü yaptığım zaman, onun güzelliğine yöneldiğimi zannetmiştim; onu gördüm bir an için Elfarran'ı gördüm,"

Arren'in sırtı ürperdi. Yutkundu; muhteşem, uğursuz, topaz sarısı yıldızı seyrederek sessizce oturdu.

"Senin kahramanın kim?" diye sordu büyücü; Arren biraz duraksayarak cevap verdi, "ErrethAkbe."

"En büyük olduğu için mi?"

"Tüm Yerdeniz'i yönetebileceği halde yönetmemeyi seçtiği için ve yoluna tek başına devam edip Selidor kıyısında ejderha Orm ile savaşırken tek başına öldüğü için,"

Bir süre oturdular, her biri kendi düşüncelerini izleyerek; sonra Arren, sarı Gobardon'a bakmaya devam ederek sordu, "ölülerin büyü ile yaşama geri getirilebildikleri ve yaşayan ruhlarla konuşturuldukları doğru o halde?"

"Çağırma büyüleriyse. Bu bizim gücümüzde var. Fakat çok nadiren yapılır, bu işi bilgece yapabilen var mıdır acaba diye hep merak ederim. Bu konuda Çağrı Usta2da benimle aynı fikirde; bu tür

büyüelerin bulunduğu Paln Bilgisi'ni ne kullanıyor, ne de öğretiyor. Bu büyülerin en büyüklerinden biri, Paln Gri Büyücü tarafından, bin yıl önce yapılmış. Savaşlarda ve yönetim konusunda Paln Hükümdarlarına öğüt versinler diye kahramanların ve büyücülerin ruhlarını çağırmış, hatta ErrethAkbe'ninkini bile. Fakat ölülerin öğütleri yaşayanlara bir fayda sağlamaz. Paln'in durumu kötüleşmiş; Gri Büyücü de sürülmüş; isimsiz olarak ölmüş."

"O halde bu kötü bir şey mi?"

"Ben buna yanlış anlaşılma derdim daha ziyade. Yaşamın yanlış anlaşılması. Ölüm ve yaşam aynı şeydir aynı bir elin iki yüzü gibi, avucun içi ve elin tersi gibi. Ama yine de avuç içi ile elin tersi aynı şey değildir... Ne ayrılabilirler ne de birleştirilebilirler."

"O halde, kimse şimdi o büyüleri kullanmıyor mu?"

"Ben bu büyüleri riskini hesaba katmadan serbestçe kullanabilen tek bir adam tanıdım. Çünkü bu büyüler, tüm diğer büyülerin ötesinde, daha riskli, daha tehlikelidir. Ölüm ile yaşam elimin iki yüzü gibidir demiştim, ama işin aslı, biz ne ölümün ne de yaşamın ne olduğunu biliyoruz. Bilmediğin bir şey üzerine güç kullanmaya kalkmak akıllıca değildir, sonu da iyiye varmaz."

"Bunu kullanan adam kimdi?" diye sordu Arren. Daha önce, sessiz, düşünceli bir ruh haline sahip olan Çevik Atmaca'yı soruları böyle canı gönülden cevaplamak isterken görmemişti; her ikisi de, konusu karanlık da olsa bu konuşmayla avunuyorlardı.

"Havnor'da yaşıyordu. Onu sadece bir sihirbaz yerine koyuyorlardı ama aslında içinde bulunan doğal güç açısından büyük bir büyücüydü. Sanatı sayesinde büyük paralar kazandı; ona para ödeyen herkese istediği ruhu gösteriyordu, bu ister ölmüş bir eş isterse ölmüş bir çocuk olsun; evini geçmiş yüzyılların huzursuz gölgeleriyle, Krallar zamanının güzel kadınlarıyla dolduruyordu. Onun Çorak Diyar'dan benim eski ustamı, gençliğimde Başbüyücü olan Nemmerle'yi, sırf aylak adamları eğlendirmek için çağırdığını gördüm. Ve o ulu ruh, o adamın çağrısı üzerine geldi, tıpkı ıslık çalındığında gelen bir köpek gibi. Bunun üzerine çok sinirlendim ve ona meydan okudum o zamanlar Başbüyücü değildim 'Sen ölüleri evine gelmeleri için zorluyorsun: Benimle birlikte onların evine gider misin?' dedim. Ve onu benimle birlikte Çorak Diyar'a gitmesi için zorladım, tüm iradesiyle bana karşı savaştı, kılık değiştirdi ve yapacak hiçbir şeyi kalmayınca da bağıra bağıra ağlamaya başladı."

"Yani sen onu öldürdün, öyle mi?" diye fısıldadı Arren büyülenmişçesine, "Hayır! Onun benimle birlikte Ölülerin ülkesine gelmesini sağladım ve yine yanımda geri getirdim. Korkmuştu. Ölüleri böylesine kolayca ayağına çağırın bu adam ölümden çok fazla korkuyordu; kendi ölümünden bu güne kadar tanıdığım herkesten daha çok korkuyordu. Taş duvara gelince... Ama ben sana bir çırağın bilmesi gerekenden çok daha fazlasını anlatmaya başladım.

Üstelik sen bir çırak bile değilsin." Bir an için keskin bakışları alacakaranlığı delip Arren'i mahcup ederek, onun dikkatli bakışlarıyla kesişti. "Önemli değil," dedi Başbüyücü. "Neyse, taştan bir duvar var hududun belli bir bölgesinde. Ruhlar bunun üzerinden atlayarak ölüme giderler, yaşayan insanlar ise bunun üzerinden geçip tekrar geri gelebilirler, eğer büyücüseler... Bu taştan duvarın yanında adam yere çömelip, yaşayanların tarafında, benim irademe karşı koymaya çalıştı ama başaramadı.

Elleriyle taşlara yapışarak beddualar etti, bağırdı, çağırdı.

Hiç böyle bir dehşet görmemiştim; bu dehşetin iğrençliği midemi bulandırdı. Bundan dolayı yanlış yaptığımı anlamam gerekirdi. Hiddet ve kibirime mahkûm olmuşum. Çünkü bu adam çok güçlüydü ve ben ona daha güçlü olduğumu kanıtlamayı çok arzu ediyordum."

"Sonra ne yaptı geri geldiğinizde?"

"Bana yaltaklandı, bir daha Paln Bilgisi'ni hiç kullanmayacağına dair yeminler etti; elimi öptü ve eğer fırsatını bulsaydı, beni öldürürdü. Havnor'dan batıya gitti, belki de Paln'a gitmiştir; yıllar sonra onun öldüğünü duydum. Onu tanıdığım zaman beyaz saçlı bir adamdı ama ayrı bir güreşçi gibi uzun kollu ve çevikti. Beni bu adam hakkında konuşuran şey nedir? İsmi bile hatırlayamıyorum."

"Gerçek ismini mi?"

"Hayır! Onu hatırlıyorum da" sonra sustu ve üç kalp atışı süresince kelimenin tam anlamıyla sessiz kaldı.

"Havnor'da ona Kuğu diyorlardı," dedi farklı, daha dikkatli bir sesle.

Hava, yüzündeki ifadenin görünmesini engelleyecek kadar kararmıştı. Arren onun dönüp dalgaların üzerinde daha da yükselmiş olan ve dalgaların üzerine bir örümceğin ipi kadar narin, altından kırık kırık izler saçan sarı yıldız baktığım gördü. Uzun bir sessizlikten sonra, "Görüyorsun ya Arren," dedi, "kendimizi çoktandır unutulmuş bir şeyin içinde henüz olmamış bir şeyle karşılaşmış bulmamız ve o an anlamını göremediğimiz için saçma sapan şeyler söylememiz sadece rüyalarda olmuyor."

Lorbanery

Güneş ışınlarıyla aydınlanmış suda on mil ötede, Lorbanery yemyeşil duruyordu; havuz kenarındaki parlak yosunlar kadar yeşil. Yakından bakınca yapraklar, ağaç gövdeleri, gölgeler, yollar, evler, yüzler insanların giysileri, toz, yani insanoğlunun yerleştiği bir adada var olan her şey ayrıştıyordu. Yine de, hepsinin ötesinde yeşildi: Çünkü adanın üzerinde yürünmeyen veya üzerine bina yapılmamış olan her metrekare, yapraklarıyla, çoluk çocuk tüm Lorbaneryliler'in iplik yapıp dokudukları ipekleri ören küçük tırtılcıkların beslendikleri alçak ve yuvarlak tepeli hurbah ağaçlarına bırakılmıştı. Burada alacakaranlıkta tüm hava, bu küçük tırtılcıklarla beslenen küçük gri yarasalarla dolardı. Bu yarasalar çok fazla tırtılcık yer ama engellenmezlerdi; ipek dokumacıları gri kanatlı yarasaları öldürmeyi gerçekten de kötü bir kehanet olarak kabul ederler. Çünkü, eğer insanoğlu tırtılcıkların sırtından geçiniyorsa, elbette küçük yarasaların da bunu yapmaya hakkı vardır.

Rasgele açılmış pencereleriyle ve dam örtüsü olarak kullanılan, yosun ve diken tabakasıyla yemyeşil olmuş ince hurbah dallarıyla, evler pek bir garipti. Tüm Uçyöre'nin adaları gibi, bu ada da bir zamanlar zengin bir adaydı; bu, hâlâ iyi boyalı ve iyi döşeli olan evlerinden, kulübeler ve işliklerdeki muazzam çıkrık ve dokuma tezgâhlarından, Sosara'nın küçük limanındaki, zamanında birkaç ticaret kadırgasının demir atmış olabileceği taş iskeleden anlaşılabilirdi. Ama artık limanda kadırga yoktu. Evlerin boyaları solmaya başlamıştı, yeni eşyalar yoktu ve çıkrıklarla dokuma tezgâhlarının çoğu hareketsiz yatıyordu: üstü toz örtülü, pedaldan pedala, arıştan tezgâha örümcek ağı içinde.

"Sihirbazlar mı?" dedi çıplak ayaklarının altı kadar sert ve kara yüzlü bir adam olan Sosara kasabasının belediye başkanı. "Lorbanery'de hiç sihirbaz yok. Hiçbir zaman da olmamıştı."

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi Çevik Atmaca hayranlıkla, Köylülerden sekiz dokuzuyla birlikte, mevsimlik bir şarap olan acı hurbah yemişi şarabı içerek oturuyordu. Mecbur kaldığı için onlara Güney Uçyöre'ye emmeltaşı aramak için geldiğini söylemişti ama ne kendini ne de yol arkadaşının görünüşünü değiştirmişti; sadece Arren her zamanki gibi kılıcını kayıkta saklı bırakmış ve eğer Çevik Atmaca esasını yanına almışsa bile bunu gözlerden saklamıştı. İlk başlarda köylüler suratsız ve düşmanca davranmışlardı, her an da tekrar suratsız ve düşmanca davranmaya başlamaya niyetli görünüyorlardı; yalnız Çevik Atmaca'nın hüneri ve otoritesi sayesinde zoraki de olsa kabul gördüler. "Bu ağaçlara bakan adamlarınız oldukça mükemmel olmalı," dedi sonra, "Don vurunca ağaçlara ne yapıyorsunuz?"

"Hiç," dedi sıralanmış köylülerin en gerisindeki sıska adam. Hepsi, saz damın saçağı altında, sırtlarını hanın duvarına vermiş tek bir sıra halinde oturuyorlardı. Çıplak ayaklarının hemen yanbaşına nisan ayının iri, yumuşak yağmur damlacıkları düşüyordu.

"Esas tehlike yağmur, don değil," dedi belediye başkanı. "Kozaları çürütüyor. İnsan yağmuru durduramaz ki. Hiçbir zaman da durduramamıştır." Sihirbazlık ve sihirbazlar konusunda kavgacı bir tavrı vardı; diğerlerinin bir kısmı bu konuda daha istekli görünüyorlardı. "Daha önce bu zamanlarda hiç yağmazdı," dedi içlerinden biri, "o yaşlı adam ölmezden önce."

"Kim? İhtiyar Mildi mi? Eh, artık yaşamıyor değil mi? Öldü," dedi belediye başkanı.

"Ona Bahçeci derdik," dedi sıska adam. "Ya! Bahçeci derdik," dedi bir başkası. Sessizlik de tıpkı yağmur gibi iniyordu.

Tek odalı hanın penceresinin içine oturdu Arren. Duvarda asılı eski bir lavta, İpek Adası'nda çalman cinsten üç telli bir lavta bulmuş onu çalmaya başlamıştı; saz dama düşen yağmurun pırtırtısı yüksekliğinde bir sesle, aletten müzik çıkarmaya çalışıyordu.

"Hort Kenti'ndeki pazar yerlerinde," dedi Çevik Atmaca, "Lorbanery ipeklisi diye satılan kumaşlar gördüm. Bunlardan bazıları gerçekten ipekti. Fakat hiçbirisi Lorbanery ipeklisi değildi."

"Mevsimler çok kötü," dedi sıska adam. "Şu dört beş yıldır."

"Nadas Arifesi'nden beri beş yıl oluyor," dedi yaşlı bir adam, şapırtılı ve kendinden memnun bir sesle, "ihtiyar Mild'nin Öldüğü arifeden beri; ya, öldü işte, yaşı benim kadar bile değildi. Nadas Arifesi'nde öldüydü."

"Malın ender oluşu fiyatları yükseltiyor," dedi belediye başkanı. "Eskiden mavi boyalı yarım kalite üç top kumaş için istediğimiz fiyatı, artık bir top için istiyoruz."

"Eğer alabilirsek tabii. Gemiler nerede? Sonra mavi de kötü," dedi sıska adam, böylece de büyük işliklerde kullanılan boyaların kalitesi hakkında yarım saatlik bir tartışma başlattı.

Çevik Atmaca "Boyaları kim yapıyor?" diye sorunca, yeni bir ağız dalaşı başlamış oldu. Tüm boyama işleminin eskiden kendilerine büyücü diyen bir aile tarafından İdare edildiği sonucuna vardılar; ama eğer bir zamanlar büyücüydülerse bile bu sanatlarını kaybetmişlerdi ve, sıska adamın ekşi bir suratla söylediği gibi, başka kimse de bulamamıştı. Çünkü belediye başkanı hariç hepsi, Lorbanery'nin mavi boyasının ve eşi emsali bulunmayan, uzun zaman önceleri Havnor'daki kraliçeler tarafından giyilen "ejderha alevi" alının eskisi gibi olmadığı konusunda birleşmişti. Kabahatli olan mevsim dışı yağmurlardı ya boya toprakları ya da incelticilerdi, "Ya da gözleri," dedi sıska adam, "insanların gerçek gök mavisini mavi çamurdan ayıramayan gözleri." Belediye başkanına dik dik baktı. Belediye başkanı bu bakışları üzerine alınmadı; tekrar sustular,

Hafif şarap sadece tersliklerini daha da artırıyor gibiydi; yüzleri asıktı. Vadideki ağaçların huzursuz yaprakları üstündeki yağmurun hışırtısından, caddesinin sonundaki denizin fısıltısından ve içerdeki karanlıkta lavtanın mırıltısından başka ses yoktu,

"Senin şu kız gibi oğlan, şarkı söyleyebilir mi?" diye sordu belediye başkanı.

"Söyler ya. Arren! Bizim için bir parça söyle oğul."

"Bu lavtayı minörden başka tonda çalamadım bir türlü," dedi Arren pencereden gülümseyerek: "Sızlanmak istiyor. Ne dinlemek isterdiniz ev sahiplerim?"

"Yeni bir şeyler," diye homurdandı belediye başkanı.

Lavta biraz titredi; çocuk hemen aletin ruhunu kavramıştı. "Bu burada yeni sayılabilir," dedi. Sonra da şarkısını söyledi.

Solea'nın beyaz boğazları ve kadının yitik sevgilisini acısıyla bükülen boynu üstüne tomurcuklarını uzatan eğik kırmızı dallar üstüne, kırmızı dal, beyaz dal bitmeyen acı üstüne, anamın ve Morred'in oğlu, ben Serriadh yemin ederim ki yapılan yanlış hatırlayacağım sonsuza, sonsuza dek.

Hareketsiz duruyorlardı: acımasız yüzler, becerikli, çok çalışkan eller ve bedenler. Ilık ve yağmurlu Güney alacakaranlığında hareketsiz oturuyorlar ve Ea'nın soğuk denizlerinde yaşayangri kuğunun çığına benzeyen, özlem ve mahrumiyet dolu bu şarkıyı dinliyorlardı. Şarkı bittikten sonra bir süre daha hareketsiz kaldılar.

"Bu garip bir müzik," dedi biri, kararsızca.

Lorbanery adasının, tüm zaman ve mekânın merkezi olduğundan emin olan bir başkası, "Yabancı müzikler hep garip ve kasvetli olur," dedi.

"Bize biraz kendi müziğinizden sunun," dedi Çevik Atmaca. "Şahsen ben neşeli notalar duymak isterim. Bu çocuk hep ölmüş eski kahramanların şarkılarını söyler."

"Ben söyleyiveririm," dedi son konuşan adam ve birazcık mırıldandıktan sonra, şehvetli ve sadık bir fiçı şarapla ilgili hey'li ho'lu bir şarkı söylemeye başladı! Fakat kimse nakaratlarda ona katılmadı; o da neylerde ve ho'larda tek basma kaldı.

"Adam gibi şarkı da söylenmiyor artık," dedi kızarak, "Bu gençlerin kabahati; habire eski köye yeni âdetler getiriyorlar, eski şarkıları da hiç öğrenmiyorlar."

"Sorun bu değil," dedi sıska adam, "artık adam gibi hiçbir şey kalmadı."

'Artık hiçbir şey yolunda gitmiyor'

"Öyle, öyle, öyle," dedi hırıltılı bir sesle en yaşlıları, "dünyanın uğuru kalmadı."

Bunun üzerine söylenecek fazla bir şey yoktu. Köylüler birer ikişer ayrıldılar, ta ki Çevik Atmaca pencerenin dışında, Arren de içinde tek başlarına kalıncaya kadar. Çevik Atmaca gülmeye başladı sonunda. Fakat bu mutlu bir kahkaha değildi.

Hancının utangaç karısı geldi ve yere, Çevik Atmaca ile Arren'e yatak serip gitti; onlar da uyumak için uzandılar. Fakat odanın yüksek saz damı, yarasa yuvası gibiydi. Bütün gece boyunca, camsız pencerelerden yarasalar hışır hışır yüksek sesler çıkartarak bir içeri bir dışarı uçup durdular. Ancak şafak vakti hepsi geri döndüler, her biri kendi küçük, muntazam gri bohçasını oluşturup dam sazdan baş aşağı sarkarak yerlerine yerleştiler.

Belki de Arren'in uykusunu o denli huzursuz eden, yarasaların bu kıpırtılarıydı. Karada uyumayalı epey olmuştu; bedeni, yerin sabitliğine alışık değildi ve uykuya dalarken ona sallanmakta olduğu konusunda ısrar ediyordu... ve sonra birden dünya altından kayıveriyor ve çocuk silkinerek uyanıyordu. Sonunda uyuyabildiğinde, köle tüccarının gemisinin ambarında zincirli olduğunu gördü; yanında onun gibi zincirlenmiş insanlar vardı ama onlar ölmüştü. Rüyasından kurtulmaya çalışarak birkaç kere uyandı ama uyur uyumaz tekrar aynı rüyaya geri döndü. Sonunda, ona gemide tek başınaymış gibi geldi ama yine de hareket edememesi için zincirlenmişti. Derken, garip ve ağır bir

ses kulağına bir şeyler söylemeye başladı. "Bağlarını kopart," diyordu. "Bağlarını kopart." O zaman hareket etmeye çalıştı ve başardı: Ayağa kalktı. Ağır bir göğün altında engin ve karanlık bir bataklıkta idi. Yerde ve ağır havada dehşet vardı, iğrenç bir dehşet. Bu yer korkuydu, korkunun ta kendisiydi; çocuk da bunun içindeydi ve etrafta izleyebileceği bir patika bile yoktu. Yolunu bulması gerekiyordu ama etrafta bir patika bile yoktu; sonra kendisi de çok ufacıktı, bir çocuk gibi, bir karınca gibi ama bu yer çok büyük ve sonsuzdu. Yürümeye çalıştı ama tökezledi ve uyandı,

O anda uyanmış olduğu için korku onun içindeydi, o korkunun içinde değil: Yine de korku ne daha küçüktü ne de sonu vardı. Odanın zifiri karanlığı onu boğuyordu, kara bir kare halinde görünen pencereden yıldızları aradı ama yağmurun durmuş olmasına rağmen etrafta hiç yıldız yoktu. Uyanık yattı, korkuyordu; yarasalar sessiz, deri kanatlarıyla bir içeri, bir dışarı uçup duruyorlardı, Bazen, işitme duyusunun sınırlarında onların İnce seslerini duyuyordu.

Sabah tüm parlaklığıyla geldiğinde erkenden kalktılar. Çevik Atmaca ciddi ciddi emmeltaşı araştırdı. Kasabadaki hiç kimse emmeltaşının ne olduğunu bilmediği halde hepsinin konu hakkında bazı teorileri vardı ve bunlar üzerine tartıştılar; o dinledi, ama emmeltaşından başka bir şeyin haberini duymak için dinliyordu. Sonunda Arren ile birlikte belediye başkanının tavsiye etmiş olduğu, mavi toprak boyanın çıkarıldığı yer olan taş ocaklarına giden yolu seçtiler. Fakat giderken Çevik Atmaca yolunu değiştirdi.

"Ev bu olmalı," dedi. "Gözden düşmüş büyücülerin, boya yapımcısı ailenin bu yol üzerinde oturduğunu söylemişlerdi,"

"Onlarla konuşmak bir işe yarayacak mı?" dedi Arren, aklında Tavşan vardı.

"Bu uğursuzluğun bir merkezi var," dedi büyücü sertçe, "Uğurun akıp gittiği bir yer. Beni oraya götürecek bir rehber ihtiyacım var!" Ve yoluna devam etti, Arren de onu izlemek zorunda kaldı.

Ev kendi ağaçlı bahçesinin içinde, diğer evlerden ayrı duruyordu. Güzel bir kagir evdi ama ev ve arazisine uzun zamandır bakılmadığı belliydi. İpek böceklerinin toplanmamış renksiz kozaları, harap dallar arasında asılı duruyor, altındaki toprak ölü güvelerin ve yarasaların kâğıdımsı çöpleriyle dolup taşıyordu. Sık ağaçların altındaki evin her yanına çürümüşlüğün kokusu sinmişti; eve vardıklarında Arren birdenbire gece üstüne çökmüş olan o dehşeti hatırladı.

Daha onlar kapıya varmadan, kapı ardına kadar açıldı. Dışarı, kan çanağı gibi gözlerinden ateş püsküren kır saçlı bir kadın fırladı ve "Dışarı, lanet olsun size hırsızlar, ifiracılar, kafasızlar, yalancılar, piç kuruları! Defolun, defolun! Sonsuza kadar uğursuzluk içinde kalın!" diye bağırdı.

Hayretler içinde kalan Çevik Atmaca durdu ve garip bir hareketle elini çabucak kaldırdı. Tek bir söz söyledi, "Dön!"

Bu söz üzerine kadın bağırıp çağırmaı bıraktı. Çevik Atmaca'ya dikkatle baktı,

"Neden yaptın bunu?"

"Lanetinin yolunu çevirmek için."

Uzunca bir süre daha baktıktan sonra sonunda boğuk bir sesle, "Yabancı mısınız?" dedi kadın.

"Kuzeyden."

Kadın onlara doğru ilerledi. İlk başta Arren'in içinden kapısının eşiğinde çığlık çığlığa bağırarak bu yaşlı kadına gülmek gelmişti fakat ona yaklaşıncaya sadece utanç duydu. Kadın iğrenç, kılıksız biriydi, nefesi kokuyordu, gözlerinde de korkunç bir acının izleri vardı.

"Birini lanetleyebilecek gücüm yok," dedi. "Hiç gücüm yok."Çevik Atmaca'nın el hareketini taklit etti. "Geldiğiniz yerde hâlâ bunu yapıyorlar mı?"

Çevik Atmaca başıyla onayladı. Sürekli olarak kadını izliyordu, kadın da onun bakışlarına karşılık verdi. Bir süre sonra yüzünde bir hareket gözlendi ve yüzü değişmeye başladı, "Asan nerede?" dedi.

"Burada göstermiyorum onu bacım."

"Yo, göstermemelisin. Yoksa seni yaşamdan alıkoyar. Aynı benim gücüm gibi: Beni yaşamdan alıkoydu. Böyle kaybettim onu. Bildiğim her şeyi kaybettim, tüm sözcükleri ve isimleri. Örümcek ağları gibi ince iplikler halinde geliyorlar, gözlerimden ve ağızımdan dışarıya. Dünyada bir delik var ve ışık buradan akıp gidiyor. Sözcükler de ışık ile birlikte gidiyor. Bunu biliyor muydun? Oğlum bütün gün boyunca karanlığa bakıyor, dünyadaki deliği arıyor. Eğer kör olsaydı daha iyi görebileceğini söylüyor. Bir boya üreticisi olarak ona verilmiş olan eli kaybetti. Biz Lorbanery'nin boya üreticileriydik. Bak!" Kadın onlara, omuzlarına kadar yollu, silinmez boya karışımıyla lekelenmiş, solgun, ince ve kaslı kollarını salladı. "İnsanın derisinden hiç çıkmaz," dedi, "ama insanın kafasını tertemiz yıkıyorlar. Renkleri tutamıyor. Kimsin sen?"

Çevik Atmaca bir şey demedi. Gözleri yeniden kadınınkıyla birleşti; Arren ise yan tarafta, huzursuzca onları seyrederek duruyordu.

Birdenbire kadın titremeye başladı ve fısıltı halinde, "Seni tanıyorum" dedi.

"Öyle. İnsan benzerini tanır, bacım."

Kadının büyücüden dehşet içinde kurtulmaya, kaçmaya çalışması ve aynı zamanda sanki onun ayaklarının dibinde diz çökmek için yanıp tutuşuyor olması çok garipti.

Çevik Atmaca kadının elini tuttu, "Gücünü, hünerini, isimleri geri almak ister misin? Sana bunları verebilirim."

"Sen o Büyük Adamsın," diye fısıldadı kadın. "Sen Gölgelelerin Kralı'sın, Karanlık Yerin Efendisisin"

"Değilim. Ben kral değilim. Ben bir insanım, bir ölümlü, kardeşinim, senin gibiyim.

"Ama ölmeyeceksin değil mi?"

"Öleceğim."

"Ama sonra geri gelip sonsuza kadar yaşayacaksın."

"Ben yapamam bunu. Hiçbir insan da yapamaz."

"O halde sen sen karanlıktaki Büyük Kişi değilsin," dedi kadın kaşlarını çatarak ve adama biraz kuşkuyla ama daha az korkuyla bakarak. "Ama sen Büyük bir Kişi'sin. İki tane mi var sizden? Senin adın ne?"

Çevik Atmaca'nın katı yüzü bir an için yumuşadı. "Sana bunu söyleyemem," dedi kibarca.

"Sana bir su vereceğim," dedi kadın. Şimdi, onunla yüz yüze, daha dik duruyordu; sesinde ve duruşunda eski bir saygınlığın izleri vardı. "Ben sonsuza kadar yaşamak, yaşamak, yaşamak istemiyorum. Varlıkların isimlerini geri almayı tercih ederim. Ama hepsi gitti. Artık isimler bir önem taşımıyor. Sır mır da kalmadı. Benim ismimi öğrenmek ister misin?" Gözleri ışıdı, yumruklarım sıkı, ileri doğru eğilerek fısıldadı: "Benim adım Akaren." Sonra yüksek sesle bağırdı, "Akaren! Akaren! Benim adım Akaren! Şimdi herkes benim gizli ismimi, benim gerçek ismimi biliyor; ne giz var, ne gerçek var, ne de ölüm ölüm ölüm var!" Kadın sözcüğü hıçkırıklar arasında söyledi ve dudaklarından tükürükler saçıldı.

"Sakinleş Akaren!"

Kadın sakinleşti. Kirli ve taranmamış kır saçlarının tutamlarıyla yol yol olmuş yüzünden gözyaşları süzülüyordu.

Çevik Atmaca o kırış kırış, gözyaşlarına bulanmış yüzü elleri arasına aldı ve son derece hafifçe, son derece şefkatle kadının gözlerinden öptü. Kadın, gözleri kapalı hareketsiz duruyordu. Sonra dudaklarını kadının kulağına iyice yaklaştırarak, kadının kulağına Kadim Lisanda bir şeyler söyledi ve sonra bir kere daha kadını öpüp bıraktı.

Kadın parlak gözlerini açarak bir süre düşünceli ve şaşkın bir bakışla adama baktı. Yeni doğan bir bebek de anasına öyle bakardı; ana da yavrusuna. Kadın yavaş yavaş arkasını dönerek kapısına gitti ve girip kapıyı ardından kapattı: Hepsini sessizce, yüzündeki o duru şaşkınlık ifadesiyle yaptı.

Büyücü de sessizce döndü ve yola doğru ilerledi. Arren onu takip etti.

Soru sormaya cesaret edemiyordu. Eterken büyücü hemen orada harap olmuş ağaçlı bahçede durdu ve "İsmi ondan geri alıp yeni bir isim verdim.

Böylece bir yerde yeniden doğmasını sağladım. Onun için başka bir umut, ona yardım etmenin bir yolu yok," dedi.

Zorla çıkan sesi boğuktu.

"Gücü olan bir kadıymış," diye devam etti. "Sadece bir cadı veya iksirci değil de sanatı ve hüneri olan, sanatını güzeli yaratmak için kullanan bir kadıymış; gururlu, saygın bir kadın. Yaşamı buymuş. Ve hepsi yabana gitmiş." Aniden döndü ve ağaç sıraları arasına doğru yürümeye başladı; orada bir ağacın gövdesinin yanında sırtı dönük olarak durdu.

Arren onu yaprakların gölgeleriyle lekelediği sıcak güneş ışığının altında bekledi. Çevik Atmaca'nın, Arren'i kendi duygularıyla sıkmaktan çekindiğini biliyordu; gerçekte de oğlanın yapabileceği veya söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Fakat gönlü tam anlamıyla yol arkadaşının yanındaydı; bunun nedeni sadece o ilk duygusallık ateşi ve aşkı değildi, sanki ta gönlünden onu bağlayan bir bağ çıkmış da, ıstırap verecek bir şekilde kopmaz bir zincire dönüşmüştü. Çünkü şu anda hissettiği bu sevgide bir şefkat vardı: Şefkat olmadan sevgi uyumsuz olur, bir bütün olmaz ve uzun sürmez.

Sonra hemen ağaçların yeşil gölgesi içinden oğlana geri döndü Çevik Atmaca. İkisi de bir şey söylemeden yan yana yürüdüler. Hava şimdiden ısınmıştı; bir gece öncesinin yağmuru kurumuştu, yolda ayaklarının altından toz bulutları kalkıyordu. Daha erken saatlerde gün, Arren'e sanki rüyalarından etkilenmişçesine kasvetli ve sönük görünmüştü; şimdi ise güneş ışığının yakışından ve gölgenin ferahından zevk alıyor ve gelecekleri konusunda düşünmeden yürümekten mutluluk duyuyordu.

Bu da hiç yoktan iyiydi çünkü hiçbir şey yapamamışlardı. Bütün akşamüstü, boya cevherlerini çıkartan adama konuşmaklave emmeltaşı olduğu söylenen şeyler için pazarlık etmekle geçti. Akşam güneşi başlarına ve enselerine düşmüş, yorgun argın Sosara'ya dönerken Çevik Atmaca, "Bu mavi malakit, ama Sosara'da bunun farkına varacaklarını sanmıyorum," dedi.

"Buradaki insanlar garip," dedi Arren. "Her şeyde böyle; aradaki farkı anlayamıyorlar. Dün gece aralarından birinin başkanlarına söylediği gibi: 'Gerçek gök mavisini mavi çamurdan ayıramazsınız...' Kötu zamanlardan dert yanıyorlar ama kötu zamanların ne zaman başladığını bilmiyorlar, işlerin kötüleştğini söylüyorlar ama iyileştirmeye çalışmıyorlar; bir zanaatçı ile sihirbaz arasındaki, zanaat ile büyü sanatı arasındaki farkı bile bilmiyorlar. Sanki kafalarında kesin olan hiçbir yol, hiçbir ayırım, hiçbir renk yok. Onlara her şey aynı geliyor; her şey gri."

"Öyle," dedi büyücü, düşünceli. Bir süre, başı bir atmaca misali omuzlarının arasına eğilmiş, azamete yürümeye devam etti; kısa boylu bir adam olmasına rağmen uzun adımlarla yürüyordu. "Onlarda eksik olan ne?" Arren hiç duraksamadan, "Yaşama sevinci," dedi.

"Öyle," dedi Çevik Atmaca yine, Arren'in belirttiği şeyi kabul edip bu konu üzerine bir süre düşünerek. "Benim yerime," dedi en sonunda, "düşünebildiğin için memnun oldum oğul... Kendimi yorgun ve aptal hissediyorum. Bu sabahtan beri gönülden hastalandım; Akaren denen kadınla konuştuğumuzdan beri. Telef edilen şeyleri ve yıkımı sevmem. Düşman istemiyorum. Eğer bir düşmanım olacaksa onu aramak, bulmak ve karşılaşmak istemiyorum.. Eğer insan ava çıkacaksa, karşılığında alacağı ödül de bir hazine olmalı, iğrenç bir şey olmamalı."

"Bir düşman mı, efendim?" dedi Arren.

Çevik Atmaca başıyla onayladı.

"Kadın Büyük Adam'dan, Gölgelelerin Kralı'ndan söz ederken?"

Çevik Atmaca yine başıyla onayladı. "Sanırım," dedi. "Sanırım sadece bir yere değil, aynı zamanda bir insana da ulaşacağız. Şer, şer, bu adadan geçmiş olan şey, bir şer: Bu hünerin ve onurun kayboluşu, bu neşesizlik, bu telef olan şeyler. Bu kem bir iradenin işi. Ama öyle bir irade ki buraya

yönelmemiş, Akaren'in veya Lorbanery'nin farkında bile değil. İzini sürdüğümüz yol, bir yıkıntı yolu; sanki dağ yolundan aşağıya doğru kaçan bir atlı yük arabasını izliyormuşuz ve onun bir çığı harekete geçirdiğini görüyormuşuz gibi."

"O Akaren size bu düşman hakkında daha fazla bilgi verebilir mi; kim olduğunu, nerede olduğunu, ne olduğunu söyleyebilir mi?"

"Artık söyleyemez oğul," dedi büyücü yumuşak ama oldukça solgun bir sesle. "Mutlaka verebilirdi. Deliliğinde bile hâlâ bir büyücülük gizliydi. Hatta deliliği onun büyücülüğüydü. Ama benim sorularımı cevaplandırması için onu alıkoyamazdım. Çok fazla ıstırap içindeydi."

Ve başı omuzları içine çökmüş yürüdü, sanki kendisi bir acıya katlanıyor veya acıdan kurtulmayı arzuluyormuş gibi.

Arren, yolda, gerilerinde bir ayak hışırtısı duyarak geri döndü. Bir adam peşlerinden koşuyordu; oldukça uzaktaydı ama hızla aradaki farkı kapatıyordu. Yolun tozu ve adamın uzun, tel tel saçları, batı ışığı altında etrafında kırmızı bir hale oluşturuyor, uzun gölgesi yolun kenarına sıralanmış ağaçların gövdeleri üzerinde acayip bir şekilde hopluyordu. "Dinleyin!" diye bağırdı. "Durun! Buldum! Buldum!"

Aceleyle onlara yetişti, Arren'in eli, yarım saniye içinde, ilk önce kılıcının kabzasının olabileceği yerdeki boşluğa, sonra kaybolan bıçağının durduğu yerdeki boşluğa gitti, sonra da elini yumruk haline soktu. Tehditkâr bir bakış fırlatarak ileri doğru hareket etti. Adam Çevik Atmacamdan bir baş daha uzun daha geniş omuzluydu: Nefes nefese, kudurmuş, gözü dönmüş bir deli. "Buldum!" diyordu sürekli; Arren kuvvetli, gözdağı veren bir ses ve tutumla adamı hâkimiyeti altına almaya çalışarak, "Ne istiyorsun?" dedi. Adam onu aşarak Çevik Atmaca'ya ulaşmaya çalışıyordu; Arren tekrar adamın önünü kesti.

"Sen Lorbanery'nin boyacısısın," dedi Çevik Atmaca.

O zaman Arren, yol arkadaşını korumaya çalıştığı için kendini bir ahmak gibi hissetti; kenara çekildi. Çünkü büyücüden çıkan üç sözcükle deli adamın nefesi sakinleşmiş, sıkı sıkıya kapalı büyük boyalı elleri gevşemiş, gözleri huzur dolmuştu; başını sallıyordu,

"Boyacıymış," dedi, "ama şimdi boyayamıyor." Sonra adam sorgulayan bakışlarla Çevik Atmaca'ya baktı ve sırıttı; kırmızımsı, çalı süpürgesine benzeyen saçlarıyla başını salladı. "Annemin adını almışsın," dedi. "Şimdi onu tanımıyorum; o da beni tanımıyor. Hâlâ beni seviyor ama beni terk etti. Öldü,"

Arren'in kalbi daraldı ama Çevik Atmaca'nın başını belli belirsiz, birazcık salladığını gördü. "Hayır, hayır," dedi, "annen ölmedi."

"Ama ölecek. Ölecek."

"Öyle. Bu yaşıyor olmanın bir sonucu," dedi büyücü. Boya Üreticisi'nin, bir dakika kadar bu konudan kafası karışmış gibi oldu, sonra doğruca Çevik Atmaca'ya giderek onu omuzlarından tuttu ve üzerine

eğildi. O kadar hızlı hareket etmişti ki Arren adamı engelleyememişti, ama onlara yaklaşıarak adamın fısıltısını duydu, "Karanlıkta bir delik buldum. Kral orada duruyordu. O deliği koruyor o, o deliği yönetiyor. Küçük bir alevi vardı, elinde küçük bir mum. Mumu üfledi ve mum söndü. Sonra tekrar üfledi ve mum yeniden yandı!

Yandı!"

Çevik Atmaca adamın onu tutuyor ve ona fısıltıyla konuşuyor olmasına hiç karşı çıkmıyordu. Sadece sordu, "Bunu gördüğünde neredeydin?"

"Yatakta."

"Rüya mı görüyordun?"

"Hayır."

"Duvarın Ötesinde mi?"

"Hayır," dedi Boya Üreticisi aniden ölçülü bir tonda, sanki rahatsız olmuş gibi. Büyücüyü serbest bırakarak bir adım geriledi, "Hayır, benben nerede olduğunu bilmiyorum. Buldum. Ama nerede olduğunu bilmiyorum "Ben bunu öğrenmek istiyordum," dedi Çevik Atmaca.

"Sana yardım edebilirim."

"Nasıl?"

"Senin bir kayığın var. Buraya onun için geldin ve yoluna devam edeceksin. Batıya mı gidiyorsun? Tutulacak yol bu. Onun dışarı çıktığı yere giden yol. Bir yer, bir yer olmalı burada, çünkü adam yaşıyor duvarı aşır gelmiş bir ruh, bir hayalet değil yalnızca, öyle değilduvardan ruhlardan başka bir şey getiremez insan ama bununki beden; bu etten kemikten bir ölümsüz. Onun nefesiyle karanlıkta alevin yükseldiğini gördüm, alev sönmüştü oysa. Gördüm," Adamın yüzünün şekli değişmişti, altın kırmızısı uzun ışıktaki vahşi bir güzellik belirmişti. "Ölümü yendiğini biliyorum. Bunu biliyorum. Bunu öğrenebilmek için büyücülüğümü verdim. Bir zamanlar büyücüydüüm! Sen bunu biliyorsun ve oraya gidiyorsun, Beni de yanına al."

Aynı ışık Çevik Atmaca'nın yüzünde parladı ama onu değiştirmeden, yüzünün sert hatlarını yumuşatmadan yüzünden ayrıldı. "Oraya gitmeye çalışıyorum," dedi.

"Ben de seninle geleyim!"

Çevik Atmaca adamı başıyla kısaca onayladı. "Biz ayrılırken hazır olabilirsen eğer" dedi, eskisi gibi soğuk bir şekilde.

Boyacı bir adım daha geri çekildi ve ayakta, yüzündeki heyecan yavaş yavaş bulutlanıp yerini tuhaf, ağır bir ifadeye bırakıncaya kadar onu seyretti; sanki akılcı düşünce, kafasını karıştıran sözcükler, duygular ve görüntüler fırtınası arasından çıkmaya çalışıyormuş gibi. Sonunda hiçbir şey söylemeden döndü ve yoldan aşağı doğru, henüz toz bulutlarının yatışmamış olduğu kendi izleri üzerinden

koşmaya başladı. Arren derin bir oh çekti.

Çevik Atmaca da iç geçirdi ama içi pek rahatlamış gibi değildi. "Eee," dedi. "Tuhaf yolların rehberleri de tuhaf olur. Hadi yolumuza devam edelim."

Arren, Çevik Atmaca'nın yanında yürümeye başladı. "Onu yanımıza almayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Bu onun bileceği iş."

Arren bir şimşek gibi çakan bir kızgınlıkla düşündü: Bu, benim de bileceğim bir iş. Ama hiçbir şey söylemedi ve sessizce yürümeye devam etti.

Sosara'ya geri döndüklerinde iyi karşılanmadılar. Lorbanerygibi küçük bir adada olan biten her şey kısa bir süre sonra duyulur; hiç kuşku yok ki onlar da yoldan çıkıp Boyacı'nın evine saparken ve yolda deli adamla konuşurken görülmüşlerdi. Hancı onlara hizmet ederken kaba davrandı, karısının da sanki onlardan ödü patlıyordu. Akşam köyün erkekleri hanın saçakları altında oturmaya geldiklerinde yabancılarla konuşmadıklarını ve kendi aralarında pek esprili ve neşeli olduklarını sergilemek için oldukça uğraştılar. Fakat etrafta sergileyebilecekleri pek yaratıcılıkları olmadığından kısa bir süre sonra neşeleri kalmadı.

Uzun bir süre, hep birlikte sessizce oturdular, sonunda belediye başkanı Çevik Atmaca'ya, "Mavi taşları buldunuz mu?" dedi.

"Biraz mavi taş buldum" diye cevapladı Çevik Atmaca kibarca. "Sopli size onların nereden bulunacağını göstermiştir muhakkak."

Ha, ha, ha, diye güldü diğer adamlar bu çok ustaca alaya.

"Sopli şu kırmızı saçlı adam olsa gerek?"

"Deli. Sabah annesine gitmiştiniz."

"Bir büyücü arıyordum," dedi büyücü.

Çevik Atmacanın en yakınında oturan sıska adam, karanlığa tükürdü. "Ne için?"

"Aradığım şey hakkında bir şeyler öğrenebilirim diye düşünmüştüm."

"İnsanlar Lorbanery'ye ipek için gelirler," dedi belediye başkanı. "Taş için gelmezler. Tılsımlar için gelmezler. Ya da el kol sallamak, abuk sabuk konuşmak ve sihirbaz numaraları yapmak için. Burada namuslu insanlar yaşar ve namuslu işler yapılır."

"Doğru, Doğru söylüyor," dedi diğerleri.

"Ve de, biz burada başka türlü insan istemiyoruz; yabancı yerlerden gelmiş, üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokan, bizim yaptığımız işleri gözetleyen insanlar istemiyoruz."

"Doğru. Doğru söylüyor," diye yükseldi koro.

"Eğer deli olmayan bir sihirbaz olsaydı, ona da barakalarda, namusuyla bir iş verirdik, ama bunlar namuslarıyla çalışmayı bilmiyorlar."

"alışabilirlerdi, eğer yapacak iş olsaydı," dedi evik Atmaca.

"Barakalarınız bomboş, ağaçlar bakımsız, atlyelerinizdeki ipekliler yıllar önce dokunmuş. Burada, Lorbanery'de ne yapıyorsunuzuz?"

"Kendi işimize bakıyoruz," diye yapıştırdı belediye başkanı ama sıska adam heyecanla lafin arasına girdi, "Gemiler neden gelmiyor, bize onu söyle!"

Hort Kenti'nde neler yapıyorlar? Yaptığımız iş adileşti diye mi?" Adamın sözü kızığın karşı koymalarla kesilmişti. Birbirlerine bağırdılar, ayağa fırladılar, belediye başkanı yumruğunu evik Atmaca'ya doğru salladı, bir başkası da bıçak çekti. ıldırmışlardı. Arren derhal ayağa kalktı. Çevik Atmaca'nın ani bir büyücü işığı parlaklığı içinde ayağa kalkacağı ve açığa çıkardığı gücüyle dillerini kilitleyeceği beklentisiyle ona baktı.

Ama o, böyle bir şey yapmadı. Orada oturup, birinden diğerine baktı ve onların tehditlerini dinledi. Ve yavaş yavaş adamlar sessizleştiler, sanki neşelerini koruyamadıkları gibi kızığlıklarını da koruyamıyorlardı. Bıçak kınına girmiş, tehditler hakarete dönüşmüştü.

Köpek dvşnden ayrılan köpekler gibi dağılmaya başladılar; kimi caka satarak yürüyor, kimi sinsice sıvışıyordu.

Yalnız kaldıklarında evik Atmaca ayağa kalktı, handan içeri girdi ve kapının yanında duran testiden büyük bir yudum su içti, "Gel oğul," dedi. "Yeterince gördük."

"Kayığa mı?"

"yle." Konaklama ücretlerini karşılamak için pencere pervazına iki tane gümüş tüccar fişi bıraktı ve giysilerinden oluşan hafif bohalarını sırtlandı, Arren yorgun ve uykuluydu ama hanın ıkış tıkış ve her yandan fren odasına, kıpır kıpır yarasalarıyla saz damdaki ırpınışlara bir gz gezdirince aklına o odada geçirdiği bir önceki akşam geldi ve evik Atmaca'yı büyük bir istekle izledi. Sosara'nın tek ve karanlık caddesinden geçerlerken o anda gitmekle, deli Sopli'yı atlatmış olacaklarını da düşündü. Fakat limana vardıklarında, adam onları iskelede bekliyordu bile.

"İşte buradasın," dedi büyücü. "Eğer gelmek istiyorsan, kayığa atla."

Tek söz söylemeden Sopli, kayığın içine inip direğin yanına büzüştü, tıpkı büyük, tüyleri taranmamış bir köpek gibi. Bunun zerine Arren isyan etti.

"Efendim!" dedi. Çevik Atmaca döndü; kayığın üzerinde yükselen iskelede, yüz yüze duruyorlardı.

"Bu adadaki herkes deli ama sizin öyle olmadığınızı zannediyordum. Neden onu alıyorsunuz?"

"Rehber olsun diye."

"Rehber mi, daha çok delirmek için mi? Boğularak veya sırtımızda bir bıçakla ölüme varmak için mi?"

"Ölüme varmak için, ama ne yoldan, onu bilemiyorum."

Arren heyecanla konuşuyordu, Çevik Atmaca sakın sakın cevap verdiği halde onun da sesinde bir kızgınlık tınısı vardı. Sorgulanmaya alışık değildi.

Fakat Arren o akşamüstü onu deli adamdan korumaya çalıştığından ve bu korumanın ne kadar boşuna ve gereksiz olduğunu gördüğünden beri içinde bir burukluk hissediyordu; sabah hissettiği o bağlılık coşkusu bozulmuş ve boşa gitmişti. Çevik Atmaca'yı koruyamıyordu; bir karar almasına izin verilmiyordu; bu yaptıkları araştırmanın doğasını anlamayı bile ya başaramıyordu ya da buna izin verilmiyordu. Bir çocuk kadar işe yaramadan oradan oraya sürükleniyordu.

"Sizinle tartışmam efendim," dedi, elinden geldiği kadar soğukça, "Ama bu bu mantıkdışı."

"Bu tüm mantığın dışında. Bizi mantığın götüremeyeceği bir yere gidiyoruz."

Gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Arren' in gözlerine öfke gözyaşları doldu. "Sizinle gelip size hizmet edeceğimi söylemişim. Sözümünden geri dönmüyorum."

"Bu iyi," dedi büyücü acımasızca ve dönüyormuş gibi bir hareket yaptı.

Sonra tekrar Arren'e doğru döndü. "Sana ihtiyacım var Arren; senin de bana. Çünkü gittiğimiz bu yolun, sırf bana olan sadakatin veya bağlılığından geleceğin bir yol değil, aslında zaten gitmen gereken yol olduğuna, daha benimle karşılaşmadan önce, Roke'a ayak basmadan önce,

Enîad'dan yelken açmadan önce bile bu yolu izlemen gerektiğine inandığımı şimdi artık sana söyleyebilirim. Bu yoldan geri dönemezsin."

Sesi yumuşamamıştı. Arren de ona en az onunki kadar acımasızca cevap verdi, "Kaygım olmadan buradan, dünyanın ucundan nasıl geri dönebilirim zaten?"

"Burası dünyanın ucu mu? Hayır, orası daha ileride. Daha yolumuz var,"

Arren başını bir kez, evet anlamında sallayarak aşağıdaki kayığa atladı.

Çevik Atmaca ipleri çözerek, yelkene hafif bir rüzgâr söyledi. Bir kez Lorbanery'nin uzaktan hayal gibi görünen boş rıhtımından çıkınca hava, karanlıklar içindeki kuzeyden, serin ve temiz esmeye başladı ve ayın önlerinde pürüzsüz denizden gümüş misali çıkarak onlar adayı kıyından dolaşmak için güneye doğru dönünce sollarından ilerledi.

Deli

Lorbanery'nin Boyacısı, sırtını kayığın direğine verip kollarını dizlerine dolayarak ve başını eğip sırtını kamburlaştırarak, büzüşüp oturdu. Ay ışığında, kütle halindeki tel tel saçları simsiyah görünüyordu. Çevik Atmaca kendini bir battaniyeye sararak kayığın kılıcında uykuya daldı. Her ikisi de kıpırdamadan duruyorlardı. Arren burunda oturuyordu; kendi kendine bütün gece nöbet tutmaya yemin etmişti. Eğer büyücü, akıl hastası yolcularının kendisine veya Arren'e saldırmayacağını varsaymayı seçmişse, bu kendi bileceği işti; ama Arren, kendi varsayımlarını yapacak, kendi sorumluluğunu kendi üstlenecekti. Fakat gece hem çok uzun hem de çok sakindi, Ay ışığı, değişmeksizin, aşağıya doğru akıp duruyordu. Direğin yanına büzüşmüş olan Sopli horluyordu; uzun, yumuşak horultularla. Kayık tatlı tatlı ilerliyordu;

Arren de tatlı tatlı uykuya daldı. Bir kez uyanmaya başladı, ayın ancak birazcık daha yükselmiş olduğunu gördü, kendini beğenmişçe yaptığı gözcülüğü bırakarak kendini rahatlattı ve uyudu.

Bu yolculuk şurasında hep olduğu gibi yine rüya gördü; ilk başlarda rüyalar bölük pörçüktü ama tuhaf bir şekilde tatlı ve güven vericiydi. Ufkabakan'ın direğinin yerinde büyük, yerlere eğilmiş yeşil dalları olan bir ağaç yetişmişti; kayığı önlerinde güçlü kanatlarıyla ileri doğru atılan kuğular yönlendiriyordu; ileride Önlerinde, zümrüt yeşili denizin üzerinde beyaz kuleli bir şehir parlıyordu. Sonra, bu kulelerden birinin içindeydi, döne döne yükselen merdivenleri hevesle ve kolaycacık koşarak çıkıyordu. Bu görüntüler değişiyor ve yeniden beliriyor, bir iz bile bırakmadan geçerek yerini başkalarına bırakıyordu; fakat aniden, kendini o korkunç, donuk ve karanlık bataklıklarda buluyor ve içindeki dehşet artık nefes alamayacak hale gelinceye kadar büyüyordu. Fakat ilerleyerek yoluna devam ediyordu, çünkü ilerlemesi gerekiyordu. Uzun bir süre sonra burada ilerlemenin bir daire çizmek olduğunu ve insanın tekrar kendi izlerine geldiğini fark etti. Yine de çıkması, uzaklaşması gerekiyordu. Bu gitgide daha elzem olmaya başlıyordu. Koşmaya başladı. Koştukça, çember daraldı ve yer yan yatmaya başladı. Kararmakta olan bu kasvetin içinde koşuyordu, git gide hızlanarak, batmakta olan bir çukurun, karanlığa doğru emilen muazzam bir girdabın iç dudakları çevresinde: Ve bunu anlayınca ayağı kaydı, düştü.

"Ne var Arren?"

Çevik Atmaca kayığın kılıcından ona sesleniyordu. Gri tan vakti, denizi ve göğü sakinleştirmişti.

"Hiç."

"Kâbus mu?"

"Hiç"

Arren üşümüş, sağ kolu da allında kaldığı için uyuşmuştu. Artmakta olan ışığa karşı gözlerini kapatarak düşündü, "Onu ima ediyor, bunu ima ediyor ama hiçbir zaman açık açık nereye gittiğimizi söylemiyor ya neden, neden oraya gitmem gerektiğini söylemiyor. Şimdi de bu deli adamı bizimle birlikte sürüklüyor. Onunla gittiğim için acaba ben mi daha deliyim, yoksa bu akıl hastası mı? O ikisi birbirlerini anlayabilirler; deli olanların, artık büyücüler olduğunu söyledi. Şimdiye evime varmış

olurdum, Berila Konağı'ndaki yuvama; sabah babam ile birlikte, atmacayla kuş avlamak için kalktığım, ocağındaki ateşiyle, yerdeki kırmızı halısıyla ve oymalı duvarlarıyla kendi odamda. Neden onunla birlikte geldim? Neden beni yanına aldı? Çünkü benim gitmem gereken yol buymuş ama bu bir büyücü sözü; büyük laflarla, olayları büyük göstermek. Fakat sözcüğün anlamı her zaman başka bir yerdedir. Eğer benim gitmem gereken bir yer varsa, orası da evimdir, yoksa böyle anlamsızca Uçyöreler'de dolanmak değil. Benim evde görevlerim var ve ben bunlardan kaçıyorum. Eğer gerçekten de ortalıkta büyücülüğe karşı bir düşman olduğuna inanıyorsa, o halde neden benimle birlikte tek başına geldi? Yardım etmesi için yanına başka bir büyücü alabilirdi yüzlerce alabilirdi. Bir ordu dolusu savaşçı, bir gemi filosu getirebilirdi. Büyük bir tehlikeyle böyle mi başa çıkılır yani, yaşlı bir adamla bir çocuğu kayak içinde yollayarak? Bu tam bir ahmaklık,

O da deli; aynen dediği gibi, ölümü arıyor. Ölümü arıyor ve beni de yanında götürmek istiyor. Ama ben ne deliyim ne de yaşlı; ölmeyeceğim; onunla gitmeyeceğim."

Dirsekleri üzerinde yükselerek ileriye baktı. Sosara Körfezinden ayrılırlarken doğan ay, önlerinde, batıyordu. Arkalarında, doğuda, gün solgun ve donuk, geliyordu. Hiç bulut yoktu ama hafif ve iç sıkı bir kapanıklık vardı. Günün ilerleyen saatlerinde güneş ısındı ama şaşasız, örtülü bir parlaklığı vardı.

Bütün gün boyunca sağ yanlarında kalan sığ ve yeşil Lorbanery kıyılarından gittiler. Karadan hafif bir rüzgâr esiyor, yelkenlerini dolduruyordu. Akşama doğru son uzun burundan geçtiler; esinti kesildi. Çevik Atmaca yelkene bir büyürüzgârı söyledi ve Ufkabakan avcının bileğinden serbest bırakılmış bir şahin gibi hareket edip, istekle ileri doğru süzüldü ve İpek Adası'nı geride bıraktı,

Boyacı Sopli bütün gün boyunca denizden hasta olmuş perişan bir halde aynı yerde çömeliş kaldı, belli ki kayıktan ve denizden korkuyordu.

Sonunda boğuk bir sesle konuştu. "Batıya mı gidiyoruz?"

Batan güneş tam gözlerinin içine giriyordu ama adamın en salakça sorularına karşı bile sabırlı olan Çevik Atmaca başıyla tasdik etti.

"Obehol'a mı?"

"Obehol, Lorbanery'nin batısında."

"Batısında oldukça uzakta. Belki de yer oradadır."

"Burası, bu yer, nasıl bir yer?"

"Ben nereden bileyim? Nasıl görmüş olabilirim ki? Lorbanery'de değildi ki! Yıllardır, dört yıl, beş yıldır, karanlıkta, geceleri, gözlerimi kapayarak ve onu Gel, gel, diye çağırarak, hep orayı aradım; ama oraya varamadım. Ben, karanlıkta yolunu bulabilecek büyücüler efendisi değilim. Fakat ışıktaki, güneşin altında bile varılabilecek bir yer var. Bunu Mildi ve annem bir türlü anlayamadılar. Onlar habire karanlığa baktılar. Sonra yaşlı Mildi öldü ve annem aklımı kaçırdı. Boya yapımında kullandığımız tılsımları unuttu ve bu onun aklını etkiledi. Ölmek istiyordu ama ben ona beklemesini

söylüyordum. Ben o yeri buluncaya kadar bekle, Mutlaka bir yer olmalı. Eğer ölümler, dünyadaki yaşama geri dönebiliyorlarsa, dünyada bunun olduğu bir yer olmalı."

"Ölümler yaşama geri mi geliyorlar?"

"Bu tür şeyleri bildiğinizi zannetmiştim," dedi Sopli bir anlık duraksamadan sonra, Çevik Atmaca'ya sorgulayan bir edayla bakarak. "Bunları öğrenmeye çalışıyorum."

Sopli hiçbir şey söylemedi. Büyücü aniden, ses tonu kibar da olsa, doğrudan ve zorlayıcı bir bakışla ona baktı: "Sonsuza kadar yaşayabilmek için bir yol bulmaya mı çalışıyorsun Sopli?"

Sopli bir an için, büyücünün bakışlarına karşılık verdi; sonra ellerini ayak bileklerinde kenetleyerek, karman çorman, kızılımsıkahverengi saçlı başını kolları arasına gizledi ve bir süre ileri geri sallandı. Belli ki korktuğu zaman bu pozisyonu alıyordu ve bir kez böyle durunca ne konuşuyor ne de söylenen söze kulak asıyordu. Arren, umutsuzluk ve tiksinti içinde sırtını ona döndü. Günlerce veya haftalarca, beş buçuk metre uzunluğunda bir kayıkta Sopli ile birlikte nasıl gideceklerdi? Bu insanın bedenini hastalıklı bir ruhla paylaşması gibi bir şeydi...

Çevik Atmaca, kayığın burnuna Arren'in yanına geldi, kürekçi tahtasına bir dizini koyarak eğildi, solgun akşama baktı. "Adamın ılımlı bir ruhu var" dedi.

Arren buna cevap vermedi. Soğukça, "Obehol ne? Bu ismi hiç duymamıştım," diye sordu.

"Haritalardaki ismini ve yerini biliyorum, o kadar... Şuraya bak: Gobardon'un yoldaşları!"

Topaz renkli büyük yıldız, şimdi güneyde daha yüksekte duruyordu; altında, donuk denizin çizgisinin hemen üzerinde, sol tarafta beyaz, sağ tarafta da mavimtrak beyaz birer yıldız parlıyor, bir üçgen oluşturuyorlardı.

"isimleri var mı?"

"İsimci Usta bilmiyordu. Belki Obehollü ve Wellogyli insanlar bunlara isim takmışlardır. Ben bilmiyorum. Artık yabancı denizlere giriyoruz Arren, Bitiş Alâmeti'nin altındaki denizlere."

Sınırsız sular üzerindeki bu isimsiz ve parlak yıldızlara bir çeşit nefretle bakan oğlan cevap vermedi.

Günler günleri kovalayıp onlar batıya doğru yelken açmaya devam ettikçe, güney baharının sıcaklığı sulara yansıyor; gökyüzü de berraktı. Ama yine de Arren'e sanki bu ışıpta bir donukluk varmış gibi geliyordu, sanki ışık camdan geçerek kırılıyormuş gibi. Yüzdüğünde denizin ılık olduğunu gördü; insanı ferahlatmıyordu. Tuzlu yiyeceklerinin de hiç tadı tuzu yoktu. Hiçbir şeyde tazelik ve parlaklık yoktu; yıldızların, şimdiye kadar onun gördüğünden daha büyük bir parlaklıkla ışıldadığı geceler hariç.

Uykuya dalıncaya kadar uzanıp onları seyrediyordu. Uyuyunca rüya görmeye başlıyordu: Hep bataklık, çukurun, uçurumlarla çevrelenmiş vadinin veya alçak bir göğün altında aşağı doğru inen bir yolun düşü; hep alacakaranlık ve onun içinde dehşet ve kaçmak için umutsuzca çırpınışlar.

Bundan Çevik Atmacaya hiç söz etmedi. Onunla önemli hiçbir şey konuşmuyordu; yolculuklarıyla ilgili günlük önemsiz olaylar dışında hiçbir şey; her zaman için lafların ağzından cımbızla alınması gereken Çevik Atmaca da artık sessizliği âdet edinmişti.

Arren artık kendisini bedenen ve ruhen bu ani duygularla harekete geçen, kendi yaşamını denetlemek, hatta korumak için hiçbir çaba harcamayan, huzursuz, gizemli adama emanet etmekle ne büyük aptallık etmiş olduğunu görüyordu. Çünkü artık ona da sıkıntılar basmıştı ve Arren, bunun, adamın kendi yenilgisiyle yüzleşmemesinden kaynaklandığını düşünüyordu — insanlar arasında büyücülüğün büyük bir güç olarak yenilgiye uğramasıyla yüzleşmemesinden.

Sırları bilenleri, Çevik Atmacayı ve tüm sihirbaz ile büyücü nesillerini bu kadar ünlendirmiş ve güçlendirmiş olan bu büyücülük sanatının pek fazla sır olmadığı artık belirginleşmişti. Bunlarda iklim ve rüzgârın kullanılmasından, şifalı otların bilgisinden, sis gibi, ışık gibi, şekil değiştirme gibi cahilleri korkutan ama numaradan başka bir şey olmayan gözbağlarından başka bir şey yoktu. Gerçeklik değiştirilememişti. Büyücülükte insanların insanlar üzerinde güce sahip olmasını sağlayacak hiçbir şey yoktu; büyücülük ölüme karşı da bir işe yaramıyordu.

Büyücüler, normal insanlardan daha uzun yaşamıyorlardı. Bütün sırları, ölümün gelişini bir saat bile erteleyemiyordu.

Küçük meselelerde bile insan büyücülüğe güvenemiyordu. Çevik Atmaca sanatını icra etmekte hep cimrilik ediyordu; her fırsatta dünya rüzgârıyla gidiyor, her denizci gibi yemek için balık avlıyor ve sularını dikkatli kullanıyorlardı. Dört gün süren ve burundan gelen düzensiz rüzgâr yüzünden bitmek tükenmek bilmeyen yön değiştirmelerden sonra Arren büyücüye, yelkene birazcık uygun rüzgâr üfleyip üfleyemeyeceğini sordu; adam başını hayır anlamında sallayınca da "İyi ama neden?" dedi.

"Ben hasta bir adamdan koşmasını isteyemem," dedi Çevik Atmaca, "ne de gerekenden fazla yüklenmiş bir sırta, bir taş da ben koyarım." Kendinden mi, yoksa genelde dünyadan mı söz ettiği pek belli değildi. Cevapları her zaman isteksiz ve anlaması güç oluyordu. İşte burada, diye düşündü Arren, büyücülüğün bağı yatıyor: Hiçbir şey söylemeden kudretli şeyler ima etmek ve hiçbir şey yapmamayı bilgeliğin tacı gibi göstermek.

Arren, Soplî'yi görmezden gelmeye çalıştı, fakat bu mümkün olmuyordu; her durumda, kendisini bu deli adamla bir çeşit ittifak içinde buluyordu.

Soplî o kadar da deli değildi, ya da deliliği dağınık saçlarının ve bölük pörçük konuşmasının gösterdiği kadar basit değildi. Gerçekten de, belki bu adamın en büyük deliliği, sudan duyduğu korkuydu. Bir kayığın içine girmek bile onun için korkunç bir cesaret işi olmuştu ve adam korkusunun ucuna bile gelememişti; etrafında kabaran ve çırpman suyu görmemek için başını çok eğik tutuyordu. Kayıkta ayakta durmak başını döndürüyor, direğe yapışıyordu, Arren ilk defa yüzmeye karar verip burundan atladığında Soplî dehşet içinde haykırmıştı; Arren kayığa geri tırmanırken, zavallı adam yaşadığı şoktan bembeyaz kesilmişti. "Kendini boğmaya çalıştığını zannettim," dedi; Arren gülmek zorunda kalmıştı.

O akşamüstü, Çevik Atmaca oturmuş, etrafına aldırış etmeden ve dinlemeden tefekküre daldığında, Soplî, kürekçi tahtasının üzerinden dikkatlice,

Arren'e doğru zar zor yürüdü. Alçak bir sesle, "Sen ölmek istemiyorsun, değil mi?" dedi.

"Elbette istemiyorum."

"O istiyor," dedi Sopli, çenesiyle Çevik Atmaca'ya doğru hafif bir hareket yaparak,

"Neden öyle diyorsun?"

Arren, normalde doğal olarak takındığı, hükmeden bir ton takınmıştı ve ondan on ya da on beş yaş büyük olduğu halde, Sopli de bunu doğal karşılamıştı. Her zamanki bölük pörçük haliyle bile olsa, hazır bir kibarlıkla cevapladı, "O, gizli yere gitmek istiyor. Ama neden olduğunu bilmiyorum. O, istemiyor... inanmıyor... verilen söze,"

"Ne sözü?"

Sopli ona sert sert baktı, gözlerinde mahvolmuş erkekliğinden bir parça vardı; fakat Arren'in iradesi daha kuvvetliydi. Çok kısık sesle cevap verdi, "Biliyorsun. Yaşam. Sonsuz yaşam."

Arren'in tüm bedeni ürperdi. Rüyalarını hatırladı: Bataklık, çukur, uçurumlar, alacakaranlık. Bu Ölümdü; bu ölümün dehşetiydi. Bir yolunu bulup kaçması gereken şey, ölümdü. Kapının eşiğinde de gölgeyle taçlanmış, bir inciden daha büyük olmayan bir ışık, sonsuz yaşamın parıltısını tutan şekil duruyordu.

Arren ilk kez Sopli'yle göz göze geldi: Çok parlak, açık kahverengi gözlerle; bu gözlere bakınca sonunda anladığını ve Sopli'nin de onun bu bilgisini paylaştığını gördü.

"O," dedi Boyacı, çenesiyle Çevik Atmaca'yı göstererek, "adını vermek istemiyor. Kimse ondan ismini çekip alamaz. Yol çok dar."

"Sen gördün mü?"

"Karanlıkta, aklımın içinde. Bu yeterli değil. Ben oraya gitmek istiyorum; görmek istiyorum. Dünya gözüyle. Ya ya ölürsem, yolu, yeri bulamazsam? İnsanların çoğu bulamıyor; varlığını bile bilmiyorlar. Sadece bazılarımızın gücü var. Ama bu çok zor çünkü oraya gidebilmek için gücünü vermek zorunda kalıyorsun... Sözcükler kalmıyor. İsimler kalmıyor.

Zihninde bunu yapmak çok zor. Ve insan... öldüğü zaman, zihni de... ölüyor." Her seferinde sözcüğün üzerine basıyordu. "Ben geri geleceğimden emin olmak istiyorum. Yaşam tarafındayken. Yaşamak, emniyette olmak istiyorum. Bu sudan nefret nefret ediyorum... "

Boyacı, denizin görüntüsünü ortadan kaldırmak için düşmekte olan bir örümceğin yaptığı gibi, kollarını bacaklarını bir araya topladı, tel tel kırmızı saçlı başını omuzlarının arasına sıkıştırdı.

Fakat Arren bundan sonra Sopli'nin de sadece aynı görüşleri değil, aynı korkuları paylaştığını bildiğinden, adamın muhabbetinden kaçınmadı; ayrıca en kötü ihtimalle Sopli ona, Çevik Atmacaya karşı yardım ederdi, Durgun havalarda, düzensiz esintilerde, hep ama hep yavaş yavaş, Çevik Atmaca'nın Sopli'nin onları götürüyormuş gibi gösterdiği yöne, yani batıya doğru yol aldılar. Fakat

Sopli onlara yol göstermiyordu, deniz hakkında hiçbir şey bilmeyen adam, hayatında bir harita bile görmemişti, hiç kayığa binmemişti, hastalıklı bir korkuyla sudan korkuyordu. Onlara yolu gösteren büyücüydü ve bile bile onları yoldan çıkartıyordu. Arren artık bunu ve bunun nedenini anlayabiliyordu. Başbüyücü, onların ve onlar gibi olanların sonsuz yaşamı aradıklarını biliyordu; bu onlara verilmiş bir sözdü veya onlar buna doğru çekiliyorlardı ve bunu bulabilirlerdi de. Başbüyücü tüm gururuyla, kendinden fazlasıyla emin olmanın gururuyla, onların bunu elde edebileceklerinden korkuyordu; onları kıskanıyor, onlardan korkuyor, kendinden daha büyük bir insan olmasını istemiyordu. Tamamen yollarını kaybedinceye, bir daha dünyaya geri dönemeyecekleri bir yere varıncaya kadar ve susuzluktan ölüncüye kadar bütün adaların gerisindeki Açık Deniz'e yelken açmayı planlıyordu. Çünkü onları sonsuz yaşamdan alıkoyabilmek için kendi de ölecekti.

Arada sırada, tüm düşüncelerin çocuğa anlamsız geldiği zamanlarda, Çevik Atmaca'nın Arren'e kayığın idaresi konusunda önemsiz bir şeyler söylediği veya ılık denizde onunla birlikte yüzdüğü veya büyük yıldızların altında ona iyi geceler dilediği anlar oluyordu. Yol arkadaşına bakıp da, ondaki o katı, ters, sabırlı yüzü gördüğünde, "O hem benim efendim, hem de arkadaşım," diye düşünürdü. Ve ondan kuşku duymuş olması, Anen'e inanılmaz gelirdi. Ama kısa bir süre sonra yine kuşku duymaya başlar, Sopli'yle bakışır, birbirlerini ortak düşmanlarına karşı uyarırlardı.

Güneş, her gün sıcak ama donuk olarak parlamaya devam etti. Işığı, yavaş yavaş kabarıp inen deniz üzerinde, cila gibi duruyordu. Su maviydi; hiç değişmeyen veya gölgelenmeyen gök maviydi. Rüzgâr bir esiyor, bir duruyordu; onlar da yelkeni bu esintileri yakalayabilmek için çeviriyor ve olmayan sona doğru emekliyorlardı. En sonunda, bir akşamüstü arkalarından gelen, hafif bir rüzgâr yakaladılar; günün kavuşmasına yakın Çevik Atmaca yukarıya doğru işaret ederek, "Bakın," dedi. Kayığın direğinin yukarısında bir yerde, bir sıra deniz kazı, gökyüzüne çizilmiş kara burun gibi dalgalanıyordu. Kazlar, batıya doğru uçuyorlardı: Ve bunları izleyen Ufkabakan, ertesi gün büyük bir adanın görüntüsüyle karşılaştı.

"İşte bu," dedi Sopli. "O ada. Oraya gitmemiz gerek."

"Aradığın yer orada mı?"

"Evet. Oraya çıkmamız gerek. Gidebileceğimiz en son yer burası."

"Bu kara parçası Obehol olmalı. Güney Uçyöre'de bunun gerisinde başka bir ada daha var: Wellogy Wellogynin batısında, Batı Uçyöre'de başka adalar. Emin misin Sopli?"

Lorbanery'nin Boyacısı sinirlendi, o ürkek hal gözlerine geri geldi; ama bir deli gibi konuşmadı, diye düşündü Arren, günler önce Lorbanery'de onlarla ilk konuştuğu zamanki gibi. "Evet. Burada karaya çıkmalıyız. Yeterince geldik. Aradığımız yer burada. Bunun için yemin etmemi ister misiniz? Adım üstüne yemin edeyim mi?"

"Bunu yapamazsın," dedi Çevik Atmaca; sesi sertti ve kendisinden uzun olan Sopli'ye bakıyordu; Sopli, önlerindeki kara parçasına bakabilmek için ayağa kalkmış, kayığın direğine tutunuyordu. "Bunu deneme Sopli." Boyacının sanki kızgınmış ya da acı içindeymiş gibi kaşları çatıldı.

Kayığın önünde uzanan, aralarındaki uzaklıktan dolayı mavi gibi görünen, kabaran ve titreyen su

düzleminin üzerindeki dağlara baktı ve "Beni rehber olarak yanınıza aldınız. O yer burası. Burada karaya çıkmamız gerek," dedi,

"Her halükârda çıkacağız zaten, su almamız gerekiyor," dedi Çevik Atmaca ve dümene gitti. Sopli, söylenerek direğin yanındaki yerine oturdu. Arren onun, birçok kez "Adım üzerine yemin ederim ki. Adım üzerine," dediğini duydu; bu sözü her söylediğinde, yine sanki acı içindeymiş gibi kaşlarını çatıyordu.

Kayığı kuzey rüzgârına bıraktılar ve adaya daha da yaklaşarak kıyı boyunca sabredip, bir körfez veya bir iskele aradılar ama kıyıda dalgalar, kızgın güneş altında, adanın kuzey kıyısında gök gürültüsü gibi patlıyordu. İçlerde, zirvelerine kadar ağaçlarlakaplı yeşil dağlar, o ışığın altında yanıyorlardı,

En sonunda, bir burundan dönerek beyaz kumsallı, derin, yarım ay şeklinde bir koya vardılar. Burada, kuvvetleri adanın burnu nedeniyle azalan dalgalar, yavaş yavaş geliyordu; kayık burada karaya çıkabilirdi. Ne kumsalda, ne de gerisindeki ormanda burada insan yaşadığına dair herhangi bir iz vardı; ne bir kayık, ne bir dam, ne de bir tutam duman görmüşlerdi. Ufkabakan koya girer girmez, hafif esinti de durdu. Her yer sakin, sessiz ve sıcaktı. Arren küreklere geçti, Çevik Atmaca da dümene. Küreklerin ıskarmozlarda çıkardığı ses, etraftaki tek sestti. Yeşil zirveler, etraflarını sararak, koyun yukarısına doğru, heybetle yükseliyorlardı. Güneş suyun üzerine kızgın beyaz ışık tabakaları yayıyordu. Arren, kanın kulaklarına vurduğunu hissediyordu, Sopli, kayık direğinin güvencesinden ayrılıp borda tirizine tutunarak buruna çömelmiş, karaya bakıyor ve âdeta karayı kucaklıyordu. Çevik Atmaca'nın esmer, yaralı yüzü terden yağlanmış gibi parlıyordu; bakışları, sürekli, kumsaldaki alçak dalgalarla, yukarıda, yapraklarla gizlenmiş dik sahil arasında mekik dokuyordu.

"Şimdi," dedi, hem Arren'e, hem de kayığa. Arren, küreğe üç kere iyice asıldı ve Ufkabakan kuş gibi, kumların üzerine çıktı. Çevik Atmaca, kayığı, dalgaların kalan son güçlerinden de kurtarmak amacıyla itmek için dışarı sıçradı. Kayığı itmek için ellerini uzattığı anda sendeledi ve kayığın kışına tutundu, yarı yarıya düştü. İnsanüstü bir güçle kayığı tekrar suyun içine doğru, dalgaların dış akıntısına doğru itti ve kayık deniz ile sahil arasında asılıyken debelenerek borda tirizinin üzerinden kayığın içine girdi. "Kürekleri çek!" dedi nefesi kesik kesik, elleri ve dizleri üzerinde, sıırılsıklam bir halde soluklanmaya çalışarak. Elinde bir mızrak, bronz uçlu yarım metre uzunluğunda bir mızrak duruyordu.

Nereden bulmuştu onu? Arren delirmişçesine küreklere asılırken başka bir mızrak belirdi, kürekçinin oturduğu tahtanın kenarına, tahtayı yarıp parçalayarak çarptı ve takla atarak sekti. Kumsalda, o dik sahilin dibinde, ağaçların altında bazı şekiller hareket ediyor, koşuşturuyor, çömeliyordu. Havada ıslık çalan, vızıldayan sesler vardı. Arren birdenbire başını omuzları arasına aldı, sırtını eğdi ve bütün gücüyle küreklere asıldı: İki asılıştta sığılardan çıktı, üçüncüsünde kayığı döndürerek uzaklaştı.

Arren'in arkasında, kayığın burnunda duran Sopli bağırmaya başladı. Adam Arren'in kollarını birdenbire öylesine tutmuştu ki, kürekler sudan dışarıya çıktı. Küreklerden birinin sapı Arren' in karın boşluğuna öyle bir çarptı ki bir an İçin gözleri karardı, nefesi kesildi. "Geri dön!

Geri dön!" diye bağıırıyordu Sopli. Birden kayık suyun üzerinde ileri atıldı ve sallandı. Arren kürekleri tekrar kontrol altına alır almaz, hiddetle geri döndü. Sopli kayıkta değildi.

Dört bir yanlarında yükselen koyun derin suları güneş altında parıladı.

Arren aptallaşmış bir şekilde tekrar arkasına, sonra da kayığın kılıcında emekler vaziyette duran Çevik Atmacaya baktı. "Orada," dedi Çevik Atmaca, yan tarafı göstererek; fakat orada deniz ve güneşin parlaklığından başka bir şey yoktu. Bir kamıştan fırlatılmış olan bir ok kayığın birkaç metre gerisinde sessizce suya saplandı ve gözden kayboldu. Arren, on on iki kere daha kuvvetle kürek çektikten sonra kayığı suya bıraktı ve bir kez daha Çevik Atmaca'ya baktı.

Çevik Atmaca'nın elleri ve sol kolu kan içindeydi; tomar halinde bir parça yelken kumaşını omuzuna bastırıyordu. Bronz uçlu küçük mızrak kayığın dibinde duruyordu, Arren ilk gördüğünde Çevik Atmaca mızrağı elinde tutmuyordu aslında; küçük mızrak adamın omuzuna saplanmış duruyordu. Isının yanıltmasıyla dalgalanan çelimsiz şekillerin zıpladığı beyaz kumsal ile aralarındaki suyu inceliyordu Çevik Atmaca. Sonunda, "Devam et," dedi.

"Sopli"

"Bir daha hiç yüze çıkmadı."

"Boğuldu mu?" diye sordu Arren, kulaklarına inanamadan.

Çevik Atmaca, evet anlamında salladı başını.

Arren, kumsal orman ve ulu yeşil zirvelerin altında sadece beyaz bir çizgi olarak kalıncaya kadar kürek çekti. Çevik Atmaca dümenin yekesinin yanında, omuzuna bir kumaş yumağı bastırmış, ama buna hiç önem vermeden oturuyordu,

"Mızrak mı geldi ona?"

"Atladı."

"Ama o o yüzme bilmiyordu. Sudan korkuyordu!"

"Öyle. Ölesiye korkuyordu. Karaya çıkmak istiyordu... Çıkmak istiyordu."

"Neden bize saldırdılar? Kimdi onlar?"

"Bizi düşman sanmış olacaklar. Bana şunun için biraz yardım edebilir misin?" O zaman Arren onun omuzuna tuttuğu kumaşın ıslak ve parlak olduğunu gördü.

Mızrak omuzun eklem yeri ile köprücük kemiğinin arasına denk gelmiş, ana damarlardan birini koparmıştı; o yüzden ağır bir kanaması vardı. Çevik Atmaca'nın talimatları doğrultusunda Arren keten bir gömlekten şeritler yırtarak yarayı sarmak için elinden geleni yaptı. Çevik Atmaca ondan mızrağı istedi; Arren onu dizlerinin üzerine koyunca, sağ elini mızrağın söğüt yaprağı gibi uzun ve dar olan, kabaca dövülmüş bronz bıçağının üzerine koyarak bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra başını salladı.

"Tılsım yapacak gücüm yok," dedi. "Daha sonra. Her şey yoluna girer. Bizi bu koydan dışarı çıkartabilir misin Arren?"

Arren sessizce küreklere geri döndü. Sırtını eğerek işe koyuldu; düzgün ve kıvrak bedeninde bir güç olduğu için de kısa bir süre sonra Ufkabakarit yarımaya şeklindeki koydan açık sulara çıkardı. Uçyöre'nin uzun akşam sakinliği denizin üzerine çökmüştü. Yelken gevşek duruyordu. Güneş bir sis perdesinin gerisinden parıldıyor, yeşil zirveler bu yüksek ısı içinde sallanıp titreşiyorlardı. Çevik Atmaca kayığın içine uzanmıştı; başı dümeninin yanında, kayığın kışına dayanmıştı; gözkapakları ve dudakları yarı aralık, hareketsiz yatıyordu. Arren, onun yüzüne bakmaktan hoşlanmıyor, kayığın direğinin üzerinden bakıyordu. Isı buğusu, sanki gökyüzüne örümcek ağı örülmüş gibi denizin üzerinde dalgalanıyordu. Kolları yorgunluktan titremeye başladı ama o kürek çekmeye devam etti.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Çevik Atmaca boğuk bir sesle, biraz doğrularak. Dönünce, Arren bir kez daha, yeşil kollarını kayığa doğru kavis çizerek uzatan yarımaya şeklindeki koyu, ilerideki beyaz şerit halindeki kumsal velizerine toplanmış olan dağları gördü. Farkına varmadan kayığı döndürmüştü.

"Daha fazla kürek çekemeyeceğim," dedi kürekleri yerlerine yerleştirip kıvrılmak için kayığın burnuna giderek. Hep, Sopli'nin kayıkta, onun arkasında, direğin yanında durduğunu düşünüyordu. Günlerdir beraberdiler ve ölümü çok ani, anlaşılamayacak kadar nedensiz olmuştu. Olan hiçbir şey anlamıyordu zaten.

Serendeki yelkeni gevşek gevşek sallanan kayık, suyun üzerinde kalakaldı. Koya doğru yükselmeye başlayan sular yavaş yavaş Ufkabakar'ın bordasını akıntıya doğru çevirdi ve kayığı biraz biraz dürterek, içeriye, kumsalın uzaktaki beyaz çizgisine doğru itmeye başladı.

"Ufkabakan" dedi büyücü sevecenlikle, Kadim Lisan'dan bir iki sözcükle birlikte; yavaş yavaş kayık sallandı ve burnunu dışarı doğru çevirip parlak deniz üzerinden kayarak koyun kollarından uzaklaştı.

Fakat daha bir saat geçmeden, aynı şekilde yavaş ve yumuşak hareketlerle, yol almayı bıraktı ve yine yelkenleri düştü. Arren geriye, kayığın içine baktı ve yol arkadaşının daha önceki gibi yatmakta olduğunu fakat başının biraz geriye düşmüş ve gözlerinin kapanmış olduğunu gördü,

Tüm bu süre zarfında Arren, İçinde gitgide büyüyen ve onu hareket etmekten alıkoyan, sanki bedenini ve aklını sağlam iplerle sımsıkı bağlayan ağır, hasta edici bir korku duymuştu. Bu korkuya karşı savaşmak için içinde hiçbir cesaret yoktu; sadece kaderine karşı hissettiği donuk bir çeşit iççerleme.

Kayığın burada, yabancılara saldıran insanlarla dolu adanın, bu kayalıklı kıyıların yakınlarına sürüklenmesine izin vermemeliydi; bu kafasında yeterince açıktı ama pek bir anlam içermiyordu. Bunun yerine ne yapması gerekiyordu? Kayığı Roke'a kadar kürek çekerek götürmesi mi? Kaybolmuştu, Uçyöre'nin enginliği içerisinde çaresizce kaybolmuştu. Kayığı hiçbir zaman onca hafta sürmüş bir yoldan geri, barışsever bir adaya götüremezdi. Bunu sadece büyücünün rehberliğinde yapabilirdi; Çevik Atmaca ise, tıpkı Sopli'nin anlamsızca öldüğü gibi yaralanmıştı ve yardımamahtaçtı. Yüzü değişmiş, gevşemiş ve sararmıştı; belki de ölüyordu. Arren, gidip onu, güneş ışıklarından korumak için gölgeliğin altına taşınması ve su vermesi gerektiğini düşündü; kan kaybeden birinin su içmesi gerekirdi. Fakat kaç gündür sulan azalmıştı; fiçı hemen hemen boştu. Ne önemi vardı ki? Hiçbir işin ne hayrısı vardı ne de yaran. Uğur kalmamıştı.

Saatler geçti, güneş tepelerine indiriyordu kırbacını ve boz bir sıcaklık Arren'in etrafını sarmıştı.

Kıpırdamadan oturdu.

Alnından bir serinlik nefesi geçti. Yukarı doğru baktı. Akşam olmuştu: Güneş batmıştı, batı donuk bir kızılıktaydı. Ufkabakan, doğudan esen yumuşak bir esinti altında yavaş yavaş hareket ediyor, Obehol'un dik, ormanlık kıyılarını dolaşıyordu.

Arren tekrar kayığın içine geri dönerek yol arkadaşına baktı, ona gölgeğin altında ottan bir şilte ayarlayıp içmesi için su verdi. Tüm bunları, gözlerini değişmesi gereken sargılardan kaçırarak aceleyle yaptı. Yaranın kanaması daha durmamıştı. Çevik Atmaca, takatsizliğinin ağırlığı içinde konuşmadı; suyu sabırsızlıkla içtiği halde gözleri kapalıydı ve asıl susuzluğunu çektiği uykuya daldı. Sessizce uzandı; karanlıkta esinti kesildiğinde onun yerini alan bir büyürüzgârı olmadı ve kayık yine durgun ve kabarık suyun üzerinde aylak aylak sallanmaya başladı. Şimdi sağ yanlarında yükselen dağlar, yıldızlarıyla göz kamaştıran gökyüzünün üzerinde kapkara duruyorlardı; Arren uzun süre bunları seyretti. Yıldızların ana hatları ona, sanki onları daha önceden de görmüş gibi, sanki tüm ömrü boyunca görmüş gibi tanıdık geliyordu.

Uyumak üzere uzandığında yüzünü güneye çevirdi; orada, bomboş denizin oldukça yukarılarında Gobardon yıldızı alev alevdi. Altında, onunla birlikte bir üçgen oluşturan iki yıldız vardı; bunların da altında üç yıldız daha bir sıra halinde, daha büyük bir üçgen oluşturarak doğdular. Sonra, gece ilerledikçe siyah ve gümüş renklerin sıvı düzlüklerinden kurtulan iki yıldız daha bunları izledi; bunlar da Gobardon gibi sarı ama daha solgundular, üçgenin sağ tabanından, sağdan sola doğru yana yatıyorlardı. Böylece, bir adam şeklini, ya da Hard Rünü Agnen'i meydana getirmesi gereken dokuz yıldızın sekizi ortaya çıkmıştı. Arren'in gözüneadam şekli filan görünmüyordu; genellikle yıldız burçlarında olduğu gibi, adamın garip bir şekilde biçimi değiştirilmişse o başka; fakat rün, çengelli kolu ye çarpısıyla belirgindi; yalnız şekli tamamlayacak olan çarpının o ayağı; o yıldız henüz doğmamıştı.

Onu beklerken Arren uyudu,

Şafak vakti uyandığında Ufkabakan Obehol'dan uzaklara sürüklenmişti. Bir sis, kumsal ve dağların dorukları hariç her yeri gizliyor ve güneyin menekşe rengi sularının üzerinde, son yıldızları da söndüren bir pus halini alıncaya kadar inceliyordu.

Yol arkadaşına baktı. Çevik Atmaca, sancı ve uyku yüzeyinin altında, onu tam anlamıyla bölmeden dolanırken, düzensizce nefes alıyordu. Yüzü, soğuk ve gölgesiz ışık altında çizgilerle dolu ve yaşlı görünüyordu. Arren ona baktığında hiç gücü kalmamış bir adam gördü; ne büyücülük, ne kuvvet, ne de birazcık gençlik, hiçbir şey. Ne Sopl'i'yı kurtarmıştı, ne de kendisine doğru gelen mızrağı geri çevirebilmişti. Onları bir tehlikenin içine atmış ve kurt aramamıştı. Artık Sopl'i Ölmüştü, o da ölüyordu, Arren de ölecekti. Bu adamın hatası yüzünden, boşu boşuna, bir hiç uğruna,

Böylece Arren ona, umutsuzluğun açık gözleriyle baktı ve hiçbir şey göremedi.

Üvez ağacı altındaki çeşmeyle ilgili hiçbir anı belirmedi kafasında; sisin içindeki köle gemisindeki beyaz büyücü ışığıyla ilgili, ya da Boyacıların Evindeki yılgın ağaçlarla ilgili, içinde ne iradesinin gururu ne de inatçılık uyandı. Alçak ve büyük kabarıklıkların solgun ametistler gibi görüldüğü yerden şafağın sakin deniz üzerinde sökmesini seyretti; her şey, gerçekliğin canlılığı veya elle tutulacak bir

yanı olmayan bir rüya gibiydi; solgundu bu rüyanın ve denizin derinliklerinde hiçbir şey yoktu bir boşluk, anlamsızlık. Hiç derinlik yoktu.

Kayık ileri, rüzgârın düzensiz doğasını izleyerek düzensizce ve yavaş yavaş gidiyordu. Geride, Obehol'un zirveleri doğmakta olan güneş içinde küçüldü. Zirvelerden gelen rüzgâr kayığı adadan, dünyadan uzağa, açık denizlere doğru taşıdı.

Açık Denizin Çocukları

Günün ortalarına doğru Çevik Atmaca yerinden kıpırdayıp su istedi. İtikten sonra, "Ne tarafa doğru gidiyoruz?" diye sordu. Çünkü üzerinde yükselen yelken gergindi ve kayık uzun dalgalar üzerindeki kırlangıç misali batıp çıkıyordu.

"Ya batıya, ya da kuzeybatıya."

"Üşüyorum," dedi Çevik Atmaca. Güneş üstlerine alevlerini saçıyor, kayığı sıcaklığıyla dolduruyordu.

Arren hiçbir şey söylemedi.

"Batı yönünde kalmaya çalış. Wellogy, Obehol'un batısında. Orada karaya çık. Suyu ihtiyacımız var."

Çocuk, bomboş denizin üzerinden ileriye baktı. "Ne oluyor Arren?" Hiçbir şey söylemedi.

Çevik Atmaca oturmaya çalıştı, başaramayınca alet kutusunun yanında duran esasına uzanmaya çalıştı ama asa yetişemeyeceği bir yerdeydi; yeniden konuşmaya çalıştığına, sözcükler kuru dudaklarında takıldı kaldı. Islak ve kabuk tutmuş sargısının altından, kan göğsünün esmer derisi üzerine koyu kırmızı örümcek ağları gibi yayılmaya başladı. Keskin bir nefes aldıktan soma gözlerini kapattı.

Arren ona baktı ama hiçbir şey hissetmedi; bakışı da uzun sürmedi. Öne giderek burundaki emekleme pozisyonunu alıp ilerilere bakınmaya başladı. Ağzı çok kurumuştü. Açık Deniz üzerinden gelen doğu rüzgârı artık düzenli esiyordu ve bir çöl rüzgârı kadar kuruydu. Fıçıda bir, bir buçuk litre su kalmıştı; Arren bu suyun kendisinin değil, Çevik Atmaca'nın olduğuna inanıyordu; bu sudan içmek hiç aklına gelmemişti. Oltalarını hazırladı, Lorbanery'den ayrıldıklarından beri çiğ balığın hem açlığı hem de susuzluğu bastırıldığını öğrenmişti; fakat oltalarda hiçbir zaman bir şey olmuyordu. Bu önemli de değildi. Kayık ıssız sular üzerinde hareket etti. Kayığın üzerinde güneş, yavaş yavaş ama yine de tüm semayı bir uçtan bir uca aşan yarışını sonunda kazanarak doğudan batıya doğru ilerliyordu.

Bir keresinde Arren güneyde bir kara parçası veya bir bulut olabilecek mavi bir yükselti gördüğünü zannetti; kayık saatlerdir hafifçe kuzeybatıya doğru gidiyordu. Dönmek veya yolunu değiştirmek için bir çaba göstermedi; kayığın yoluna devam etmesine sesini çıkartmadı. Kara gerçek olabilirdi de, olmayabilirdi de; bu önemli değildi. Ona göre rüzgârın, ışığın ve okyanusun bütün bu engin ve kızgın ihtişamı donuk ve yanlıştı.

Karanlık bastı, sonra ışık, sonra karanlık, sonra ışık; göğün sıkı sıkı gerilmiş derisindeki davul sesleri gibi.

Kayığın kenarından elini suya sokarak suda izler bıraktı. Bir an elini canlı olarak, yaşayan suyun altında soluk yeşil olarak gördü. Eğilerek parmaklarından ıslaklığı emdi. Acıydı, dudakları yakıyordu ama bunu bir daha yaptı. Soma midesi bulandı; iki büküm olarak kustu ama sadece bir parça safra yaktı boğazını. Çevik Atmaca'ya verilecek su kalmamıştı; onun yanına gitmeye korkuyordu. Sıcağa rağmen titreyerek yere uzandı. Her yer sessiz, kuru ve parlaktı: Korkunç derecede parlak. Gözlerini ışıktan sakladı, Kayığın içinde duruyorlardı; çırpı gibi bir deri bir kemik, büyük gözlü, tıpkı garip

kara balıkçılar veya turnalar gibi üç kişi. Sesleri de kuş sesi gibi inceydi. Onları anlayamadı. Biri, kolunda kara bir kese ile üzerine eğilerek, keseden Arren'in ağzına bir şeyler döktü: Bu suydur.

Arren deliler gibi içti, boğulur gibi oldu, tekrar içti; keseyi boşaltıncaya kadar içti. Sonra etrafına bakıp, "Nerede, nerede o?" diyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Çünkü Ufkabakar'ın içinde kendisinden başka sadece o üç yabancı, ince adam vardı.

Adamlar çocuğa hiçbir şey anlayamadan baktılar.

"Diğer adam," diye çatlak bir ses çıkardı, dokusu sıyrılmış boğazı ve pul pul olmuş dudakları sözcükleri oluşturmayı beceremiyordu; "arkadaşım" İçlerinden biri, Arren'in sözcüklerini olmasa bile s ıkın t ismi anladı; ince elini oğlanın koluna koyarak diğeriyle de işaret etti. "Orada," dedi ikna edercesine,

Arren baktı. Ve kayığın ilerisinde ve kuzeyinde, kimisi bir arada, kimisi denize dizilmiş duran sallar gördü: Havuzdaki güz yaprakları gibi yüzen bir sürü sal. Her birinde, ortasında bir yerde, su seviyesinin altında, bir veya iki tane kabin ya da kulübe, birçoğunda da dikilmiş direkler vardı.

Batı okyanusunun engin dalgaları altlarından geçerken yavaş yavaş yükselip alçalarak tıpkı yapraklar gibi yüzüyorlardı. Aralarında sıkışan su yolları gümüş gibi parlıyor, üzerlerinde ise batıyı karartan, kocaman mor ve altın rengi yağmur bulutları yükseliyordu.

"Orada," dedi adam, Ufkabakar'ın en yakın büyük salı göstererek. "Yaşıyor mu?"

Üçü de ona baktılar; sonunda aralarından biri anladı. "Yaşıyor. Yaşıyor." Bunun üzerine Arren ağlamaya başladı, kuru bir hıçkırıkla; adamlardan biri oğlanın bileğini güçlü ve ince eliyle kavrayarak onu Ufkabakar'ın, kayığın bağlanmış olduğu salaçektir. Sal o kadar büyük ve batmazdı ki, onların ağırlıklarıyla birazcık bile suya dalmadı. Başka birisi ucu eğri bir köpekbalinabalığı dışından yapılmış ağır bir balıkçı zıpkınıyla uzanıp yakındaki bir salı aralarındaki mesafe bir adım kalıncaya kadar çekerken, adam Arren'i sala çıkardı. Burada Arren'i, bir yanı açık, diğer üç yanı ise perdelerle örülmüş barınağa yada kulübeye doğru götürdü. "Uzan," dedi; bundan sonrasını Arren hiç hatırlamadı.

Sırtüstü yatıyordu, dümdüz uzanmış, cılız ışık noktacılarıyla beneklenmiş kaba yeşil dama bakıyordu. Enlad'da prenslerin yaz tatillerini geçirdikleri, Berila'nın dağlarında bulunan Semermine'deki elma bahçesinde olduğunu sandı; Semermine'de, elma ağaçlarının dalları arasından güneşe bakarak sık otların üzerine uzanmış olduğunu düşündü.

Bir süre sonra, suyun salın altındaki boşluklar içinde şaplamasını, sıkışmasını ve sal halkının ince sesleriyle Adalar Diyarı'nın gündelik Hard dilinde ama sesleri ve ritimleri oldukça değiştirerek konuştuklarını duydu; bir yüzden onları anlaması zor oluyordu. Böylece nerede olduğunu anladı Adalar Diyan'nın gerisinde, Uçyöre'nin gerisinde, tüm adaların gerisinde, açık denizde kayıp bir yerde. Fakat yine de huzursuz olmamıştı; tıpkı memleketinde, meyve bahçesinin otları üzerinde yatıyormuş gibi rahattı.

Bir süre sonra kalkması gerektiğini düşündü ve kalktı; bedenini çok zayıf ve yanık, bacaklarını titrek

ama hâlâ işe yarar vaziyette buldu. Barınağın duvarlarını oluşturan örgü perdeleri açtı ve akşamüstüne doğru bir adım attı. O uyurken yağmur yağmıştı. Salın tahtaları; büyük, pürüzsüzce şekillendirilmiş, kare şekli verilmiş, birbirlerine yakın oturtulmuş ve kalafat çekilmiş bu kütükler, sudan kararmışlardı; ayrıca bu yarı çıplak, zayıf insanların saçları da yağmurdan siyahlaşmış ve düzleşmişti. Fakat gökyüzünün yarısı, batıda güneşin bulunduğu yer açılmış, bulutlar artık kuzeydoğuya doğru gümüşten öbekler halinde gidiyorlardı.

Adamlardan biri Arren'e doğru, yorgun argın gelerek birkaç adım önünde durdu. On iki yaşındaki bir oğlandan daha uzun olmayan kısa boylu, ince birisiydi; gözleri uzun, büyük ve karaydı. Fildişinden kancalı uçlu bir mızrak taşıyordu.

Arren adama, "Hayatımı size ve halkınıza borçluyum," dedi.

Adam başını, evet, anlamında salladı.

"Beni yol arkadaşımın yanına götürür müsünüz?"

Sal adamı geri dönerek sesini bir deniz kuşunun çağrısı gibi, yüksek ve kulak tırmalayan bir çığlık halinde yükseltti. Sonra, bekliyormuş gibi topuklarının üzerine çömeldi; Arren de öyle yaptı.

Salların direkleri vardı, ama üzerinde buldukları salın direği dikilmemişti. Bunların üzerine, salın genişliğine oranla küçük birer yelken gerilebilirdi. Yelkenler yetken bezi veya pamuklu kumaş değil de keçe gibi, dokunmaktan çok birbirine dövülerek yedirilmiş gibi duran lifli, kahverengi bir malzemeden yapılmıştı. Çeyrek mil kadar uzaktaki sallardan biri bu kahverengi yelkenini istavroz direklerinden iplerle sallandırarak, sıırıklarla ve zıpkınlarla diğer sallardan arasından kendine yol açarak, Arren'in bulunduğu sala yanaşmaya kadar yavaş yavaş yol almaya başladı. Arada sadece bir metre kadar su kalınca Arren'in yanındaki adam ayağa kalkarak soğukkanlılıkla aradaki boşluğu atladı. Arren de aynısını yaparak, acemice dört ayak üzerine kondu; bacaklarında hiç esneklik kalmamıştı. Kendini toparladığında küçük adamı ona alayla değil takdirle bakarken buldu: Öyle görünüyordu ki Arren'in dinginliği adamın saygısını kazanmıştı.

Bu sal diğer sallara nazaran daha büyük ve sudan daha yüksekti; zamanla, kullanıla kullanıla kararmış ve düzgünleşmiş on iki metre uzunluğunda ve birbir buçuk metre eninde kütüklerden yapılmıştı. Birkaç barınağın etrafında ya tahtadan oyulmuş acayip heykeller ya da çitler vardı, salın dört köşesinde de deniz kuşlarının tüylerinden tepelikleri olan uzun direkler. Rehberi onu en küçük barınaklardan birine götürdü; orada Arren. Çevik Atmaca'nın uyumakta olduğunu gördü.

Arren barınağın içine oturdu. Rehberi diğer sala gitti; kimse onu rahatsız etmedi. Bir saat kadar sonra bir kadın oğlana yemek getirdi: içinde şeffaf yeşil bir şeylerin olduğu bir çeşit soğuk balık yahnisi, tuzlu ama lezzetli ve varilin macunlan yüzünden ziftgibi kokan küçük bir bardak su. Kadının ona suyu veriş şeklinden, ona sunulan bu suyun bir hazine değerinde, saygı duyulması gereken bir şey olduğunu anladı. Büyük bir saygıyla suyunu içerek, on bardak daha içebileceği halde daha fazlasını istemedi.

Çevik Atmaca'nın omuzu beceriklice sarılmıştı; derin ve rahat bir uyku içerisindeydi. Uyandığında gözleri parlaktı. Arren'e bakarak, yüzünde o her zaman şaşkınlık yaratan tatlı ve keyifli gülümseyişiyle gülümsedi. Arren ansızın yeniden ağlamak istedi. Elini Çevik Atmaca'nın eli üzerine

koyarak hiçbir şey söylemedi.

Sal halkından biri yaklaşıp yakındaki büyük bir korunağın gölgesine çömeldi; Bu, kapısının üzerinde kare şeklinde karmaşık bir desen bulunan, pervazları da derinlere dalmakta olan gri balinalar şeklinde yontulmuş kütüklerden oluşan bir çeşit tapınağa benziyordu. Bu adam da diğerleri gibi kısa boylu ve ince, oğlan çocuğu görünüşlüydü fakat yüz hatları yıllarla güçlenmiş ve yanıklaşmıştı. Üzerinde bir peştemaldan başka bir şeyi yoktu ama duruşu vakurdu, "Uyuması lâzım" dedi; Arren Çevik Atmaca'nın yanından ayrılarak adama doğru yürüdü.

"Siz bu insanların reisisiniz," dedi Arren; bir prensi görünüşünden tanıyabiliyordu.

"Öyleyim," dedi adam, kısaca başını sallayarak. Arren adamın önünde, dimdik ve kıpırtısız duruyordu. Derken adamın kara gözleri onunkilerle bir an için birleşti: "Sen de bir reissin," dedi adam.

"Öyleyim," diye cevap verdi Arren. Bunu, bu sal adamının nasıl anlayabildiğini öğrenmeyi çok isterdi ama merakını göstermedi. "Fakat ben orada yatan efendime hizmet ediyorum," dedi.

Sal halkının reisi Arren'in hiç anlayamadığı bir şey söyledi: Ya belirli sözcükler tanınmayacak kadar değişmişti ya da bilmediği isimler kullanılmıştı; sonra adam, "Balatran'a neden geldiniz?" diye sordu. "Aradığımız "

Fakat Arren ne kadarım söylemesi gerektiğini bilmiyordu; daha doğrusu ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bütün olmuş olanlar ve araştırmalarının konusu ona çok gerilerde kalmış gibi geliyordu; tüm bunlar kafasının İçinde arapsaçına dönmüştü. En sonunda, "Biz Obehol'a gelmiştik. Karaya çıktığımızda bize saldırdılar, Efendim yaralandı," dedi. "Ya sen?"

"Ben yaralanmadım" dedi Arren; saraylarda geçen çocukluğunda ona öğretilmiş olan o soğuk vakar, çok işine yaramıştı. "Fakat, ortadaortada, bir çeşit delilik vardı. Bizle birlikte olan biri kendini boğdu.

Korku vardı" Durdu, sessizce kalakaldı.

Reis onu siyah, donuk gözlerle izliyordu. En sonunda, "O halde buraya tesadüfen geldiniz," dedi. "Evet. Hâlâ Güney Uçyöre'de miyiz?"

"Uçyöre mi? Hayır. Adalar" Reis ince ve siyah eliyle kuzeyden doğuya, dairenin dörtte biri kadar bir yay çizdi, "Adalar orada," dedi. "Tüm adalar."

Sonra, önlerinde uzanan akşam denizini kuzeyden batıya geçip güneye kadar göstererek, "Deniz," dedi. "Siz hangi adadansınız efendim?"

"Hiçbir adadan. Biz Açık Deniz'in Çocuklarıyız." Arren adamın sert yüzüne baktı. Etrafına, tapınağıyla, her biri tek bir ağaçtan yontulmuş olan, yunus balık, adam ve deniz kuşu karışımı bu büyük tanrı şeklindeki uzun boylu putlarıyla bu büyük sala, kendi işleriyle meşgul olan, kimi bir şeyler dokuyan, kimi yontan, kimi balık avlayan, kimi yüksek platformlar üzerinde yemek pişiren, kimi bebek bakan bu insanlara, en az yetmiş tane olan ve suyun üzerinde belki bir mil çapında büyük

bir daire oluşturacak şekilde dağılmış diğer sallara baktı. Burası bir kasabaydı: Uzaktaki evlerden ince dumanlar done done yükseliyordu, çocukların sesi de rüzgârda. Burası bir kasabaydı bu kasabanın zemininin altında denizin dibi vardı.

"Hiç karaya çıkar mısınız?" diye sordu oğlan alçak bir sesle. "Her yıl bir kere. Uzun Kumul'a gideriz. Orada ağaç keserek sallarımızı onarırız. Bu güz aylarına denk gelir, bundan sonra da gri balinaları kuzeye doğru izleriz. Kışın dağılırız, her sal tek başına yol alır. Baharda Balatran'a gelir buluşuruz. O zaman saldan sala gidip gelmeler, kız alıp kız vermeler başlar ve Uzun Dans yapılır. Bunlar Balatran Yolları; buradan büyük akıntılar güneyedoğru iner. Yazın, büyük akıntının içinde Büyükler'i, kuzeye doğru dönmekte olan gri balinaları görünceye kadar güneye doğru sürükleniriz. O zaman onları izler, en sonunda tekrar Uzun Kumul'daki Emalı kumsallarına döneriz, kısa bir süre için."

"Bu çok harika bir şey, efendim" dedi Arren. "Şimdiye kadar sizin halkınız gibi insanların varlığını hiç duymamıştım. Benim memleketim buradan çok uzakta. Orada bile, yazın tam ortasındaki günün arifesinde biz de Uzun Dans'ı yaparız."

"Siz ayaklarınızı toprağa vurarak sıkıştırır, emniyetli hale sokarsınız," dedi reis, inceden inceye alay ederek, "Biz derin denizde dans ederiz."

Bir süre sonra durdu, "Adı ne efendinin?"

"Çevik Atmaca," dedi Arren; Reis heceleri tekrarladı, fakat görünüyordu ki hecelerin onun için hiçbir anlamı yoktu. Bu her şeyden çok, Arren'in anlatılan hikâyenin doğru olduğunu, hakikaten bu insanların senenin başından sonuna kadar hiçbir adanın hatta adanın kokusunun bile bulunmadığı bir denizde, kara kuşlarının uçamayacakları uzaklıkta, insanların bilgisi dışında yaşadıklarını anlamasını sağladı.

"Onun içinde ölüm vardı," dedi Reis. "Uyuması gerekir. Sen Yıldız'ın salına geri dön; ben seni çağırırım." Ayağa kalktı. Kendinden çok emin olduğu halde açıkça görünüyordu ki Arren'in ne olduğundan, ona kendisine denk biri gibi mi yoksa bir oğlan çocuğu gibi mi davranması gerektiğinden pek emin değildi. Arren bu durumda ikincisini tercih etti ve reisin gidebilmesi için verdiği izni kabul etti ama bu kez kendine ait bir sorunla karşılaştı. Sallar yeniden birbirlerinden ayrılmıştı ve iki sal arasında yüz metre kadar ipek gibi su kıpırdıyordu.

Açık Deniz'in Çocuklarının reisi bir kez daha kısaca konuştu:

"Yüz," dedi,

Arren yavaşça kendini suya bıraktı. Suyun derinliği güneşin pişirmiş olduğu derisine hoş gelmişti. Aradaki mesafeyi yüzdü ve kendini diğer salın üzerine çekti; burada beş altı çocuk ve gençten oluşan bir grubu kendisini açık bir ilgiyle seyrederken buldu. Çok küçük bir kız, "Oltaya takılmış bir balık gibi yüzüyorsun," dedi. "Ya nasıl yüzmeliyim?" diye sordu Arren, biraz mahcup ama kibarca; aslında bu kadar küçük bir insana karşı kaba davranamazdı zaten. Kız maun ağacından bir heykelciğe benziyordu; çıtkırıldım ve zarif. "İşte böyle!" diye bağırdı kız ve bir fok balığı gibi suların göz kamaştıran ve akıcı bulanıklığına daldı. Ancak uzun bir süre sonra ve umulmadık bir uzaklıktan, Arren kızın tiz çığlığını duydu, ipek gibi kaygan ve kara başını su yüzünde gördü,

"Haydi," dedi büyük bir olasılıkla Arren'in yaşında olan ama boy pos açısından on iki yaşında görünen, ciddi yüzlü, bütün sırtında mavi bir yengeç dövmesi bulunan bir oğlan. Oğlan daldı, ardından da bütün çocuklar, hatta üç yaşındaki bile; o yüzden Arren de dalmak zorunda kaldı, elinden geldiğince su sıçratmadan.

"Bir deniz yılanı gibi," dedi oğlan omzunun yanından sudan çıkarak.

"Bir yunus gibi," dedi hoş bir kız, hoş bir tebessümle ve derinliklerde gözden kayboldu.

"Benim gibi!" diye viyakladı üç yaşındaki, bir şişe gibi su yüzüne çıkarak. Böylece o akşam, hava kararınca, ondan sonraki altın rengi gün ve onu izleyen tüm günler, günün sonuna kadar Arren, Yıldız'ın salındaki gençlerle birlikte yüzdü, konuştu ve çalıştı. Ve Çevik Atmaca'yla Roke'tan ayrıldıkları o ekinoks sabahından beri yolculuğunda gelişen tüm olaylar içinden bu ona en garip olanı gibi geliyordu; çünkü gerek bu yolculukta, gerekse hayatında daha önce olanlarla hiçbir ilgisi yoktu bunların; hatta olacaklarla daha da az ilgisi vardı. Geceleri, diğerlerinin arasında, yıldızların altında uyumak için uzandığında, "Sanki öldüm de bu ölümden sonraki yaşam; burada güneş ışığının altında, dünyanın kenarının gerisinde, denizin kızları ve oğulları arasında..." diye düşündü.

Uyumadan önce, güneye, uzaklara, sarı yıldızı ve Bitiş Rünü'nü bulmak için bakıyor ve her seferinde Gobardon'u ve büyük veya küçük üçgeni görüyordu; fakat artık daha geç doğuyorlardı ve Arren o şeklin tümü ufuktan kurtulup çıkıncaya kadar gözlerini açık tutamıyordu. Gece ve gündüz, tüm salları güneye doğru sürükleniyordu ama denizde hiçbir değişiklik olmuyordu, çünkü bedi bir değişim içinde olan hiç değişmez; mayıs ayının yağmur fırtınaları geçti, gece yıldızlar, gündüz güneş parladı,

Bu insanların yaşamlarının her zaman böyle rüya gibi bir rahatlık içinde geçmeyeceğinin farkındaydı. Kışı sordu; onlar da ona uzun süreli yağmurları, denizin kabarmasını, birbirlerinden ayrılmış, tek başına kalmış, grilikte ve karanlıkta, haftalar ve haftalar ve haftalar boyunca suya dala çıka sürüklenen salları anlattılar. Geçen kış bir ay süren bir fırtınada o kadar büyük dalgalar görmüşlerdi ki, "aynı fırtına bulutlarına benziyordu" dediler, çünkü hiç dağ görmemişlerdi. Bir dalganın tepesinden diğeri millerce ötede, kocaman, üstlerine doğru gelirken görülebiliyormuş. Sallar böyle denizlerde yüzebilir mi, diye sorunca, evet, dediler, ama her zaman değil. Baharda Balatran Yolları'nda toplandıklarında iki sal eksik olurmuş, ya da üç, ya da altı...

Çok genç yaşta evleniyorlardı Maviyengeç, adı sırtına dövmelenmiş olan çocuk ile o hoş kız, Albatros, oğlan sadece on yedi, kız da ondan iki yaş küçük olduğu halde, karı kocaydılar; salları arasında böyle birçok evlilik vardı. Sallarda, uzun kayışlarla merkezdeki korunağın dört direğine bağlanmış bir sürü bebek emekliyor, badi badi yürüyor, günün sıcağında da korunağa girip bir yumak halinde uyuyorlardı. Daha büyük çocuklar daha küçüklerini bakıyorlar, erkekler ve kadınlar bütün işleri paylaşıyorlardı. Hepsi nöbetleşe, büyük, kahverengi yapraklı bir deniz otu olan, eğrelti otları gibi saçak saçak, yirmi beşotuz metre uzunluğundaki ve Balatran Yolları'nda yetişen nilgu'nun toplanmasında çalışıyordu. Nilgu'yu vura vura kumaş haline sokarken, daha kaba lifleriyle halat ve ağ örerken, balık avlayıp kuruturken, balina dişleriyle aletler yaparken ve salları diğer işlerini görürken, hepsi birlikte çalışıyorlardı. Her zaman için yüzmeye, konuşmaya vakitleri vardı da bir işin bitirilmesi için bir zaman sınırı yoktu. Hiç saat yoktu: sadece bütün bir gün ve bütün bir gece. Bu tür birkaç gün ve geceden sonra, Arren'e ölçülemeyecek kadar uzun bir zamandan beri salın üzerinde yaşıyormuş, Obehol ise sadece bir rüyaymış gibi gelmeye başladı; bunun gerisinde de daha bulanık

rüyalar vardı; başka bir dünyada bir kara parçası üzerinde yaşamış ve Enlad prensi olmuştu.

Sonunda ana sala çağrıldığı zaman, Çevik Atmaca ona bir süre baktıktan sonra, "Çeşmeli Avlu'da gördüğüm Arren'e benziyorsun: Altın bir fok balığı kadar parlaksın. Burası sana yarımış oğul," dedi.

"Öyle efendim:'

"Fakat burası neresi? Geride birçok yer bıraktık. Haritaların dışına taşık... Çok uzun zaman önce, Sal Halkı ile ilgili söylentiler duymuştum ama bunun da Güney Uçyöre'nin hikâyelerinden biri olduğunu, gerçeklik payı olmayan bir düş olduğunu düşünmüştüm. Yine de biz o düş tarafından kurtarıldık; hayatlarımızı bir efsane kurtardı."

Gülümseyerek konuşuyordu, sanki o da yaz güneşindeki hayatın o zaman dışı rahatını paylaşıyormuş gibi; ama yüzü zayıftı ve gözlerinde aydınlanmamış bir karanlık yatıyordu. Arren bunu gördü ve yüzleşti.

"İhanet ettim" dedi ve durdu. "Bana olan güveninize ihanet ettim."

"Nasıl yani, Arren?"

"Orada Obehol'da. Sadece bir kerecik bana ihtiyacınız olduğu zaman. Yaralanmıştınız ve benim yardımına ihtiyacınız vardı. Ben bir şey yapmadım. Kayık sürüklendi ve ben sürüklenmesine izin verdim. Siz acı çekiyordunuz ve ben sizin için hiçbir şey yapmadım. Kara gördümkara gördüm ve kayığı çevirmek için uğraşmadım bile"

Öyle kesin bir şekilde, "Sakin ol, oğul," dedi ki büyücü, Arren itaat etti. "O zamanlar neler düşündüğünü söyle bana,"

"Hiçbir şey, efendim hiçbir şey! Hiçbir şeyin hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordum. Büyücülüğünüzün yok olduğunu düşündüm hayır, hiçbir zaman gerçekten var olmamış olduğunu. Beni kandırmış olduğunuzu." Arren'in yüzünden ter boşanıyor ve konuşabilmek için kendini zorluyordu ama devam etti. "Sizden korkuyordum. Ölümünden korkuyordum. Ölümünden o kadar korkuyordum ki belki de ölüyorsunuzdur diye, size bakamıyordum bile.

Benim için ölmemenin, eğer bulabilirsem, bir... bir yolu olduğundan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Fakat, sanki büyük bir yara varmış da içinden kan akıyormuş gibi, sizinki gibi hayat sürekli akıp gidiyordu. Fakat her şeyde bu vardı. Ve ben hiçbir şey, hiçbir şey yapmadım; sadece ölmenin korkusundan saklanmaya çalıştım."

Durdu, çünkü gerçekleri yüksek sesle söylemek dayanılacak gibi değildi.

Onu durduran utanç değildi, korkuydu; aynı korku. Şimdi, deniz ve güneş ışığı içindeki bu salların üstündeki bu sakın yaşantının neden ona ölüm sonrası bir yaşam, gerçek dışı bir güç gibi geldiğini anlıyordu.

Çünkü kalbinin derinliklerinde gerçeğin boş olduğunu biliyordu: Yaşamı, sıcaklığı, rengi, sesi olmayan: anlamı olmayan. Yükseklikler veya derinlikler yoktu. Biçim, ışık ve rengin, denizde ve

insanların gözlerinde görünen tüm bu hoş oyunu şundan başka bir şey değildi: Sığ bir boşluğun üzerindeki gözbağı oyunları.

Bunlar geçti ve geride şekilsizlik ve soğuk kaldı. Başka bir şey kalmadı.

Çevik Atmaca ona bakıyordu; oğlan o bakışlara yakalanmamak için gözlerini yere indirdi. Fakat o anda içinde bir ses beklenmedik bir şekilde alaycılıkla, belki de cesaretle konuştu. Ses küstah ve acımasızdı,

"Korkak! Korkak! Bunu da mı harcayacaksın?" diyordu.

Böylece, büyük bir irade gayretiyle başını kaldırdı ve yol arkadaşıyla göz göze geldi.

Çevik Atmaca uzanarak, oğlanın elini sert bir şekilde kavradı; böylece bedenleri de gözleri de birbirine dokundu. "Lebannen," dedi. Arren'in gerçek İsmi o ana kadar hiç söylememişti; Arren de ismini ona söylememişti hiç. Bir kez daha söyledi: "Lebannen, bu sensin. Sensin. Hiç güvence yok, hiç son yok. Sözcük sessizlikte duyulmalı; yıldızları görmek

İçin karanlık gerek. Dans her zaman boş zeminde yapılır, korkunç uçurumun üzerinde."

Arren yumruklarını sıkarak alnını Çevik Atmaca'nın eline yaslanıncaya kadar eğdi. "Güveninizi boşa çıkardım," dedi. "Tekrar kendimin ve sizin güveninizi boşa çıkartırım. Yeterince gücüm yok!"

"Yeterince gücün var." Büyücünün sesi yumuşaktı fakat o yumuşaklığın altında, Arren'in kendi utancının derinliklerinde kabaran ve onunla alay eden aynı sertlik vardı. "Sevdiğini seveceksin. Üstüne aldığım tamamlayacaksın. Sana güvenilir. Bunu henüz öğrenmemiş olmana şaşmıyorum; yalnızca on yedi yılın vardı bunun için. Ama düşün Lebannen. Ölümü reddetmek, yaşamı reddetmektir,"

"Ama ben ölümü aradım hem sizinkini, hem kendiminkini" Arren başını kaldırarak Çevik Atmaca'ya baktı. "Aynı kendini boğan Sopli gibi"

"Sopli ölümü aramıyordu, O ölüm korkusuna bir son bulmaya çalışıyordu."

"Ama bir yol bir yol var. Ölümün gerisinde bir yol var. Yaşama geri dönen bir yol. Ölümün ardındaki yaşama, ölümsüz yaşama. Aradıkları bu. Bir zamanlar büyücü olan Tavşan'ın ve Sopli'nin. Bizim aradığımız da bu. Sen hepsinden çok sen bu yolu biliyor olmalısın."

"Bilmiyorum,"

"Ama ötekiler, büyücüler... "

"Onların aradıklarım zannettikleri şeyin ne olduğunu biliyorum. Ama onların da Sopli gibi öleceğini de biliyorum. Benim öleceğimi de. Senin öleceğini de."

Arren'İN elini hâlâ bırakmamıştı.

"Ve bunu bilmek çok değerli. Çok büyük bir armağan. Ben olma armağanı.

Çünkü sadece kaybetmeye razı olduğumuz şey bizimdir... Bizim acımız, hazinemiz ve insanlığımız plan bu benlik, sürekli değil. Değişir; gider, denizdeki bir dalga gibi. Tek bir dalgayı kurtarmak, kendini kurtarmak için denizin sakinleşmesini, gelgitlerin durmasını mı istersin? Kendi güvenliğini satın almak için, ellerinin hünerini, kalbinin arzusunu ve aklının açlığını feda eder miydin?"

"Güvenlik," diye tekrarladı Arren.

"Evet," dedi büyücü. "Güvenlik."

Sonra Arren'i bıraktı; elini bıraktı ve bakışlarını çevirdi; hâlâ yüz yüze oturuyorlardı ama onu serbest bırakmıştı. "Bilmiyorum," dedi

Arren sonunda, "Ne aradığımı, nereye gittiğimi ya da kim olduğumu bilmiyorum."

"Ben senin kim olduğunu biliyorum," dedi Çevik Atmaca aynı kalın, sert sesle, "Sen benim rehberimsin. Sen, bu masumiyetin ve cesaretinle, bilgelikten yoksunluğun ve bağlılığınla, benim rehberimsin kendimden önce karanlığa yolladığım çocuk. Benim takip ettiğim senin korkun. Sana karşı acımasız olduğumu düşündün Arren. Aslında ne kadar acımasız olduğumu tahmin bile edemezsin. Ben senin sevgini, bir adamın yanan bir mumu bitirmesi, önündeki adımları görmek için mumu yakıp bitirmesi gibi kullanıyorum. Ve yolumuza devam etmemiz gerekiyor. Yolun sonuna kadar gitmeliyiz. Kaynakların kuruduğu yere kadar gitmeliyiz, ölümcül dehşetinin seni çektiği yere,"

"Orası nerede efendim?"

"Bilmiyorum."

"Sizi oraya götüremem. Ama sizinle gelirim."

Büyücünün oğlanın üzerindeki bakışları kasvetli ve anlaşılmazdı.

"Ama eğer yine sizin güveninizi boşa çıkarır, size ihanet edersem"

"Ben sana güveneceğim, Morred in oğlu," Bunun üzerine ikisi de sessizleşti.

Tepelerinde, uzun, yontulmuş putlar, güneyin mavi göğüne karşı belli belirsiz sallanıyordu: Yunus bedenleri, martıların katlanmış kanatları, deniz kabuklarından gözleriyle insan yüzleri.

Çevik Atmaca, zar zor ayağa kalktı, çünkü yarası daha tam anlamıyla iyileşmiş değildi. "Oturmaktan bıktım artık," dedi. "Aylak aylak oturmaktan şişmanlayacağım." Salda enlemesine bir aşığı bir yukarı gidip gelmeye başladı; Arren de ona katıldı. Yürürlerken biraz konuştular; Arren Çevik Atmaca'ya günlerini nasıl geçirdiğini, sal halkı arasında kimlerle arkadaş olduğunu anlattı. Çevik Atmaca'nın huzursuzluğu, zaten kısa sürede tükenen gücünden fazlaydı. Büyüklerin Evi'nin gerisinde, dokuma tezgâhında nilgu dokuyan bir kızın yanında durup kızıdan reisi bulmasını rica etti ve barınağına geri döndü. Sal halkının reisi geldi, Çevik Atmaca'yı hürmetle selamladı ve büyücü de ona aynı hürmeti gösterdi; hepsi birlikte barınağın benekli fok derisinden halısının üzerine oturdular.

"Bana söylemiş olduğunuz" diye başladı reis yavaşça ve uygar bir ciddiyetle, "şeyleri düşündüm. İnsanların nasıl, ölümden kendi bedenlerine geri gelmeyi düşündüklerini ve bunu yapmaya çalışırken tanrılara tapınmayı unuttuklarını, bedenlerini ihm al ettiklerini ve delirdiklerini. Bu şer bir konu ve büyük bir ahmaklık. Sonra düşündüm, bu konunun bizimle ilgisi ne? Bizim öbür insanlarla, onların adaları ve âdetleriyle, yaptıkları ve yapmadıklarıyla hiçbir ilgimiz yok. Biz denizin üzerinde yaşıyoruz ve bizim yaşamlarımız denizinkiyle bir. Onları kurtarmayı arzu etmiyoruz; onları kaybetmeye de bakmıyoruz. Delilik buraya gelmez. Biz karaya gitmiyoruz; kara halkı da buraya gelmiyor. Ben gençken, sal kütükleri kesip kışlık barınaklarımızı yapmak için Uzun Kumul'a gittiğimizde, buraya gemilerle gelen adamlarla konuşurduk bazen. Sonbaharda sık sık Ohol ve Welwai'den (Obehol ve Wellogy'ye o böyle diyordu) gri balinaları izleyerek gelen yelkenliler görürdük. Genellikle sallarımızı uzaktan izlerlerdi, çünkü biz Büyükler'in denizdeki yollarını ve buluşma yerlerini biliriz. Fakat benim bütün görüp göreceğim kara halkı buydu; artık gelmiyorlar. Belki hepsi de delirip birbirleriyle savaşmışlardır, iki yıl önce Uzun Kumul'dan kuzeye, Welwai'ye doğru bakarken, üç gün süren büyük bir yangının dumanlarını gördük. Eğer olaylar böyleyse bile, bize ne? Biz Açık Deniz'in Çocuklarıyız. Biz denizin kurallarına göre yaşarız."

"Yine de kara insanların sürüklenen kayığını görerek, yardıma geldiniz, " dedi büyücü.

"Aramızdan bazıları bunun akıllıca olmayacağını söyledi; kayığın denizin sonuna kadar sürüklenmesine izin vereceklerdi," diye cevap verdi reis, tiz ve heyecansız sesiyle.

"Siz onlardan biri değildiniz."

"Hayır. Ben, onlar kara halkından olsalar bile yine de yardım edeceğiz dedim ve öyle de yapıldı. Fakat sizin girişimlerinle hiçbir ilgimiz yok.

Eğer kara halkı arasında bir delilik söz konusuysa, bununla kara halkı ilgilenmelidir. Biz Büyükler'in yolunu izleriz.

Size bu araştırmanızda yardımcı olamayız. Bizimle kalmak istediğiniz sürece, başımızın üstünde yeriniz var. Uzun Dans'a pek bir şey kalmadı; ondan sonra, yaz sonunda bizi tekrar Uzun Kumul'un açıklarına getirecek olan doğu akıntısını izleyerek kuzeye döneceğiz. Eğer bizimle kalır, yaralarınızdan kurtulursanız, ne âlâ. Yok, kayığınızı alır giderseniz, ona da söyleyecek sözümüz yok,"

Büyücü adama teşekkür etti; bir balıkçıl kadar ince ve dik olan reis ayağa kalktı ve onları yalnız bıraktı.

"Safiyetin kötülüğe karşı hiçbir gücü yok," dedi Çevik Atmaca, biraz acı bir sesle, "Ama yine de içinde güç var... Onlarla bir süre daha kalacağız sanırım, ben toparlanıncaya kadar."

"Bu çok akıllıca olur," dedi Arren. Çevik Atmacanın fiziksel zayıflığı onu çok şaşırtmış ve uygulandırmıştı; adamı kendi enerjisinden ve aceleciliğinden korumaya, en azından yollarına devam etmeden önce acılarının dinmiş olması gerektiği konusunda ısrar etmeye karar verdi, Büyücü bu iltifata biraz şaşırarak ona baktı.

"İyi insanlar, buradakiler," diye devam etti Arren bu bakışı fark etmeden. "Hort Kenti ve diğer

adaldardaki o ruh hastalığı burada yok.

Belki de bu insanların yaptığını yapıp bize kucak açacak bir ada yoktur."

"Haklı olabilirsiniz. "

"Ayrıca yaz ayları boyunca çok hoş bir yaşantıları var..."

"Öyle. Ama yine de, insanın tüm hayatı boyunca soğuk balık yemesi, hayatında hiç çiçek açmış bir armut ağacı görmemesi veya akan sudan içmemesi sonunda çok usandırıcı olabilir!"

Böylece Arren Yıldız'ın salına geri döndü; çalıştı, yüzdü ve diğer gençlerle birlikte güneşin altına uzandı, akşamları Çevik Atmaca ile konuştu ve yıldızların altında uyudu. Ve günler, yaz ortası arifesindeki Uzun Dans'a doğru ilerledi; büyük salları, açık denizin akıntılarıyla yavaş yavaş güneye doğru sürüklendiler.

Orm Embar

Yılın en kısa gecesinde, bütün bir gece boyu, yıldızların kaynaştığı göğün altında büyük bir halka halinde toplanmış olan sallarda meşaleler yandı; öyle ki alevlerden bir halka denizin üzerinde titriyordu. Ne bir davul, ne bir flüt; salman büyük sallara vurdukları yalın ayaklarından, yaşadıkları yer olan bu denizin enginliğinde çınlayan kederli ince seslerinden başka herhangi bir müzik aleti kullanmadan dans etti sal halkı. O gece ay yoktu, dans edenlerin bedenleri yıldız ve alev ışığında belirsizleşiyordu. Arada bir aralarından biri, bir saldan diğerine atlayan bir genç, sıçrayan bir balık gibi parlıyordu: Uzun ve yüksek atlayışlar. Halka halindeki tüm sallardan geçip ve her birinin üzerinde dans edip böylece gün doğmadan yine aynı yere gelmeye çalışarak birbirleriyle de yarışıyorlardı. Arren de onlarla birlikte dans etti, çünkü figürleri ve şarkıları değişse bile Uzun Dans Adalar Diyarı'ndaki her adada yapılır. Fakat gece ilerleyip dansçıların bir çoğu ya biraz kestirmek ya da seyretmek için oturarak dansı bıraktıkça, okuyucuların sesleri kısıldıkça, Arren de sallardan denize dalan bir grup delikanlıyla, reisin salına geldi; onlar yollarına devam ederlerken, o durdu.

Çevik Atmaca, reis ve reisin üç karısıyla birlikte, tapınağın yakınında oturuyordu. Tapınağın kapısını oluşturan yontulmuş balinaların arasında, bütün gece boyunca gür sesi hiç yorulmayan bir okuyucu oturuyordu. Adam, ellerini tahta güverteye vurup, usul tutarak yorulmadan söyledi.

"Ne söylüyor?" diye sordu Arren büyücüye; hepsi notalara göre titreşen ve garip tekrarlarla uzatılan sözcükleri çıkaramıyordu.

"Gri balinalar, albatros ve fırtına hakkında... Kahramanların ve kralların şarkılarını bilmiyorlar. ErrethAkbe ismini bilmiyorlar. Biraz önce Segoy ve onun karalan nasıl denizin ortasından çıkarttığı hakkında şarkılar söyledi; insanlık hakkındaki bilgilerin bu kadarını hatırlıyorlar. Fakat gerisi, tamamıyla denizle ilgili."

Arren dinledi: Şarkıcının yunusların ıslık çalan seslerini taklit edip şarkısını bunun üzerine örmesini dinledi. Çevik Atmaca'nın, meşalenin ışığında bir taş kadar sert ve kara görünen profilini seyretti; reisin karılarının sessizce şarkı söylerken gözlerinde beliren ıslak parıltıyı gördü; salın sakın deniz üzerindeki uzun ve yavaş dalışını hissetti ve yavaş yavaş uykuya dalmaya başladı.

Birdenbire uyandı; okuyucu susmuştu. Sadece yakınında oturdukları okuyucu değil, yakın, uzak, tüm sallarda bulunan okuyucular. İnce sesler deniz kuşlarının uzaktan gelen çığlıkları gibi susmuştu ve her yer sessizdi.

Arren, tan yerini görmeyi umut ederek, omuzundan doğuya doğru baktı. Ama sadece yeni doğmakta olan yaşlı ay, yaz yıldızları arasında alçaktan ilerliyordu. Güneye bakınca, yükseklerde, sarı Gobardon'u ve onun altındaki sekiz yoldaşının tümünü gördü: denizin üzerinde apaçık ve alevli görünen Bitiş Rünü. Ve Çevik Atmaca'ya dönünce, o esmer yüzün de aynı yıldızlara dönmüş olduğunu gördü.

"Neden durdun?" diye soruyordu reis şarkıcıya. "Güneş daha doğmadı, tan vakti bile değil."

Adam kekeleyerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Söylemeye devam et! Uzun Dans bitmedi."

"Sözlerini bilmiyorum," dedi okuyucu ve sesi dehşete düşmüş gibi yükseldi. "Şarkı söyleyemiyorum. Şarkıyı unuttum."

"Başka bir tane söyle o zaman!"

"Başka şarkı yok. Bitti," diye bağırdı okuyucu ve güverte üzerinde iki büklüm kalıncaya kadar eğildi; reis hayret içinde adamı izledi.

Sallar, kıvılcımlar saçan meşalelerinin altında salmıyordu sessizce.

Okyanusun sessizliği, üzerindeki küçük yaşam kımıltısını ve ışığı çevreleyerek yuttu. Dansçılardan hiçbiri kıpırdamadı.

Arren'e, yıldızların parıltısı solgunlaştı gibi geldi ama doğuda hiç gün ışığı yoktu. Arren'i bir korku kapladı ve, "Güneş doğmayacak. Gündüz olmayacak", diye düşündü.

Büyücü ayağa kalktı. Ayağa kalkarken beyaz, cılız bir ışık hızla arasında dolaştı; ışık en çok tahtaya kakılmış olan gümüş ründe parladı. "Dans sona ermedi," dedi, "gece de. Arren, şarkı söyle."

Arren, "Söyleyemem efendimi" diyebilirdi ama onun yerine güneydeki dokuz yıldız bakarak derin bir nefes aldı ve şarkı söylemeye başladı. İlk başta sesi alçak ve kısıktı ama söyledikçe kuvvetlendi; söylediği şarkı Ea'nın Yaradılışı, karanlık ve aydınlığın dengelenmesi ve ilk sözü söyleyen En Eski Hükümdar'ın, Segoy'un yeşil adaları yaratmasıyla ilgili en eski şarkıydı.

Şarkı bitmeden önce, gökyüzü grimsi bir maviye doğru açıldı; gecede yalnızca ay ve Gobardon, solgun solgun parlıyordu. Meşaleler, tan rüzgârıyla hışırdadılar. Sonra şarkı bittiği için Arren sustu ve doğudaki ışık parlaklaştıkça, şarkıyı dinlemek için toplanan dansçılar sessizce saldan sala döndüler."Güzel bir şarkı" dedi reis. Heyecanını belli etmeden konuşmak için çaba harcadığı halde sesinde bir şüphe vardı. "Uzun dansı sonuna varmadan bitirmek iyi bir şey olmaz. Tembel okuyucuları nilgu şeritleriyle kırbaçlatacağım."

"Bence onları teselli etmelisiniz," dedi Çevik Atmaca, Hâlâ ayakta ve sesinin tonu sertti. "Hiçbir şarkıcı, sessizliği kendi seçmez. Benimle gel, Arren."

Barınağa gitmek için arkasını döndü ve Arren onu izledi. Ama seher vaktinin gariplikleri daha bitmemişti; çünkü daha o zaman, denizin doğu kenarı beyazlaşırken kuzeyden büyük bir kuş uçarak geldi: O kadar yüksekten geldi ki, kanatları henüz dünya üzerine düşmemiş olan güneşin ışıklarını yakalayıp havada altından vuruşlar halinde çırpınıyordu.

Arren, işaret ederek bağırdı. Büyücü şaşırarak yukarıya baktı. Sonra yüzü ateş ve coşkuyla doldu ve yüksek sesle, "Nam hietha arw Ged arkvaissa!" diye bağırdı Yaradılış Dili'nde bunun anlamı, Eğer Ged'i arıyorsan, burada bulabilirsin, idi.

Ve düşen altın bir tüy misali, kanatları yukarı doğru uzanmış, havada büyük görünüşüyle şimşek gibi çakararak, bir öküzü fare tutar gibi tutabilecek pençeleriyle, uzun burun deliklerinden buharlı bir alev

kıvrımı dalgalanan bir ejderha, bir şahin gibi salman sala doğru alçaldı.

Sal halkı bağıştı; kimisi korkup sindi, kimisi denize atladı, kimisi de korkuyu geçen bir merakla seyrederek kalakaldı.

Ejderha, etraflarında uçmaya başladı. Yeni çıkmış güneş ışığında altından yanardöner bir duman gibi parlayan zar gibi kanatları bir uçtan bir uca neredeyse otuz metre kadardı; bedeninin uzunluğu da daha az değildi ama inceydi ve bir tazı gibi yay şeklinde, bir kertenkele gibi kıvrık tırnaklı ve yılan gibi pulluydu. Dar belkemiği boyunca şekilleri gül dikenine benzeyen bir sıra sivri uçlu ok sıralanmıştı ama sırtının kambur yerinde üç metreye varan bu oklar, sonuna doğru o kadar küçülüyorlardı ki kuyruğunu ucunda küçük bir bıçağın keskin yeri kadar kalıyorlardı. Bu dikenler gri renkteydi; ejderhanın pulları ise demir gri siydi ama içlerinde bir altın parıltısı vardı. Gözleri yeşil ve kısıktı.

Kendi korkusunu unutarak sal halkı için korkuya kapılan reis, barınağından elinde, balina avında kullanılan cinsten bir zıpkınla çıktı: Mızrak boyundan büyüktü, ucunda da ok ucu şeklinde büyük bir parça fildişi vardı. Mızrağını küçük, güçlü koluyla havada tutarak, ejderhanın salın üzerinde asılı duran, dar, ince zırhlı karnına doğru atmak için güç kazanmak amacıyla ileri doğru koşmaya başladı. Şaşkınlıktan kurtulan Arren, onu gördü; öne atılarak kolunu yakaladı, reis, mızrak ve Arren birlikte yere düştüler. "Bu aptalca iğnelerinizle onu kızdırmak mı istiyorsunuz?" dedi nefes nefese. "Bırakın da önce Ejderhaların Efendisi konuşsun"

Soluğu kesilmiş olan reis Arren'e, büyücüye ve ejderhaya aptal aptal baktı. Ama hiçbir şey söylemedi. Ve ejderha konuştu.

Oradakilerden sadece ejderhanın hitap ettiği Ged söylenenleri anlayabilirdi, çünkü ejderhalar sadece kendi dilleri olan Kadim Lisan'da konuşurlar. Sesi yumuşaktı ve tıslıyordu, hemen hemen öfkeyle bağırarak kedi sesine benziyordu ama çok muazzamdı ve içinde korkunç bir müzik barındırıyordu. Bu sesi her kim duyduysa, kıpırdamadan durup dinledi. Büyücü kısaca cevap verdi; Ged'in üzerinde bellibelirsiz kanat hareketleriyle havada asılı duran ejderha tekrar konuştu: Tıpkı bir kızböceği gibi havada asılı durduğunu düşündü Arren.

Sonra büyücü tek bir sözcükle cevap verdi, "Memeas'a geleceğim ve porsukağacından esasını havaya kaldırdı. Ejderhanın çeneleri açıldı ve ağzından uzun, sarmal halinde bir duman kıvrımı çıktı. Altın kanatlarını gök gürültüsü gibi çırpılarak yanık kokulu bir rüzgâr yarattı: Ve geri dönerek kuzeye doğru azametle uçtu.

Salların üzeri, çocukların zayıf mızıldanma ve ağlayışları, kadınların da teselli etme çabaları dışında sakindi. Adamlar biraz utanç dolu yüzlerle denizden çıkıp sallara tırmandılar ve unutulmuş meşaleler, güneşin ilk ışınları altında yanmaya devam etti.

Büyücü Arren'e döndü. Yüzünde ya sevinç ya da salt bir kızgınlık sayılabilecek bir ışıltı vardı ama sakin bir sesle konuştu, "Şimdi gitmemiz gerekiyor oğul. Vedalaş ve gel" Sal halkının reisine teşekkür etmek için döndü ve onunla vedalaştı; sonra büyük saldan Ufkbakan'a bağlı olduğu sala gelinceye kadar başka üç sal daha geçti, çünkü salllar hâlâ dans için birleştirildikleri şekilde duruyorlardı. Kayık da sal kentini arkada boş boş salınarak güneye doğru uzanan bu uzun ve yavaş sürüklenmesinde izlemişti; fakat Açık Denizin Çocukları boş fiçisini biriktirilmiş yağmur suyuyla doldurmuş,

erzaklarını tedarik etmişler, bu şekilde konuklarına gerekli saygıyı göstermiş olduklarını ümit etmişlerdi; çünkü bir çoğu Çevik Atmaca'nın balina yerine insan şeklini almış olan büyücülerden biri olduğuna inanıyordu.

Arren ona katıldığında, Çevik Atmaca yelkeni çekmişti bile. Arren ipi çözerek kayığa atladı ve o anda kayık yönünü saldan çevirip sanki kuvvetli bir rüzgâr varmış gibi yelkenlerini şişirdi; oysa o sırada sadece güneşin doğmasından dolayı hafif bir esinti vardı. Dönüp hızlanarak kuzeye doğru, rüzgârda uçan bir yaprak gibi hafifçe, ejderhanın ardına düştü.

Arren arkasına baktığında, sal kentini minik serpintiler, yüzen tahta parçaları ve küçük çomaklar gibi gördü: Barınaklar ve meşale direkleri.

Kısa bir süre bunlar da suyun üzerindeki yeni doğmuş güneş ışığının parıltıları içinde kayboldu. Ufkabakan ileriye doğru gözden kayboldu.

Burnu suya çarptığında etrafa ince kristal gibi serpintiler uçuşuyordu; kayığın ilerlemesinden meydana gelen rüzgâr Arren'in saçlarını geriye savuruyor, gözlerini kısmasına neden oluyordu.

Fırtına dışında hiçbir dünya rüzgârı o küçük kayığı o kadar hızlı götüremezdi; zaten o zaman da belki dalgalar yüzünden su alarak batardı. Kayığı böyle ileri götüren bu rüzgâr, arzdan gelen bir rüzgâr değil, büyücünün sözünden ve gücünden gelen bir rüzgârdı.

Çevik Atmaca uzun süre, direğin yanında, dikkatli gözlerle durdu. Sonunda, bir elini dümene dayayıp dümen yekesinin yanındaki eski yerini alarak Arren e baktı.

"O Orm Embardı," dedi, "Selidor Ejderhası, ErrethAkbe'yi öldüren ve aynı zamanda onun tarafından öldürülen büyük Orm'un akrabası."

"Avlanıyor muydu, efendim?" dedi Arren; çünkü büyücünün ejderhayla dostça mı konuştuğunu yoksa meydan mı okuduğunu pek anlayamamıştı,

"Beni arıyordu. Ejderhalar aradıkları şeyi bulurlar. Yardımımı istemeye gelmiş." Kısa bir kahkaha attı. "Ve bunu bana daha önce söyleselerdi, inanmazdım: Bir ejderha bir insanın yardımını istesin. Üstelik de başkası değil, o! Orm Embar çok yaşlı, en yaşlı ejderha o değil, ama cinsinin en kudretlisidir. Ejderhalar ve insanların yapması gerektiği gibi ismini saklamıyor o. Başkalarının kendi üzerinde güç kazanabilmelerinden korkmuyor. Cinsinin yaptığı gibi insanları da kandırmıyor. Uzun zaman önce, Selidor'da, benim canımı bağışlamış ve bana büyük bir gerçeği anlatmıştı; Kral Rünü'nün nasıl bulunabileceğini söylemişti. Erreth

Akbe'nin Halkası'nı ona borçluyum. Ama böyle bir borcu böyle bir alacaklıya geri ödeyeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ne istiyor?"

"Aradığım yolu bana göstermek," dedi büyücü, daha asık bir yüzle. Bir an sustuktan sonra, "Batıda başka bir Ejderhalar Efendisi daha var; bizi mahvediyor ve gücü bizimkinden fazla," dedi. Ben de, 'Senin gücünden bile fazla mı Orm Embar?' diye sordum ve o, 'Benimkinden bile. Sana ihtiyacım var:

Çabuk takip et,' dedi. Böyle deyince, ben de itaat ettim."

"Bundan başka bir şey bilmiyor musunuz?"

"Bileceğim."

Arren demirin halatını toplayarak kayığın diğer ufak tefek işlerini gördü ama heyecanın gerginliği, içinde sürekli olarak gerilen bir tel gibi çınladı ve sonunda konuşmaya karar verdiğinde sesinde de titredi. "Bu ejderha daha iyi bir rehber," dedi, "diğerlerine nazaran!"

Çevik Atmaca ona bakarak güldü. "Öyle," dedi. "Bu kez yoldan çıkmayacağız sanırım."

Böylece ikisi, okyanus üzerindeki büyük yarışlarına başladılar, Sal halkının haritalarda bulunmayan denizlerinden, tüm Yerdeniz adalarının en batı ucunda bulunan Selidor adasına bin milden fazla bir mesafe vardı. Günbegün, parlayarak berrak ufuktan doğup ala bulanmış batıdan batan güneşin altın kemeri ve yıldızların gümüş çarkı altında, kayık, denizde tek başına kuzeye doğruyol aldı.

Bazen, yazın en sıcak günlerinin fırtına bulutları uzaklarda ufka mor gölgeler düşürerek toplaşyordu; o zaman Arren, büyücünün ayağa kalkarak eli ve sesiyle o bulutları, kendilerine doğru sürüklenmeleri ve yağmurlarını kayığın içine boşaltmaları için çağırmasını seyrederdi.

Şimşek, bulutlar arasından sıçrar, gök gürültüsü gürlendi. Yine de büyücü, yağmur Arrenin yerleştirmiş oldukları kapların üstüne, kayığın içine, denizin üstüne boşalıp dalgalan kendi şiddetiyle bastırınca kadar elleri havada dururdu, Arren'le birlikte keyiften gülümserlerdi, çünkü çok fazla olmasa da yeterince yiyecekleri vardı ama suya her zaman ihtiyaç duyuyorlardı. Ayrıca, fırtınanın büyücünün sözüne itaat eden kızgın ihtişamı onları keyiflendiriyordu.

Arren, yol arkadaşının artık son derece rahatlıkla kullanmakta olduğu bu gücü düşünmeye başladı birden, "Yolculuğa yeni başladığımız zamanlar, hiç tılsım yapmazdınız," dedi.

"Roke'ta verilen ilk ve son ders şudur: Yapılması gerekeni yap. O kadar!"

"O halde aradaki derslerde de yapılması gerekli olan şeyin ne olduğunu öğretiyorlar."

"Öyle. İnsan Denge'yi göz önünde bulundurmalıdır. Fakat, Denge'nin kendisi bozulursa o zaman, başka şeyleri de göz önüne almak gerek. Her şeyden önce de aceleyi."

"Peki ama nasıl oluyor da Güney'in tüm büyücüleri ve şimdiye kadar her taraftaki büyücüler de, hatta sallardaki okuyucular bilesanatlarını yitirdiler de bir tek siz koruyabiliyorsunuz?"

"Çünkü ben sanatımdan başka hiçbir şey arzulamıyorum," dedi Çevik Atmaca. Ve bir süre sonra daha neşeyle ekledi, "Ayrıca, yakında bunu yitireceksem, bari daha vakit varken son damlasına kadar tadına varayım."

Gerçekten de artık Çevik Atmaca'nın üzerinde bir kaygısızlık havası vardı; yaptığı işten büyük bir zevk alıyordu, onun her zaman çok dikkatli biri olduğunu gören Arren, böyle olabileceğini hiç tahmin etmezdi. Büyücünün zihni hokkabazlıktan zevk alıyordu; büyücü de bir hokkabazdır zaten. Çevik

Atmaca'nın Hort Kenti'nde kılık değiştirmesi Arren'in aklını son derece karıştırmıştı, ama büyücü için bir oyundu bu; üstelik dilediğinde sadece yüzünü ve sesini değil, bedenini ve benliğini değiştirerek isterse bir balık, bir yunus, bir atmaca olabilen biri için, çok da önemsiz bir oyundu. Bir keresinde, "Bak Arren: Sana Gont'u göstereceğim," demiş, Arren'i, ağzına kadar dolu olan su varilinin üstüne baktırmıştı. Birçok basit sihirbaz, görüntülerin su aynasında belirmesini sağlayabilir; o da öyle yapmıştı: Gri bir denizden yükselen, başı bulutlu, ulu bir zirve. Sonra görüntü değişti;

Arren bu dağ ada üzerinde, bir uçurumu açık seçik gördü. Sanki kıyıdan uzakta, rüzgârda asılı kalmış, kıyıdaki beyaz köpüklü dalgaların üzerinden altı yüz metre yükselen uçuruma rüzgârın üzerinden bakan bir kuş, bir martı veya bir şahindi. Uçurumun yüksek çıkıntısında küçük bir ev vardı. "Burası Re Albi," dedi Çevik Atmaca, "seneler önce bir yer sarsıntısını susturan ustam Ogion burada yaşıyor. Keçilerine bakıyor, şifalı otlar topluyor ve sessizliğini koruyor. Acaba hâlâ dağlarda yürüyebiliyor mu; artık çok yaşlandı. Ama anlardım, Ogion ölse kesinlikle anlardım, şimdi bile..." Sesinde bir kesinlik yoktu; bir an için, sanki sarp kayalığın kendisi yıkılıyormuş gibi, görüntü dalgalandı. Görüntü berraklaştı ve büyücünün sesi de berraklaştı: "Yazın son zamanlarında ve sonbaharda ormanlara giderdi. Böylece, ben dağ köyünde yaşayan bir yumurcakken, ilk olarak o bana geldi ve bana ismimi verdi. Ve onun yanında yaşamımı da." Su aynasındaki görüntü şimdi, sanki izleyici zirvenin kaya ve karları altındaki derin, aydınlık çayırlıklara, dik yeşil ve altın saçını karanlığa doğru ilerleyen bir yolun içlerine doğru, ormandaki dallar arasından bakan bir kuşmuş gibi görünüyordu. "O ormanlardaki sessizlik gibi sessizlik başka hiçbir yerde yoktur," dedi Çevik Atmaca, özlemle. Görüntü soldu; varilin içindeki suda, yansıyan öğlen güneşinin kör edici yuvarlağından başka bir şey kalmadı.

"Oraya," dedi Çevik Atmaca, Arren'e garip ve alaycı bir biçimde bakarak,

"eğer oraya gidebilirim, sen bile beni izleyemezsin,"Önlerinde kara uzanıyordu; akşam vaktinde alçak ve mavi, bir sis kümesi gibi. "Selidor mu?" diye sordu Arren ve kalbi hızla çarpmaya başladı, ama büyücü, "Obb sanırım, ya da Jessage. Daha yolun yarısında bile değiliz oğul," diye cevap verdi.

O gece, o iki ada arasındaki boğazdan geçtiler. Hiç ışık görmediler ama havada duman kokusu vardı, bu koku öyle ağırdı ki insanın ciğerleri kokuyu solumaktan tahriş oluyordu. Gün doğduğu zaman geriye dönüp baktıklarında, doğuda bulunan Jessage adasının, görebildikleri kadarıyla, kıyıdan adanın içlerine kadar yanmış, kapkara olduğunu gördüler; adanın üzerindeki duman da mavi ve kasvetli duruyordu.

"Tarlaları yakmışlar," dedi Arren.

"Evet. Köyleri de. Bu duman kokusunu daha önce de duymuştum."

"Batıdaki, yani buradaki insanlar vahşi midir?"

Çevik Atmaca başını salladı. "Çiftçiler, kasabalılar,"

Arren, gökyüzünün önündeki meyve bahçelerinin kömürleşmiş ağaçlarına ve adanın kara yıkıntısına baktı; yüzünde katı bir ifade vardı. "Ağaçların günahı neymiş?" dedi. "Kendi suçlan yüzünden otları cezalandırmak zorunda mıydılar? İnsanlar çok vahşi, başka insanlarla bir alıp veremedikleri var diye

toprakları ateşe vermiş olmalılar."

"Onları idare eden bir şey yok," dedi Çevik Atmaca. "Kral yok; kendi akıllarının akımına kapılan ve sırtlarını insanlara çevirmiş olan soylu ve bilge kişiler de Ölümün içindeki kapıyı arıyorlar. Güneyde de böyleydi, sanırım burada da aynı."

"Ve bütün bunlar da bir adamın işi ejderhanın bahsetmiş olduğu adamın işi, öyle mi? Bu mümkün görünmüyor."

"Neden olmasın? Eğer Tüm Adaların Kralı olsaydı, o da tek bir adam olacaktı. Ve yönetecekti. Tek bir adam nasıl yönetebilirse, aynı şekilde mahvedebilir de: İster Kral ol, ister AntiKral"

Sesinde yine, Arren'in sinirlerini kaldıran, o alaycı ya da meydan okuyan ton vardı.

"Kralın hizmetkârları, askerleri, habercileri ve vekilleri vardır. Ya bu AntiKral'ın hizmetkârları nerede?"

"Kafalarımızın içinde, oğul. Kafalarımızın içinde. Hain olan nefsimiz; Yaşamak istiyorum; ben yaşayayım da isterse dünya yansın! diye bağırان nefsimiz. Karanlıkta bulunan, içimizdeki hain ruh, aynı elmanın içindeki kurt gibi. Hepimize hitap ediyor. Ama sadece bazıları onu anlıyor.

Büyücüler ye sihirbazlar. Şarkıcılar; yaratıcılar. Ve kahramanlar, kendileri olmaya çalışan insanlar, İnsanın kendi Özünü bulması çok nadir rastlanan bir şeydir ve çok büyük bir şeydir. İnsanın sonsuza kadar kendisi olması daha da güzel değil mi?"

Arren, dosdoğru Çevik Atmaca'ya baktı. "Bana bunun daha güzel olmadığını söyleyeceksiniz. Ama söyleyin, neden? Bu yolculuğa başladığımda ben bir çocuktum, ölüme inanmayan bir çocuk. Siz beni hâlâ öyle görüyorsunuz ama ben, çok olmasa da bazı şeyler öğrendim; ölümün var olduğunu ve kendimin de öleceğini öğrendim. Fakat bu bilgiye sevinmesini, kendi ölümüne veya sizin ölümünüze kucak açmayı öğrenemedim. Eğer yaşamı seviyorsam, onun sonundan nefret etmem gerekmez mi? Neden ölümsüzlüğü arzulamayayım?" Arren'in

Berila'daki kılıç ustası altmış yaşlarında, kısa boylu, kel ve soğuk bir adamdı. Arren adamın olağandışı bir kılıççı olduğunu bildiği halde, yıllarca bu adamı hiç sevmemişti. Fakat bir gün çalışırken, ustasını savunmasız yakalayarak, neredeyse silahını elinden aldı ve ustasının soğuk yüzünde aniden parlayan, bu adamla hiç bağdaşmayan o inanılmaz mutluluğu, o ümidi, o neşeyi hiç unutmadı dengim, sonunda dengimi buldum! Böylece kılıç ustası Arren'i acımasızca eğitti ve ne zaman eskrim yapsalar, yaşlı adamın yüzünde, Arren üstüne gittikçe daha da aydınlanan,

O aynı amansız tebessüm bulunurdu. Ve bu ifade şimdi de Çevik Atmaca'nın yüzünde vardı, çeliğin gün ışığındaki parıltısı,

'Sonsuz yaşam," dedi büyücü. "Ölümsüz hayat. Her ruh bunu arzular ve bunun sağlığı arzunun kuvvetindedir. Ama dikkatli

"Arren, sen arzusunu elde edebilecek birisin."

"Ya sonra?"

"Sonra şunlar olacak: Topraklar üzerindeki bu yıkım. Unutulmuş insan sanatları. Dilsiz şarkıcı. Kör göz. Ya sonra? Sahte bir kral hüküm sürecek. Sonsuza kadar. Ve hep aynı teba üzerinde. Yeni doğumlar olmayacak, yeni hayatlar yok. Çocuklar yok, Ancak ölümlü olan yeni hayata gebedir Arren. Ancak ölümden yeniden doğum vardır. Denge bir durgunluk değildir. Hareketir ebedi bir oluşturm."

"Ama Bütünün Dengesi nasıl bir kişinin eylemlerine, bir kişinin hayatına bağlı olabilir? Mümkün olamaz bu buna izin verilemez" kafası karışarak durdu.

"Kim izin veriyor? Kim yasaklıyor?"

"Bilmiyorum."

Arren inatla, neredeyse küskün bir edayla sordu: "Peki öyleyse nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Tek bir adamın, tek bir canın, ne kadar çok kötülük yapabileceğini biliyorum," dedi Çevik Atmaca, yaralı yüzünde öfkeden çok acıya benzer bir ifadeyle. "Bunu biliyorum çünkü yaptım. Aynı tür kötülüğü, aynı aptalca gurur yüzünden yaptım. Dünyalar arasında bir kapı açtım, sadece bir çatlak, ölümün kendisinden daha güçlü olduğumu göstermek için. Gençtim ve ölümlü karşılaşmamıştım senin gibi... O kapıyı kapatmak için Başbüyücü Nemmerle tüm gücünü harcadı, ustalığını ve yaşamım. O gecenin benim üzerimde, yüzümde bıraktığı izi görebilirsin. Ama onu öldürdü. Ah, ışık ve karanlık arasındaki kapı açılabilir Arren; bunun için güç gereklidir ama bu yapılabilir. Fakat onu tekrar kapatmak, bu da başka bir hikâye."

"Ama eminim sizin sözünü ettiğiniz şey farklıdır"

"Neden? Ben iyi bir adamım diye mi?" Kılıç ustasının kılıcındaki soğukluk yine Çevik Atmaca'nın bakışlarına yerleşmişti. "İyi bir adam nedir, Arren?"

İyi bir adam, kötülük yapmayan, karanlıktaki kapıyı açmayan, içinde karanlık bulunmayan adam mıdır? Bir daha bak delikanlı. Biraz daha ileri bak; varman gereken yere varabilmen için öğrendiğin şeylere ihtiyacın olacak. Kendi içine bak! Gel, diyen bir ses duymamış mıydın sen? Onu izlememiş miydin?"

"İzledim. Ama bana bana, bu ses onun sesiymiş gibi geldi."

"Öyle, onun sesiydi. Ve senin sesin. Senin sesinle olmasaydı, denizleri aşarak seninle nasıl konuşabilirdi? Dinlemesini bilenlere, büyücülere, yaratıcılara, arayıcılara, içlerinden gelen sesi dinleyenlere nasıl sesleniyor?"

"Siz neden duymuyorsunuz o zaman?"

"Çünkü ben dinlemem!" dedi Çevik Atmaca. "Ben de senin gibi güçle doğdum. Ama sen gençsin. Olanağın sınırında duruyorsun, gölge diyarında, rüya âleminde ve sesin Gel, dediğini duyuyorsun. Tıpkı bir zamanlar benim de duyduğum gibi. Ama ben yaşlandım, tercihlerimi yaptım, gün ışığında kendi Ölümüme dönmüş duruyorum. Ve ben sahip olmaya degecek tek bir güç olduğumu biliyorum. Ve

bu almanın değil, kabullenmenin g¼c¼."

Jessage artık iyice arkalarında kalmıştı; deniz üzerinde mavi bir is lekesi, bir benek.

"O halde ben de onun hizmetkârıyım," dedi Arren.

"Öylesin ben de senin." .

"Ama, kim bu adam o halde? Neyin nesi?"

"Bir insan herhalde senin, benim gibi."

"Bir zamanlar sözünü ettiğiniz o adam mı ölüleri çağırın Havnor büyücüsü? O mu?"

"Olabilir."

"Ama yıllar önce onu tanıdığınızda yaşlı olduğunu söylemiştiniz. Şimdiye kadar ölmemiş midir?"

"Belki," dedi Çevik Atmaca,

Daha başka bir şey söylemediler.

O gece, denizin üzeri ateş doluydu. Ufkabakan'ın burnundan geriye doğru kayan keskin dalgalar ve yüzeydeki sular içindeki her balığın hareketi hem belirgin, hem de ışıkla capcanlıydı. Arren kolu borda tirizinde, başı da kolunda oturmuş bu kıvrımlara ve g¼m¼ři parlaklığın helezonlarına bakıyordu.

Elini suyun içme daldırdı sonra tekrar havaya kaldırdı; ışık, hafifçe parmakları arasından akıp gitti.

"Bakın," dedi, "ben de büyücü oldum."

"Sende o vergi yok," dedi yoldaşı.

"Onsuz size ne faydam olur ki," dedi Arren, dalgaların huzursuz ve donuk titreşimine bakarak,

"düşmanımızla karşılaştığımız zaman?"

Çünkü, Başbüyücü'nün bu yolculuk için sadece ve sadece kendisini seçmiş olmasının nedeninin, onda varolan, atası Morred'den ona geçmiş, en çok gerektiği anda ve en kara saatte ortaya çıkacak olan, doğuştan bir güç olmasını ümit etmişti çok başlarda ümit etmişti bunu: Böylece hem kendini, hem efendisini, hem de tüm dünyayı düşmandan kurtaracaktı. Fakat, son zamanlarda, bu ümidi bir kez daha gözden geçirmişti ve bu ümit artık çok uzak görünüyordu; çok küçük bir çocukken babasının tacını denemeyi deliler gibi istiyordu ve bunu yapması yasaklandığı zaman da ağlamıştı, bu da o anıyı hatırlamak gibi bir şeydi. Bu ümit de en az o kadar yanlış zamanlanmış, çocukça bir şeydi. Onda büyüc¼lük gücü filan yoktu. Hiç de olmayacaktı.

Gerçekten de, babasının tacını takip Enlad Prensi olarak hüküm sürebileceği bir zaman gelebilirdi. Fakat bu artık küçük bir şey gibi görünüyordu ve memleketi küçük bir yerdi, ıraktı. Bunda hiç de sadakatsizlik yoktu. Sadece Arren'in sadakati, daha büyük bir modele ve daha geniş bir ümide

dayandırıldığı için büyümüştü. Kendi zaafını da öğrenmişti, kuvvetini ölçmesini de; güçlü olduğunu biliyordu. Ama eğer bir yeteneği, efendisine hizmeti ve sürekli sevgisinden başka sunabileceği hiçbir şey yoksa kuvvet neye yarardı? Gittikleri yerde, bunlar yeterli olabilecek miydi?

Çevik Atmaca sadece, "Mumun ışığını görebilmek için, onu karanlık bir yere götürmek gerekir," dedi. Bu sözle, Arren kendisini avutmaya çalıştı; ama bunu pek de avutucu bulmadı.

Ertesi sabah uyandıklarında, havanın da, suyun da gri olduğunu gördüler.

Yelken direğinin üzerinde gökyüzü, opal taşının mavisi kadar açıldı ancak, çünkü sis aşağılara kadar çökmüştü. Enladlı Arren ve Gontlu Çevik Atmaca gibi Kuzeyliler için, sis, eski bir dost gibiydi, bir hoşgeldin demektir.

Yavaşça kayığı sarmıştı sis, böylece pek uzağı göremiyorlardı ve bu onlara haftalarca sonra, parlak ve çıplak bir alandan ve esen rüzgârlardan sonra tanıdık bir odaya girmek gibi gelmişti. Kendi iklimlerine geri dönüyorlardı, belki de Roke ile aynı enlemdeydiler.

Ufkabakan'ın yol almakta olduğu o sisle örtülü suların yedi yüz mil kadar doğusunda, Varlık Korusu'ndaki ağaçların yaprakları, Roke Tepesi'nin yeşil tacı ve Büyük Ev'in yüksek kurşuni damının üzerinde aydınlık günışıkları parlıyordu.

Güney kulesinin odalarından birinde; bir sihirbazın çalışma odasında, imbikler, şişko karınlı, eğri boyunlu şişeler, kalın duvarlı ocaklar ve minik ısıtıcı lambaları, maşalar, körükler, ayaklıklar, kerpetenler, borular, binlerce kutu, minik şişe ve Hardca veya daha gizli rünlerle işaretlenmiş ağız mühürlü testiler, ayrıca simya, camcılık, metal işleme ve şifacılık sanatlarıyla ilgili tüm o teçhizatın kaynadığı, tepesine kadar dolu masaların ve sıraların arasında Roke'un Dönüşüm Ustası ile Çağrı Usta duruyordu.

Beyaz saçlı Dönüşüm Ustası, elleri arasında işlenmemiş bir elmasa benzeyen, büyük bir taş tutuyordu. Bu bir kristal taşıydı; içi derinlerinde solgun ametist ve gülle renklendirilmişti bu taşın, ama su kadar berraktı. Ancak yine de insan gözleri bu berraklığa baktıkça bulanıklık görüyordu; etrafta bulunan gerçek şeylerin ne yansımaları, ne de görüntüsü görünebiliyor, sadece bir rüyaya doğru ilerleyip sonra da çıkış yolu bulunamayan, çok daha ırak, çok daha derin düzlükler ve derinlikler görünüyordu. Bu Shelieth Taşı'ydı. Bu taş uzun bir süre YVay Prensleri tarafından, bazen sadece hazinelerindeki bir süs eşyası olarak, bazen bir uyku tılsımı olarak saklanmıştı; bazen de daha ölümcül amaçlarla: Çünkü kristalin sonsuz derinliğine çok uzun süre ve bir şey anlamadan bakanlar delirebiliyordu da, Wayfli Başbüyücü Gensher, Roke'a gelirken, yanında Shelieth Taşını da getirmişti çünkü bir büyücünün elinde taş büyük hakikate sahip oluyordu.

Yine de hakikat insandan insana değişir.

Bu yüzden Dönüşüm Ustası, taşı elinde tutup, taşın kabartmalı, eğri büğrü yüzeyinden sonsuz, soluk ve titreşen derinliklerine bakarken ne gördüğünü söylemek için yüksek sesle konuştu: "Yeryüzünü görüyorum, sanki dünyanın merkezinde bulunan Onn Dağı'nın üzerindeymişim gibi ve ayaklarımın dibindeki, en Uçyörenin en uzak adacığına ve gerisine hâkimim. Ve her şey çok belirgin. Ilien yollarındaki gemileri görüyorum, Torheven'inocakbaşlarını ve şu anda içinde bulunduğumuz bu

kulenin çatılarını. Fakat Roke'u geçince hiçbir şey yok. Güneyde hiç kara yok. Batıda hiç kara yok. Warthort'u bulunması gerektiği yerde göremiyorum; ne de Batı Uçyöre adalarını görebiliyorum, o kadar yakınımızda olan Pendor'u bile. Ya Osskil ve Ebosskil, onlar neredeler? Enlad'ın üzerinde bir sis var, bir grilik, tıpkı bir örümcek ağı gibi. Her baktığımda daha çok sayıda ada kaybolmuş oluyor, yerlerinde ise boş ve devamlı bir deniz, Yaradılıştan önceki gibi sanki" Son sözcükleri söylerken sesi tekledi, sanki dudaklarına kadar, büyük bir zorlukla çıkmış gibi.

Taşı yerine, fildişi ayaklığına koyup uzaklaştı. Şefkat dolu yüzü bitkin görünüyordu. "Sen neler görüyorsun, söyle," dedi.

Çağrı Usta kristali ellerine alarak, yavaş yavaş çevirmeye başladı; kaba ve camımsı yüzeyinde bir görüntü girişi arar gibi. Uzun bir süre elinde tuttu, dikkatli bir yüzle. En sonunda, taşı yerine bırakarak, "Dönüşüm Usta, çok az bir şey görüyorum. Parçacıklar, gözüme ilişen bazı şeyler; bir bütün oluşturmuyorlar," dedi.

Beyaz saçlı Usta yumruklarını sıktı. "Kendi başına bu bile yeterince garip değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Gözlerin hep böyle kör müdür?" diye bağırdı Dönüşüm Ustası, sanki birisi onu kızdırmış gibi. "Göremiyor musun?.." Konuşmadan önce birkaç kez kekeledi, "Görmemen için gözlerinin önünde bir el olduğunu göremiyor musun; aynı konuşmamam için benim ağzımın üstünde bir el olduğu gibi." Çağrı Usta, "Senin sinirlerin çok bozulmuş usta," dedi.

"Taş'ın Varlığı'nı çağır," dedi Dönüşüm Ustası, kendini kontrol altına alarak ama yine de biraz nefesi tıkanarak.

"Neden?"

"Neden mi, çünkü ben öyle istiyorum."

"Haydi, Dönüşüm Usta, bir ayı ininin önündeki oğlan çocukları gibi beni kışkırtıyor musunuz? Biz çocuk muyuz?"

"Evet! Shelieth Taşı'nda gördüklerime göre, ben bir çocuğum korkmuş bir çocuk. Taş'ın Varlığı'nı çağır. Size yalvarmam mıgerekiyor, efendim?"

"Hayır," dedi uzun boylu Usta, fakat hiddetlenerek yaşlı adama arkasını döndü. Sonra, kollarını iki yana doğru açarak, kendi sanatının büyülerini başlatan o büyük hareketle, başım kaldırdı ve niyazmin heceleri döküldü ağzından. O konuşurken, Shelieth Taşı'nın içinde bir ışık büyüdü. Bu ışığın etrafındaki oda karardı; gölgeler toplandı. Gölgeler koyu ve taş da çok parlak olunca, ellerini birleştirdi, kristali yüzüne doğru kaldırdı ve ışıltısının içine doğru baktı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Shelieth'in Pınarlarını görüyorum," dedi yavaşça Çağrı Usta. "Havuzları, şelaleleri, yosun yataklarında eğrelti otlarının yetiştiği, suların sızdığı, gümüş perdeli mağaraları, dalga dalga kumları, suların sıçrayışını, akışını, derin kaynakların toprağın içinden kaynayışını, kaynağın gizini ve tatlılığını, pınarı..." Tekrar sessizleşti, bir süre öyle durdu; yüzü taşın

ışığıyla bir gümüş kadar solgundu. Sonra yüksek sesle bağırdı, sözcüksüz ve kristali şangırıyla düşürürken, yüzü elleri arasında gizli, dizlerinin üzerine çöktü.

Hiç gölge yoktu. Yaz güneşinin ışığı, karmakarışık odayı dolduruyordu. Büyük taş, bir masanın altında, toz ve çöplerin arasında, zarar görmemiş, duruyordu.

Çağrı Usta, körü körüne uzandı ve bir çocuk gibi diğer adamın elini yakaladı. Derin bir nefes aldı. Sonunda, biraz Dönüşüm Ustası'na yaslanarak ayağa kalktı ve titreyen dudaklarıyla gülümsemeye çalışarak, "Bir daha sizin kışkırtmalarınıza kanmayacağım, efendim," dedi.

"Ne gördün, Thorion?"

"Pınarları gördüm. Çöktüklerini ve akarsuların kuruduklarını, su kaynaklarının geri çekildiklerini gördüm. Ve tüm bunların altı hem kapkara, hem de kupkuruydu. Sen Yaradılış'tan önceki denizi gördün ama ben... sonrasını... gördüm Yokoluşu." Dudaklarını ıslattı. "Keşke Başbüyücü burada olsaydı," dedi.

"Keşke onunla, orada olsaydık."

"Nerede? Onu kimse bulamıyor artık." Çağrı Usta, durgun ve masmavi gökyüzünü gösteren pencerelere doğru baktı. "Hiçbir gönderi ona gitmiyor, hiçbir çağrı ona ulaşmıyor. Bomboş bir deniz gördüğümüz yerde, bir yerlerde o. Pınarların kuruduğu yere doğru gidiyor. Bizim sanatlarımızın bir işe yaramadığı yerlerde o... Gerçi, şimdi bile, belki de ona ulaşabilecek tılsımlar vardır, Paln Bilgisi'ndeki bazı büyüler gibi."

"Fakat onlar ölüleri yaşayanlar arasına getiren büyüler."

"Bazıları, yaşayanları ölüler arasına götürüyor."

"Öldüğünü sanmıyorsun ya?"

"Ben onun ölüme doğru gittiğine ve o yöne doğru çekildiğine inanıyorum. Bu hepimiz için böyle. Gücümüz bizden uzaklaşıyor, kuvvetimiz de, ümidimiz de, uğurumuz da. Kaynaklar kuruyor."

Dönüşüm Ustası bir süre düşünceli bir yüzle Çağrı Usta'ya baktı. "Ona gönderide bulunmak istemiyorum Thorion" dedi sonunda. "Biz daha anlamadan çok önce, o ne aradığını biliyordu. Dünyanın kendisi bile, onun için Shelieth Taşı gibi: O bakıyor ve ne olması gerektiğini görüyor... Biz ona yardımcı olamayız. Büyük tılsımlar artık çok tehlikeli olmaya başladı ve aralarında en tehlikelisi de senin sözünü etmiş olduğun Bilgi, Biz, onun da söylemiş olduğu gibi, kaldığımız yerde kalalım ve Roke'un duvarlarına gözcülük edip İsimleri hatırımızdan çıkarmayalım."

"Öyle," dedi Çağrı Usta. "Fakat gidip bu konuda düşünmeliyim." Ve kuledeki odadan ayrılarak, soylu, esmer başını dik tutup, biraz gergince yürüdü,

Sabah, Dönüşüm Ustası onu aradı. Boşu boşuna kapısını çaldıktan sonra odasına girdiğinde onu taş zemin üzerinde, ağır bir darbe ile geriye savrulmuş gibi, boylu boyunca uzanmış yatıyor buldu. Kolları, sanki niyaz ediyormuş gibi iki yana doğru açılmıştı ama elleri soğuktu ve açık duran gözleri

hiçbir şey görmüyordu. Dönüşüm Ustası onun yanına diz çökerek, bir büyücünün otoritesiyle onu çağırdığı, adını söylediği, üç kere üst üste Thorion dediği halde hareketsiz yatmaya devam etti. Ölü değildi ama içinde ancak kalbinin çok yavaş yavaş atmasını ve ciğerlerine birazcık hava almasını sağlayacak kadar yaşam vardı. Dönüşüm Ustası, ellerini tutarak, "Ah, Thorion, Taş'a bakman için seni benzorladım. Bu iş benim başımın altından çıktı!" diye fısıldadı. Sonra telaşla odadan çıkarak, karşılaştığı herkese, hem Ustalar hem de öğrencilere, yüksek sesle, "Düşman aramıza, bu kadar iyi korunan Roke'akadar sızdı ve kuvvetimizi kalbinden vurdu!" dedi. Kibar bir adam olduğu halde, öyle uçuk ve soğuk görünüyordu ki, onu görenler korktular. "Çağrı Usta'ya bir bakın," diyordu. "Onun ruhunu kim çağıracak şimdi, bu sanatın ustası gittiğine göre, o gittiğine göre?"

Dönüşüm Ustası kendi odasına gitti; herkes onun geçmesi için kenara çekildi.

Şifacı Usta'ya haber salındı. Şifacı Usta, Çağrı Ustası Thorion'u yatağa yatırttı ve sıcak kalması için üzerini örttü ama ne şifa otları kaynattı, ne de hasta bedeni veya bunalmış zihni iyi edecek şeyler okudu.

Öğrencilerinden biri yanındaydı, henüz sihirbaz olmamış ama sanatında gelecek vadeden küçük bir oğlan; oğlan sordu: "Usta, onun için yapılacak hiçbir şey yok mu?"

"Duvarın bu tarafında yok," dedi Şifacı Usta. Sonra kiminle konuştuğunun farkına vararak, "O hasta değil oğul; ama eğer bu durum ateşli illet veya bedenin bir hastalığı bile olsaydı, hünerimiz bir işe yarar mıydı, emin değilim. Son zamanlarda şifalı otlarımla bir lezzet yok gibi; ayrıca, tılsımlarımızın sözcüklerini söylediğim halde, onlarda da bir erdem yok sanki," dedi.

"Tıpkı, dün Okuyucu Usta'nın söylemiş olduğu gibi. Bize öğretmekte olduğu şarkının ortasında durarak, Şarkının ne anlam taşıdığını bilmiyorum," dedi.

Ve odadan çıktı gitti. Oğlanlardan bazıları güldü ama ben toprağın ayaklarımın altından çekildiğini hissettim,"

Şifacı, oğlanın pervasız ve zeki yüzüne baktıktan sonra Çağrı Usta'nın soğuk ve sert yüzüne indirdi bakışlarını. "Yanımıza geri dönecek," dedi.

"Şarkılar unutulmayacak."

O gece, Dönüşüm Ustası Roke'tan ayrıldı. Kimse onun nasıl gittiğini görmedi. Bahçeye açılan bir penceresi olan bir odada uyumuştı; sabah pencere açıldı ve Dönüşüm Ustası gitmişti. Onun, kendi hüneri doğrultusunda kendisini bir kuşa veya bir hayvana ya bir sis veya rüzgâra dönüştürdüğü düşünüldü, çünkü hiçbir biçim ve cisim onun sanatının dışında kalamazdı ve böylece Roke'tan uçup gitti, belki de Başbüyücü'yü aramaya. Biçim değiştirenlerin, eğer hünerlerinde veya iradelerinde bir zayıflama varsa, nasıl kendi büyülerine kapılabileceklerini bilen bazıları, onun için korktular ama bu korkularından hiç söz etmediler.

Böylece, Bilgeler Divanı'ndan üç Usta kaybolmuştu. Günler geçip de Başbüyücüden hiçbir haber çıkmayıp, Çağrı Usta ölü gibi yatmaya devam edip, Dönüşüm Ustası geri dönmeyince Büyük Ev'de bir ürperti ve kasvet belirdi. Oğlanlar kendi aralarında fısıldaşıyorlardı, bazıları Roke'tan

ayrılmaktan söz ediyordu, çünkü öğrenmeye geldikleri şeyler öğretilmiyordu kendilerine. "Belki de," dedi biri, "daha başından beri hepsi yalandı, bu gizli sanatlar ve bu güçler. Ustalar arasında, sadece El Usta hâlâ numaralarını yapabiliyor ve bunlar da hepimiz biliyoruz ki sadece gözbağı. Şimdi diğerleri ya saklanıyorlar ya da bir şey yapmayı reddediyorlar, çünkü foyaları açığa çıktı." Dinleyenlerin arasından bir başkası, "Peki, büyücülük nedir?" dedi. "Büyü sanatı, aldatıcı bir görüntü gösterisinden başka nedir? Büyücülük bir insanı ölümden kurtarabilmiş, ya da en azından hayatını uzatabilmiş midir? Eğer büyücüler iddia ettikleri güce sahip olsalardı, sonsuza kadar yaşarlardı!" Hem o, hem de diğer oğlan, büyük büyücülerin ölümleri hakkında konuşmaya başladılar, Morred'in nasıl te dövüşte öldüğünü ve Neregerın Gri Büyücü, ErrethAkbe'nin bir ejderha tarafından öldürüldüğünü ve son Başbüyücü Gensher'in, herhangi bir insan gibi, kendi yatağında, sadece bir hastalıktan öldüğünü anlattılar.

Oğlanların bazıları, kıskanç gönüllü olduklarından, memnuniyetle dinledi; diğerleri dinlediler ve perişan oldular.

Tüm bu zaman boyunca, Şekillendirme Ustası Koru'da kaldı ve kimseyi içeriye sokmadı.

Ama çok az görülmesine rağmen Kapıcı, değişmedi. Gözlerinde hiç gölge yoktu. Gülümsüyor ve Büyük Ev'in kapılarına, efendisinin dönüşüne kadar göz kulak oluyordu.

Ejderhalar Yolu

En Dıştaki Batı Uçyöre denizlerinde, Bilgeler Adası'nın o efendisi, soğuk ve parlak bir sabahta, her tarafı tutulmuş ve sertleşmiş bir şekilde uyanarak oturdu ve esnedi. Ve bir an sonra, kuzeyi işaret ederek, esnemekte olan yol arkadaşına, "Orada! İki tane ada, görüyor musun? Ejderhalar Yolu'nun en güneyindeki adalar," dedi.

"Atmaca gibi keskin gözünüz var, efendim," dedi Arren, uykulu gözlerle denize bakıp da hiçbir şey görmediği zaman.

"İşte o yüzden Çevik Atmaca'yım ya," dedi büyücü; hâlâ neseliydi, tedbiri ve önseziyi üzerinden silkip atmış gibiydi. "Onları göremiyor musun?"

"Ben martıları görüyorum," dedi Arren, gözlerini ovuşturup kayığın önünde uzanan grimtrak mavi ufku araştırarak.

Büyücü güldü. "Yirmi mil ötedeki martıları atmacalar bile görebilir mi?"

Güneş, doğu pusunun üzerinden parladıkça, Arren'in seyrettiği, havada dönmekte olan minik tanecikler, suya silkelenen altın tozlan ya da güneş ışınındaki toz zerrecikleri misali parıldar gibi oldu. İşte o zaman, Arren bunların ejderha olduğunu anladı.

Ufkabakan adalara yaklaştıkça, Arren ejderhaların, sabah esintisinde süzülüp döndüklerini gördü; kalbi, onlarla birlikte, neşeyle hopladı, işin sonuna gelmiş olmanın iç sızlatan neşesiyle. Ölümlülüğün tüm ihtişamı vardı bu uçuşta. Güzellikleri korkunç bir kuvvet, mutlak bir vahşilik ve anlayış yeteneğinin keremiyle var oluyordu. Çünkü bunlar, dilleri olan, kadim hikmete sahip, düşünen yaratıklardı: Uçuş şekillerinin düzeninde hiddetli, amaçlı bir ahenk vardı.

Arren konuşmadı ama düşündü: Bundan sonra ne olacağı umurunda değil; sabah esintisindeki ejderhaları gördüm ya.

Zaman zaman, uçuş şekillerindeki düzen bozuluyor, daireler kırılıyordu ve genellikle, uçarken ejderhalardan ya biri, ya diğeri, burun deliklerinden kendi uzun ve kavisli bedeninin kıvrımını ve parlaklığını taklit edercesine bir an için kıvrılarak havada asılı kalan uzun bir ateş şeridi püskürtüyordu. Bunu gören büyücü, "Kızgınlar. Kızgınlıklarını danslarıyla rüzgârdan çıkartıyorlar," dedi.

Ve hemen arkasından, "İşte şimdi eşekarısının yuvasına çomak soktuk," dedi. Çünkü ejderhalar, dalgaların üzerindeki küçük yelkenliyi görmüşlerdi ve önce biri, sonra diğeri, danslarının dongüsel rüzgârından çıkıp, havada dümdüz ve upuzun uzanarak, büyük kanatlarıyla kürek çekercesine dosdoğru kayığa doğru ilerledi.

Büyücü, dalgalar sertleşip ters gelmeye başladığından beri dümen yekesinde oturmakta olan Arren'e baktı. Oğlan dümeni, oynamayan eliyle, sabit tutuyordu ama gözleri o kanatların çırpılışındaydı. Çevik Atmaca memnun olmuş gibi tekrar döndü ve yelken direğinin yanında ayağa kalkarak, büyürüzgârının yelkenden çekilmesine izin verdi. Asasını kaldırarak, yüksek sesle konuştu.

Büyücünün sesi ve Kadim Lisanın sözcükleri üzerine, ejderhaların bazıları uçuşlarının yansında çark ederek dağıldılar ve adalara geri döndüler. Diğerleri durup, kollarının kılıç gibi keskin pençelerini uzatarak ama kontrol altında tutarak, fazla hareket etmeden uçtular. Biri, suyun üzerine doğru iyice alçalarak yavaş yavaş onlara doğru uçtu: İki kanat çarpışta, kayığın üzerine vardı. Zırhlı kamı, direği teğet geçti. Arren, ejderhanın, insan gözüne görünen tek incinebilir o da, buraya rasgelen mızrağın büyük bir güçle büyülenmiş olması şartıyla yeri olan koltukaltıyla göğsünün arasındaki kırışık, korunmasız tenini gördü. Uzun ve dişli ağızdan sızmakta olan duman, Arren'in nefesini kesti ve bununla birlikte onu ürperten ve öğürten leş gibi bir koku geldi.

Gölge geçip gitti. Daha önceki kadar alçaktan bir daha döndü ve bu kez Arren, dumandan önce fırın gibi yakan nefesini hissetti. Çevik Atmaca'nın net ve öfkeli sesini duydu. Ejderha üstlerinden geçti gitti. Sonra, rüzgârda dağılan kızgın cüruflar gibi hepsi yok oldu.

Arren nefesini tutarak, buz gibi terlemiş olan alnını sildi. Yol arkadaşına bakınca, saçlarının beyazlaşmış olduğunu gördü: Ejderhanın nefesi, büyücünün saçlarının uçlarını yakarak kıvrıkcılaştırmıştı. Ayrıca yelkenin ağır kumaşının bir yanı yanarak kopkoyu sararmıştı.

"Saçların ütülenmiş oğul."

"Sizin de öyle efendim."

Çevik Atmaca, şaşırarak elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Gerçekten de öyle! Bu bir küstahlıktır; ama bu yaratıklarla hır gür çıkartmaya hiç niyetim yok. Delirmiş veya çıldırmış gibi görünüyorlar. Konuşmadılar. Saldırmadan önce konuşmayan bir ejderhaya hiç rastlamamıştım şimdiye kadar, tabii avlarına eziyet etmek istiyorlarsa o başka... Şimdi yolumuza devam etmek zorundayız. Onların gözlerine bakma, Arren. Eğer mecbur kalırsan, ısı yüzünü yana doğru çevir. Dünya rüzgârıyla devam edeceğiz; güneyden güzel esiyor; sanatıma başka şeyler için ihtiyacım olabilir. Yol alırken, kayığı sıkı tut."

Ufkabakan ileri doğru hareket etti; kısa bir süre sonra solunda uzakta bir ada belirdi, sağında da ilk gördükleri ikiz adalar vardı. Bu adalar alçak yarlar halinde yükseliyordu ve çıplak kayaların üstü ejderhaların ve ejderhaların arasında korkusuzca yuva kuran kara başlı minik deniz kırlangıçlarının pislikleriyle bembeyaz olmuştu.

Ejderhalar iyice yukarılara uçmuş, havalarda akbabalar gibi daireler çiziyorlardı. Biri bile bir daha kayığa doğru dalış yapmamıştı, Bazen birbirlerine hava boşlukları arasından bağılıyorlardı ama bu bağırıışlarında sözcükler vardıysa bile, Arren bunları seçemiyordu.

Kayık kısa, dağlık bir burnu dolandı ve Arren sahilde bir an için yıkık bir kale zannettiği bir şey gördü. Bu bir ejderhaydı. Altında tek bir kara kanat, katlanmış duruyor, diğeri ise kumların üzerinden suyun içine doğru gelip giden dalgalarla salınarak uçuş hareketini taklit edercesine uzanıyordu. Yılankavi uzun beden ise boylu boyunca kaya ve kumların üzerine serilmişti. Ön ayaklarından biri eksikti, kaburgalarının büyük kavisinin olduğu yerden zırhı ve etleri parçalanmış, karnı yarılıp açılmış, böylece metrelerce kum, zehirli ejderha kanıyla simsiyah olmuştu. Yine de bu yaratık yaşıyordu. Ejderhalarda o kadar büyük bir yaşam vardır ki, ancak eşit miktarda bir büyücü gücü onları rahatça öldürebilir. Ejderhanın altın yeşili gözleri açıktı ve kayık yanından geçip giderken,

ince ve kocaman başı biraz kıpırdadı ve zırlıtlı bir tıslamayla, kanlı serpintilerle karışmış bir buhar, burun deliklerinden fişkırdı.

Ölmekte olan ejderhayla deniz kıyısının arasındaki sahil şeridi kendi cinsinin ağır bedenleri ve ayakları tarafından açılmış çentik ve izlerle doluydu ve bağırsakları çiğnenerek kumlara karışmıştı.

O adadan tamamen uzaklaşıp, çeşit çeşit sivri kayalarla dolu Ejderhalar Yolu'nun çırpıtlı ve huzursuz geçidinden geçerek çifte zincirlerin kuzey adalarına doğru yola koyuluncaya kadar ne Arren konuştu, ne de Çevik Atmaca. Çıktıklarında, Çevik Atmaca, çok kötü bir manzaraydı," dedi; sesi solgun ve soğuktu.

"Kendi... cinslerinden olanı yiyorlar mı?"

"Hayır. Biz ne kadar yiyorsak, onlar da o kadar yiyor. Biri onları delirtmiş. Konuşma yetenekleri ellerinden alınmış. İnsanoğlu konuşmadan önce konuşan, yaşayan her şeyden daha yaşlı olan, Segoy'un Çocukları olan o varlıklar hayvanların dilsiz dehşetine sürülmüşler. Ah! Kalessin! kanatların seni nerelere sürükledi? Dölünün utancı öğrendiğini görmek için mi yaşadın?" Sesi dövülen demir gibi çınladı; gökyüzünü araştıran gözlerle yukarıya baktı. Fakat, şimdi daha alçalarak kayalıklı adaların ve kana bulanmış sahilin üzerinde uçan ejderhalar geride kalmıştı ve tepelerinde mavi bir gök ile öğlen güneşinden başka bir şey yoktu,

Başbüyücü'den başka Ejderhalar Yolu'ndan geçmiş veya burasını görmüş yaşayan bir insan daha yoktu. Yirmi yıl ya da biraz daha fazla bir zaman önce, doğudan batıya bir baştan bir başa burasını geçmiş ve geri dönmüştü. Bu bir denizci için hem bir kâbus, hem de harika bir şeydi. Su, mavi kanallar ve yeşil sığıklardan oluşan bir labirentti ve artık bunların ortasında, elle, sözle ve çok ihtiyatlı bir dikkatle, büyücü ile Arren, kayıklarını kayaların arasından götürüyorlardı. Bu deniz şakayığı, deniz kabuğu ve şerite benzer deniz yosunu kaplı kayaların bazıları, kabuklu, yılankavi deniz canavarları gibi dalgaların ya tamamen, ya da yarı yarıya altında kalıyordu. Diğerleri denizden sarp ve iğne uçlu kayalardan uçurumlar gibi yükseliyordu; bunlar da ya kemer ya da yarı kemer şeklünde, hepsi çok büyük, şekilsiz, ayrıntılı, yontulmuş kuleler, acayip hayvan şekilleri, yaban domuzu sırtı, yılan başı halindeydi, sanki yaşam kayalarda yarı bilinçli debeleniyordu. Deniz dalgaları bunları nefese benzer bir sesle dövüyor, parlak ve acı zerreciklerle ıslatıyordu. Güneyden bakılınca, böyle bir kayalığın açıkça kambur omuzları ve ağır, soylu başıyla bir adam gibi, denize doğru düşünceli düşünceli eğilmiş olduğu görülüyordu; ama kayık bu kayalığın yanından geçip de arkasından, kuzeydenbakınca, kayadaki adam görüntüsü tamamen gitmiş, yoğun kayalar, denizin derin ve gürleyen bir gök gürültüsü çıkartarak, kabarıp alçaldığı bir mağarayı ortaya çıkarmıştı. Bu seste bir sözcük, bir hece var gibiydi.

Yollarına devam ederlerken, karman çorman yankılar azaldı ve bu hece daha net bir hal aldı, öyle ki Arren, "Mağaranın içinde bir ses mi var?" dedi. "Denizin sesi."

"Ama bir sözcük söylüyor."

Çevik Atmaca dinledi; Arren'e, sonra da mağaraya baktı. "Nasıl duyuyorsun sen o sözcüğü? "

"Ahm sesi çıkarıyor gibi"

"Kadim Lisan'da bu başlangıç ya da çok önce demektir. Ama ben, ohb, diye duyuyorum, bu da son, demenin bir yolu. Önüne bak, ileride!" diye bitirdi sözünü ansızın; tam o anda da Arren onu, "Sıgılık!" diye uyardı. Ufkabakan yolunu, tehlikeler içindeki bir kedi gibi bulduğu halde, bir süre dümeni idare etmekle meşgul oldular ve yavaş yavaş, bilmecemsi sözcüğünü sonsuza kadar gümbürtüyle söyleyen mağara, arkalarında kaldı.

Artık su derinleşmişti ve bir rüya tutarsızlığındaki kayaların arasından çıktılar. Önlerinde bir ada, kule gibi yükseliyordu. Birçok silindir ya da büyük sütunun bir araya sıkışmasından meydana gelmiş, düz kenarlı ve yassı yüzeyli, sudan yüz metre kadar dümdüz yükselen yamaçtan siyahtı. "Burası Kalessin'in Kalesi," dedi büyücü, "Ejderhalar böyle demişlerdi seneler önce buraya geldiğimde."

"Kalessin kim?"

"En yaşlı... "

"Burasını o mu inşa etmiş?"

"Bilmiyorum. Burasının inşa edilip edilmediğini bilmiyorum. Ne de ne kadar eski olduğunu biliyorum. O'nun erkek mi dişi mi olduğunu bile bilmiyorum. Kalessin için Orm Embar bir yaşında bir bebek. Senle ben de, mayıs sinekleri gibiyiz." Büyücü, bu müthiş siperleri inceden inceye gözden geçirdi; Arren ise bunlara bir ejderhanın bu uzaktaki siyah uçurumun kenarından neredeyse gölgesiyle aynı anda nasıl üstlerine düşeceğini düşünerek huzursuzca baktı. Fakat gelen bir ejderha olmadı. Kayanın rüzgârdan koruduğu sakin sulardan, gölgeli dalgaların bazalt sütunları üzerindeki fısıltısı ve gümbürtüsünden başka bir şey duymadan yavaş yavaş geçtiler.

Su burada derindi, kayalıklar yoktu; kayığı Arren idare ediyor, önlerindeki uçurumları ve parlak gökyüzünü araştıran Çevik Atmaca burunda duruyordu.

Kayık sonunda Kalessin'in Kalesi'nin gölgesinden, akşamüstünün geç saatlerinin güneşine çıktı. Ejderhalar Yolu'nu geçmişlerdi. Büyücü başını, görmek için baktığı şeyi görmüş biri edasıyla kaldırdı; Önlerinde uzanan büyük altın boşluktan, altın kanatlarıyla Orm Embar geliyordu.

Arren, Çevik Atmaca'nın ona seslenişini duydu: Aro Kafessin? Bunun anlamını tahmin etti ama ejderhanın verdiği cevaptan bir anlam çıkartamadı. Yine de, Kadim Lisan'ı ne zaman duysa, anlamanın sınırında olduğunu, hemen hemen anladığını hissedirdi hep: Sanki unutmuş olduğu bir dil gibiydi, hiç bilmediği bir dil gibi değil Bu dili konuşurken, büyücünün sesi, Hard dilini konuşurken olduğundan daha açıktı ve büyük bir çanın en yumuşak vuruşu gibi etrafında bir çeşit sessizlik yaratıyordu âdeta. Fakat ejderhanın sesi bir gong ya da büyük zillerin tıslayan şingirtisi gibiydi.

Arren, orada, kayığın dar burnunda durdu ve üstünde fazla hareket etmeden uçmakta olan ve göğün yarısını kaplayan canavarımsı bu yaratıkla kayığın dar burnunda duran yol arkadaşını seyretti ve içi, insanoğlunun ne kadar küçük, ne kadar narin ve ne kadar korkunç bir şey olduğunu görerek bir çeşit neşeli kıvançla doldu. Çünkü eğer Önemli olan büyüklük küçüklük Ölçüsü olsaydı, ejderha, pençesinin bir hareketiyle adamın kafasını omuzlarından ayırır, bir taşın bir yaprağı batırdığı gibi kayığı batırırdı. Fakat Çevik Atmaca da en az Orm Embar kadar tehlikeliydi ve ejderha bunu biliyordu.

Büyücü başını çevirdi. "Lebannen," dedi; oğlan ayağa kalktı ve o beş metrelik çeneye ve kendisine yukarıdan bakmakta olan o kızgın, uzun, kedi gözü gibi yarık göz bebekli sarımsı yeşil gözlere bir adım bile yaklaşmak istemediği halde ilerledi. Çevik Atmaca ona bir şey söylemedi ama bir elini omuzuna koydu ve tekrar ejderhayla konuştu, kısaca.

"Lebannen," dedi içinde hırstan eser bulunmayan engin ses. "Agn i Lebannen!"

Arren yukarıya doğru baktı; büyücünün elinin baskısı hatırlatınca, altın yeşili gözlerden kaçırıldı bakışlarını.

Kadim Lisan'da konuşamıyordu ama dilsiz de değildi: "Selam olsun sana Orm Embar, Ejderhaların Efendisi" dedi açık seçik, bir prensin başka bir prensi selamlayacağı gibi.

Sonra bir sessizlik oldu, Arren'in kalbi küt küt attı ve sıkıştı, Ama yanında durmakta olan Çevik Atmaca gülümsedi.

Bu olaydan sonra, ejderha tekrar konuştu ve Çevik Atmaca cevapladı; bütün bunlar Arren'e çok uzun geldi. Sonunda bitti birdenbire. Ejderha, neredeyse kayığı ters yüz edecek tek bir kanat çırpışıyla havaya fırladı ve gözden kayboldu. Arren güneşe bakınca, yerinin pek değişmemiş olduğunu gördü; geçen zaman gerçekten de fazla değildi. Fakat büyücünün yüzü, ıslak kül rengindeydi ve Arren'e dönerken gözleri parıladı. Kürekçi tahtasına oturdu.

"Çok iyiydin, oğul," dedi boğuk bir sesle, "Ejderhalarla konuşmak kolay değildir."

Arren yiyecek getirdi; gün boyunca bir şey yememişlerdi; yiyip içinceye kadar büyücü bir şey söylemedi. Bu kuzey enlemlerde ve yaz ortasını yeni geçmişken gece hem geç, hem de yavaş geldiği halde, artık güneş de ufukta alçalmıştı,

"Evet," dedi sonunda, Orm Embar, kendince bana çok şey anlattı.

Aradığımız kişinin hem Selidor'da olduğunu, hem de olmadığını söylüyor...

Bir ejderha için, açık açık konuşmak çok zordur. Onların açık bir zihinleri yoktur. Ve aralarından biri insanoğluna doğruyu söylese bile, doğrunun insanlara nasıl görüldüğünü bilemez. O yüzden ona 'Baban Orm'un Selidor'da olduğu gibi mi?' diye sordum. Çünkü biliyorsun ki orada, Orm ve ErrethAkbe, dövüşleri sırasında ölmüşlerdi. O şöyle cevapladı: 'Hayır ve evet. Onu Selidor'da bulacaksın ama Selidor'da değil!' Çevik Atmaca durup, sert bir ekmek kabuğunu kemirerek düşündü."Belki de adam Selidor'da olmadığı halde, ona ulaşabilmem için benim oraya gitmem gerektiğini söylemek istedi. Belki...

"O zaman ona, diğer ejderhaları sordum. Bu adamın onların arasında bulunduğunu, onlardan korkmadığını çünkü öldürülse bile, yine kendi bedeni içinde, canlı olarak ölümden geri geldiğini söyledi. O yüzden ondan, doğa dışı bir yaratık olduğu için korkuyorlarmış. Onların korkusu, adamın büyücülüğüne onları bağlama gücü veriyor ve onlardan Yaradılış Lisanı'nı alıp kendi vahşi doğalarının esiri olarak bırakıyor. Böylece ya birbirlerini yok ediyorlar ya da denize dalarak kendi kendilerini öldürüyorlar rüzgâr ve ateşin hayvanları olan ateş yılanları için iğrenç bir ölüm. Sonra,

'Efendin Kalessin nerede?' dedim; bütün söyleyebildiği, 'Batıda' oldu; bunun anlamı Kalessin'in ejderhaların hiçbir geminin gidemediği yerlerde varolduğunu söyledikleri diğer adalara uçmuş olduğu olabilir, ya da olmayabilir.

"O zaman, ben de soru sormayı bıraktım; o kendi sorularını sordu, 'Kuzeye dönerken Kaltuel'in üzerinden uçtum, bir de Toringates'in. Kaltuel'de köylülerin bir bebeği bir sunak taşının üzerinde öldürdüklerini gördüm; İngat'ta da sihirbazların kasaba halkı tarafından taşla tutularak öldürüldüğünü gördüm. Bebeği yiyecekler miydi dersin Ged? Sihirbaz ölümden geri dönüp, kendi kasaba halkına taş atabilecek mi?' Benimle alay ettiğini zannettim, tam öfkelenecektim ki alay etmediğini fark ettim.

"Hiçbir şeyde sağduyu kalmadı. Dünyada bir delik var ve deniz buradan akıp boşalıyor. Işık tükeniyor. Kuru toprak üzerinde kalacağız. Artık ne muhabbet kalacak, ne de ölüm. "Böylece sonunda bana ne demek istediğini anladım."

Arren anlamamıştı, üstelik ciddi şekilde rahatsız da olmuştu. Çünkü Çevik Atmaca, ejderhanın sözlerini tekrarlamakla kendi gerçek ismini söylemişti açıkça. Bu Arren'in aklına, hiç de hoş olmayan bir biçimde, Lorbanery'de "Benim adım Akaren!" diye bağırarak azap çeken kadının anısını getirdi.

Eğer insanlar arasında büyücülüğün, müziğin, muhabbetin ve güvenin gücü zayıflıyor ve çürüyorsa, eğer korkunun deliliği üzerlerine çöküyorsa, böylece sağduyularını kaybetmiş ejderhalar gibi zarar vermek için birbirlerine saldırmaya başlamışlarsa; eğer bunların hepsi gerçekte, efendisi kendisini bunlardan kurtarabilecek miydi? Bu kadar güçlü müydü?

Ekmek ve tütsülenmiş balıktan oluşan akşam yemeğinin üzerine kamburunu çıkararak eğilmiş duruşuyla, ateş izleri taşıyan beyazlaşmış saçları, ince elleri ve yorgun yüzüyle hiç de güçlü görünmüyordu.

Yine de ejderha ondan korkmuştu.

"Seni rahatsız eden nedir, oğul?"

Ona, sadece gerçek söylenebilirdi.

"Efendim, isminizi söylediniz."

"A, evet. Daha önce söylemediğimi unutmuşum. Eğer gitmemiz gereken yere gidersek, gerçek ismimize ihtiyacın olacak" Ağzındaki çığneyerek Arren'e baktı. "Sağduyularını kaybetmiş uyuşuk yaşlı adamlar gibi bunayıp gevezelik ederek ismimi orada burada söylemeye başladığımı mı zannettin? Daha değil oğul!"

"Hayır," dedi Arren, kafası öyle karışmıştı ki, başka bir şey söyleyemedi. Çok yorgundu; gün bitmek bilmemişti, ayrıca ejderhalarla da doluydu. Ve önlerindeki yol da kararmaya başlamıştı.

"Arren," dedi büyücü. "Hayır; Lebannen: Gittiğimiz yerde gizlenmek yoktur. Orada herkes kendi esas ismini taşır."

"Ölümler acı çekmezler," dedi Arren kasvetle.

"Ama sadece oraya değil, sadece Ölüme götürmez insanlar isimlerini. En çok acı çekebilecek durumda olanlar, incinmeye en çok müsait olanlar:

Aşklarını verip de geri almayanlar, onlar da birbirlerinin isimlerini söylerler. İnanç dolu bir kalbe sahip olanlar, hayat verenler... Sen bitmişsin oğul. Uzan da uyu. Bütün gece boyunca yola devam etmekten başka yapacak bir şey yok. Sabaha dünyanın en son adasını göreceğiz."

Sesinde aşılmaz bir incelik vardı. Arren buruna kıvrılıverdi; uyku da hemen bastırmaya başladı. Büyücünün Hard dilinde değil Yaradılış dilinde hafif bir parçayı neredeyse fısıldamakta olduğunu duydu ve sonunda tam anlamaya ve sözcüklerin ne anlama geldiklerini hatırlamaya başlarken derin bir uykuya daldı. Büyücü sessizce ekmeklerini ve etlerini yerine kaldırdı, oltaları kontrol etti, kayığa çeki düzen verdi; sonra yelkenin ipini eline alıp kürekçi tahtasının gerisine oturarak, yelkeni kuvvetli büyürüzgârıyla doldurdu. Yorulmak nedir bilmeyen Ufkabakan kuzeye doğru fırladı, deniz üstünde bir ok gibi.

Büyücü Arren'e doğru indirdi bakışlarını. Oğlanın uykudaki yüzü, kavuşan güneşin uzun ışınlarıyla kızıl altın renginde aydınlanmıştı, sert saçları rüzgâr tarafından darmadağın edilmişti. Birkaç ay önce Büyük Ev'in çeşmesi yanında oturan oğlanın yumuşak, rahat ve prensvari görünüşü gitmişti; bu daha zayıf, sert ve çok daha güçlü bir yüzdü ama daha az güzel değildi.

"Yolumun üzerinde izleyebileceğim birini bulmadım," dedi Başbüyücü Ged, uyumakta olan oğlana ya da boş rüzgâra yüksek sesle.

"Senden başka hiç kimseyi. Ve sen kendi yoluna gitmelisin, benim değil. Yine de senin krallığın bir parça da benim krallığım olacak. Çünkü seni ilk ben tanıdım! Seni ilk ben tanıdım! Sonraları beni en çok, büyücülükle yaptığım şeylerden değil, bu başarından dolayı övecekler.. Eğer sonraları olursa. Çünkü ilk önce, ikimizin denge noktasında, tam dünyanın denge noktasında durmamız gerek. Ve eğer ben düşersem, sen de düşersin ve geri kalan her şey... Bir süre için, bir süre için. Hiçbir karanlık sonsuza dek sürmez.

Orada bile yıldızlar var... Ah, senin Havnor'da taç giymeni görmeyi çok isterdim; güneşin Kılıç Kulesi'nde ve senin için Atuan'dan, karanlık mezarlardan, daha sen doğmadan, Tenar ile birlikte getirdiğimiz Halka üzerinde parlamışını görmeyi!"

Bunun üzerine güldü ve kuzeye doğru bakmak için dönerek, kendi kendine gündelik dilde, "Morred'in varisini tahtına bir keçi çobanı oturtacak! Hiç akıllanmayacak mıyım?"

Sonra hemen, elinde yelken ipiyle oturup tüm yelkenin batının son ışıklarıyla kızarmasını seyrederken, tekrar yavaş yavaş konuştu, "Ne Havnor'da olmalıyım, ne de Roke'ta: Artık gücümden kurtulmanın zamanı geldi. Eski oyuncakları bırakıp devam etmenin, eve gitmenin zamanı geldi.

Tenar'ı görürüm. Ölmeden önce Ogion'u görür, onunla konuşurum Re Albi kayalıklarındaki evde. Dağda yürümenin hasreti içindeyim, Gont dağında, ormanlarda, güz vakti yapraklar kızardığında. Orman gibi diyar yoktur. Oraya gitmemin zamanı geldi, sessizce, tek başıma. Ve belki orada şimdiye kadar öğrenemediğim şeyleri, eylemsizliğin, sanatsızlığın ve güçsüzlüğün bana öğretebileceklerini öğrenirim sonunda."

Tüm batı, kızılın şiddeti ve şaşaası ile alevlendi, öyle ki deniz al aldı, deniz üstündeki yelken ise kan kırmızısı; sonra gece sessiz sedasız geldi. Tüm o gece boyunca, oğlan uyudu; durmaksızın ileriye, karanlığa bakan adamsa uyanıktı. Hiç yıldız yoktu.

Selidor

Sabah uyanınca Arren, kayığın önünde, mavi batı boyunca, belirsiz ve alçak duran Selidor kıyılarını gördü.

Beri la Sarayında Krallar zamanında, seyyahlar ve kâşiflerin İç Adalar'dan yelken açtığı, Uçyöreler'in daha iyi bilindiği zamanlarda yapılmış eski haritalar vardı. Prens'in taht odasının iki duvarına Kuzey ve Güney'in mozaikten, büyük haritaları yapılmıştı, altın ve gri renklerdeki Enlad Adası tam tahtın üzerindeydi. Arren bu haritayı çocukluğunda binlerce kez gördüğü haliyle gözünde canlandırdı. Enlad'ın kuzeyinde Osskil vardı, batısında

Ebosskil, güneyinde de Seme ve Paln, Burada İç Adalar bitiyordu ve boş denizin soluk, mavi yeşil mozağinden ve oraya buraya yerleştirilmiş yunus veya balinalardan başka bir şey görülüyordu. Sonra, en sonunda, kuzey duvarının batı duvarıyla birleştiği köşeden sonra, Narveduen vardı ve onun gerisinde üç tane, daha küçük ada. Ve sonra, tekrar boş deniz alabildiğine uzanıyordu; duvarın en kenarına, haritanın en sonuna kadar; burada da Selidor vardı, onun geriş indeyse hiçbir şey.

Adayı çok canlı bir şekilde hatırlıyordu; kavisli biçimini ve tam göbeğindeki, dar bir şekilde doğuya doğru açılan büyük koyu. Bu kadar kuzeye gelmemişlerdi henüz, o anda adanın en güneyindeki burnunda bulunan derin ve küçük koya doğru dönüyorlardı ve orada güneş hâlâ alçaklarda, sabah pusunun içindeyken karaya vardılar.

Böylece Balatran Yolları'ndan Batı Adası'na olan büyük yarışları bitmişti. Ufkabakan'ı kumsala çektikten sonra, o kadar uzun bir sürenin ardından sağlam karada yürüdüklerinde yerin sakinliği onlara garip geldi.

Ged, otlarla taçlanmış, alçak bir kum tepesiğine tırmandı; tepe dik bir yokuş gibi uzanan tarafının üzerine doğru yatmış, otların kaba kökleriyle çıkıntılı kenarları dışarı doğru fırlamıştı. Tepenin en yüksek yerine çıkınca batıya ve kuzeye bakarak hareketsiz durdu. Arren, günlerdir giyemediği ayakkabılarını giymek için kayıktaki kaldı ve kılıcını alet kutusundan alarak, bu kez yapsa mı yapmasa mı diye bir kuşkuyla düşmeden kuşandı. Sonra karaya bakmak için Ged'in yanına tırmandı.

Bir ya da iki mil kadar uzanan alçak ve çimenli kum tepelikleri adanın içlerine doğru gidiyordu, daha sonra ayak otu ve tuzlu su sazlıklarıyla dolu lagünler vardı, bunların da gerisinde göz alabildiğine sarımsak kahverengi, boş ve alçak tepeler uzanıyordu. Güzel ve ıssızdı Selidor.

Adanın hiçbir yerinde ne insanoğlundan, ne insan yapısı bir şeyden iz vardı; burada insan yaşadığına dair hiçbir emare yoktu. Görünürde hayvan da yoktu ve sazlıklarla dolu göllerinde ne martı, ne yabani kaz, ne de herhangi bir kuş sürüsüne rastlanıyordu. Kum tepesinin ada tarafına doğru indiler; eğimli kum tepesi karaya vuran dalgaların gürültüsünü ve rüzgârın sesini kesince her yer sakinleşti.

En dıştaki kum tepesiyle bir sonrakinin arasında temiz kumlardan oluşmuş bir vadi vardı; korunaklı, sabah güneşi batı tarafındaki yamacına ılık ılık düşen bir vadi. "Lebannen," dedi büyücü, çünkü artık Arren'in gerçek ismini kullanıyordu, "Dün gece uyuyamadım ve şimdi uyumam gerekiyor. Benimle kal ve nöbet tut," Güneşin altına uzandı çünkü gölge soğuktü; ellerini gözüne siper etti, içini çekti ve

uyudu. Arren onun yanına yere oturdu. Vadinin beyaz yokuşlarından, göğün sisli mavisine karşı bel büken kum tepeciğinin otlarından ve sarı güneşten başka bir şey göremiyordu. Kıyıda kırılan dalgaların kısık mırıltılarından başka bir ses yoktu, bir de ara sıra rüzgâr aniden şiddetle eserek kum zerreciklerini hafifçe, zayıf bir fısıltıyla kıpırdatıyordu.

Arren, kartal gibi bir şeyin çok yükseklerde uçtuğunu gördü, fakat bu bir kartal değildi. Daire çizerek alçaldı ve açılmış altın kanatlarının o gök gürültüsü ve tiz çığlığıyla geldi. Muazzam pençeleriyle kum tepesinin üstüne kondu. Güneşe karşı duran ateşli parıltılarla dolu büyük başı kapkaraydı.

Ejderha, kum tepesinden aşağı doğru ilerledi ve konuştu. "Agni Lebannen."

Ged ile ejderhanın arasında duran Arren cevap verdi: "Orm Embar" Ve çıplak kılıcını elinde tuttu.

Artık kılıç ağır gelmiyordu. Düzgün ve yıpranmış kabzası elinde rahat duruyordu; eline uyuyordu. Kılıç kınından rahatça, sabırsızca çıkmıştı.

Kılıcın kudreti, yaşı, ondan yanaydı; çünkü şimdi bunların ne işe yaradıklarını biliyordu. Bu onun kılıcıydı.

Ejderha bir kez daha konuştu ama Arren anlayamıyordu. Tüm bu koşuşturmaca ve gök gürültüsünün uyandıramadığı, uyumakta olan yol arkadaşına baktı ve ejderhaya, "Efendim yorgun, uyuyor," dedi.

Bunun üzerine Orm Embar, vadinin dibine kıvrılıp çörelendi. Yerde ağırdı, uçtuğu zamanki gibi kıvrak ve özgür değildi fakat büyük ve pençeli ayağını yavaş yavaş yerleştirmesinde ve dikenli kuyruğunun kıvrılışında uğursuz bir zerafet vardı. Gideceği yere varınca ayaklarını altına topladı, muazzam başını kaldırdı ve öylece kaldı: Bir savaşçının miğferine oyulmuş bir ejderha gibi. Arren ejderhanın kendisine üç metreden daha yakın olan sarı gözlerinin bilincindeydi ve etrafına asılı kalmış hafif yanık kokusunun. Bu leş gibi bir koku değildi; kuru ve madeniydi, deniz ve tuzlu kumların hafif kokularıyla uyum içindeydi; temiz, yabani bir koku.

Yükselmekte olan güneş Orm Embar'ın böğrüne çarpınca ejderha demir ve altından yapılmış gibi parladı.

Ged hâlâ rahat rahat uyuyor, nasıl uyuyan bir çiftçi, köpeğinin farkına varmazsa, o da ejderhanın farkına bile varmıyordu.

Böylece bir saat geçti ve birden sıçrayan Arren büyücünün yanında kalkmış olduğunu gördü.

"Patileri arasında uykuya dalacak kadar çok mu alıştın ejderhalara?" dedi Ged ve esneyerek güldü. Sonra ayağa kalkarak Orm Embar'la ejderhaların dilinde konuştu.

Cevap vermeden önce Orm Embar da esnedi ya uykudan, ya da rekabetten bu da herkese nasip olmayan bir görüntüydü: Kılıç kadar uzun ve keskin olan dizi dizi sarımsak beyaz dişler, insan boyundan iki kat uzun olan ateşli bir dil, boğazın dumanlı mağarası.

Orm Embar konuştu ve tam Ged cevap vereceği sırada, her ikisi de dönüp Arren'e baktılar. Sessizlikte, kınından çıkan çeliğin fısıltısını açık açık duymuşlardı. Arren, büyücünün başının

üzerinden kum tepeciğinin ağzına bakıyordu ve kılıcı elinde hazır bekliyordu.

Orada, güneş ışığıyla parlayan, giysileri hafif rüzgârda kıpırdayan bir adam duruyordu. Bir heykel gibi hareketsiz duruyor, sadece hafif pelerinin kenarlarıyla kukuletası dalgalanıyordu. Uzun ve siyah saçları parlak bukle yığınları halinde dökülüyordu; geniş omuzlu, uzun, güçlü kuvvetli, boylu poslu bir adamdı. Gözleri onu aşır denize bakar gibiydi. Gülümsedi.

"Orm Embar'ı biliyorum," dedi. "Ve seni de tanıyorum; gerçi seni son gördüğümde beri yaşlanmışsın Çevik Atmaca. SeninBaşbüyücü olduğunu söylüyorlar. Yaşlanmışsın ama büyümüşsün de. Ve yanında genç bir hizmetkârın var: Bir büyücü çırağı kuşkusuz, Bilgeler Adası'nda bilgeliği öğrenenlerden biri. Siz ikiniz, Roke'tan ve Ustaları tüm kötülüklerden koruyan yıkılmaz duvarlarından bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz?"

"O duvarlardan daha büyük duvarlarda bir çatlak var," dedi Ged her iki elini de esasına kilitleyip adama doğru bakarak. "Fakat bize etinle kemiğinle gelmeyecek misin, biz de bu kadar uzun zamandır aradığımız insanı karşılayalım?"

"Etimle kemiğimle mi? " dedi adam ve bir kez daha gülümsedi. "Kasaptaki etin, bedeninin iki büyücü arasında lafi mı olur? Hayır, gel seninle zihin zihine karşılaşalım Başbüyücü."

"Bunu yapamayız herhalde. Kılıcım yerine koy oğul. Bu sadece bir gönderi, bir görüntü, gerçek insan değil. Rüzgâra kılıç çekmekten farkı olmaz. Havnor'da, saçın beyazken, sana Kuğu diyorlardı. Fakat bu sadece kullanılan adımdı. Seninle karşılaşınca sana ne diyeceğiz?"

"Bana Efendi deyin," dedi kum tepesinin kenarındaki uzun boylu şekil "Peki, ya başka?"

"Kral ve Usta."

Bunun üzerine Orm Embar yüksek ve korkunç bir sesle tısladı ve büyük gözleri pırıldadı; yine de başını adamdan çevirdi ve sanki kıpırdamıyormuş gibi kendi izlerine eğilerek çöktü,

"Ve sana nerede ve ne zaman gelelim?"

"Benim ülkemde ve keyfim İsteddiği zaman."

"Çok iyi," dedi Ged ve esasını kaldırarak, uzun boylu adama doğru biraz ilerledi adam yok oldu, üflenip söndürülen bir mum gibi.

Arren baka kaldı; ejderha, pulları şangırdayarak ve dudakları dişlerinden geri kıvrılmış, dört eğri bacağının üzerinde haşmetle kalktı. Fakat büyücü tekrar esasına dayandı.

"Bu bir gönderiydi. Adamın bir sureti, bir görüntüsüydü. Hem konuşuyor hem de duyuyordu ama bizim korkumuzun ona verdiği başka hiç gücü yoktu. Görüntüsü de gerçeğe uygundeğildi zaten, tabii gönderenin isteğine bağlı olarak. Şu anki halini görmedik sanırım."

"Yalanlarda mıdır sizce?"

"Gönderiler suyu aşamaz. Selidor'da. Fakat Selidor büyük bir adadır: Roke'tan ve Gont'tan daha geniş, hemen hemen Ehlad kadar da uzun. Onu uzun süre aramak zorunda kalabiliriz."

O zaman ejderha konuştu. Ged dinledi ve Arren'e döndü, "Selidor'un Efendisi şöyle diyor; 'Kendi topraklarıma geldim ve buradan da gitmeyeceğim. Yokediciyi bulup, sizi ona götüreceğim ki birlikte onu yok edelim.' Ejderhalar aradıkları şeyi bulurlar dememiş miydiniz?"

Bunun üzerine Geo büyük yaratığın önünde, tek dizi üzerine çöktü, aynı sadık kulların hükümdarlarının önünde yaptıkları gibi ona kendi dilinde teşekkür etti. Bu kadar yakında olan ejderhanın sıcak nefesi,

Ged'in eğik başı üzerinde esti.

Orm Embar bir kez daha, pullu ağırlığını kum tepesinin üstüne doğru sürükledi, kanatlarını çırpı ve havalandı.

Ged giysilerinin üzerindeki kumları silkerek Arren'e, "İşte şimdi benim diz çöktüğümü gördün. Ve belki bir kez daha diz çöktüğümü göreceksin, sonuna varmadan" dedi.

Arren, ona ne demek istediğini sormadı; uzun süren arkadaşlıkları sırasında, büyücünün ağzının sıklığında bir neden gizli olduğunu öğrenmişti. Yine de sözlerinde kötü bir kehanet var gibi geldi ona.

Kayığın gelgitlerin veya fırtınanın ulaşamayacağı bir yerde olup olmadığını kontrol etmek ve geceyi geçirebilmek için pelerinlerini ve kalan yiyecekleri almak amacıyla bir kez daha kum tepesini geçerek sahile gittiler. Ged onu o kadar uzun süre, o kadar uzak mesafelerde, yabancı denizler üzerinde taşımış olan kayığının zarif burnunun yanında bir dakika kadar durdu; elini üzerine koydu fakat ne bir büyü yaptı, ne de bir söz söyledi. Sonra adanın içine vurdular, kuzeye, bir kez daha dağlara doğru.

Bütün gün boyunca yürüdüler ve akşam, sazlıklara boğulmuş göllere ve bataklıklara doğru kıvrıla kıvrıla akan bir derenin kenarında konakladılar. Yaz ortası olduğu halde, rüzgâr batıdan, açık denizin karasız uç yörelerinden geldiği için serin esiyordu. Sis gökyüzünü örtüyor, üzerlerinde hiçbir ocak ateşinin veya pencere ışığının asla pırıldamamış olduğu dağların üstünde hiçbir yıldız parlamıyordu.

Arren karanlıkta uyandı. Küçük ateşleri sönmüştü ama batıya yönelen ay, toprağı sisli, boz bir ışıkla aydınlatıyordu. Derenin açtığı vadide ve etrafındaki yamaçlarda, büyük bir insan yığını duruyordu, hepsi kıpırtısız, hepsi sessiz, yüzleri Ged ve Arren'e dönük. Gözlerinde ayın parıltısı yansımıyordu.

Arren konuşmaya cesaret edemedi ama elini Ged'in kolunun üzerine koydu. Büyücü kımıldayıp, "Ne var?" diyerek oturdu. Arren'in bakışlarını takip ederek sessiz insanları gördü.

Hepsi karalar giymişti, hem erkekler, hem kadınlar. Yüzleri zayıf ışıkta açık seçik görünmüyordu ama Arren'e öyle geldi ki, derenin karşısında, vadide onlara en yakın duranların aralarında isimlerini çıkaramasa bile tanıdığı insanlar vardı.

Ged ayağa kalkarken pelerini yere düştü. Yüzü, saçları, gömleği, sanki ay ışığı onda toplanıyormuş

gibi gümüşi bir solgunlukla parlıyordu. Kolunu geniş bir hareketle kaldırdı ve yüksek sesle, "Ey siz, bir zamanlar yaşamış olanlar, serbest kalın! Sizi tutan bağları koparıyorum: Anvassa mane harwpennodathe! "

Bir süre için kıpırdamadan durdular, bir yığın sessiz insan. Yavaşça geri döndüler, boz bir karanlığa yürür gibi kayboldular.

Ged oturdu. Derin bir nefes aldı. Arren'e baktı ve elini oğlanın omuzuna koydu; teması sıcak ve metanetliydi. "Korkacak bir şey yok Lebannen," dedi kibarca, alaycı. "Onlar sadece ölülerdi."

Arren, dişleri takırdadığı ve iliklerine kadar donduğu halde evet, anlamında başını salladı, "Nasıl," diye başladı ama çenesi ve dudakları henüz ona itaat etmiyorlardı.

Ged onu anladı. "Onun çağrısı üzerine geldiler. Onun söz verdiği şey bu: Sonsuz yaşam. Onun bir sözüyle geri dönebilirler. Onun emriyle, bir ot parçasını bile kıpırdatamazlar da, yaşamın tepelerinde yürümek zorundadırlar."

"O o da ölü mü yani?"

Ged düşünerek başını salladı. "Ölüler, ölüleri ölümden dünyaya geri çağıramazlar. Hayır, onda yaşayan bir insanın gücü var ve fazlası..."

Fakat kim onu izlemek istediye, onları kandırdı, Gücünü kendisine saklıyor. Ölülerin Kralı'nı oynuyor ve sadece ölülerin de değil... Ama onlar sadece gölgeydi."

"Neden onlardan korktuğumu bilmiyorum," dedi Arren utanarak.

"Onlardan korkuyorsun çünkü Ölümünden korkuyorsun haklı olarak: Çünkü ölüm korkunçtur ve ölümden korkmak gerekir," dedi büyücü. Ateşe bir odun daha atarak küllerin altındaki küçük korları üfledi. Çalı çırpı parçalarının üzerinde küçük parlak bir alev açtı; Arren için şükran dolu bir ışık. "Ve yaşam da korkunç bir şeydir," dedi Ged, "ve yaşamdan hem korkulmak hem de yaşam övülmelidir."

İlcisi de pelerinlerine sıkı sıkı sarınarak oturdular. Bir süre için sessiz kaldılar. Sonra Ged ciddi ciddi konuştu. "Lebannen, daha ne kadar bizi gönderiler ve gölgelerle burada tedirgin eder, bilemem. Fakat en sonunda nereye gideceğini biliyorsun."

"Karanlık ülkeye."

"Öyle. Onların arasına."

"Artık onları gördüm. Ben de seninle geleceğim."

"Bana olan inancın mı seni harekete geçiriyor? Benim sevgime güvenebilirsin ama kuvvetime güvenme. Çünkü, sanırım, dengimle karşılaştım."

"Sizinle geleceğim."

"Ama eğer yenilirim, eğer gücüm veya yaşamım bitirse, seni geri getiremem; tek basma geri dönemezsin."

"Sizinle geleceğim."

Bunun üzerine Ged, "Erkekliğe, ölümün eşiğinde adım atıyorsun," dedi. Ve sonra da çok alçak sesle konuşarak, ejderhanın iki kere Arren'e söylemiş olduğu o sözü veya ismi söyledi: "Agni Agni Lebannen. "

Bundan sonra bir daha konuşmadılar ve hemen arkasından üstlerine uyku bastı; azıcık yanan küçük ateşlerinin yanına uzandılar.

Ertesi sabah kuzeye ve batıya doğru yürümeye devam ettiler;bu Arren'in kararıydı, "Yolunu seç oğul; benim için bütün yollar bir," diyen Ged'in değil. Acele etmiyorlardı, çünkü bir amaçları yoktu, Orm Embar'dan bir işaret bekliyorlardı. Genelde okyanusun görüş açısı içinde bulunan en alçak ve dıştaki tepe dizisini takip ediyorlardı. Kısa ve kuru otlar sonsuza dek rüzgârda uçuşuyor, uçuşuyordu. Sağ taraflarında tepeler altın renginde, ıssız yükselirken, sol yanlarında tuzlu bataklıklarla batı denizi uzanıyordu. Bir keresinde güneyde, uzaklarda, kuğuların uçtuğunu gördüler. O gün bütün gün boyunca soluyan başka bir yaratığa rastlamadılar. Bütün gün boyunca, en kötüyü beklemekten kaynaklanan bir çeşit korku yorgunluğu büyümeye başladı Arren'in içinde. İçinde sabırsızlık ve hissiz bir çeşit kızgınlık kabarmaya başladı. Saatlerce süren sessizlikten sonra, "Bu ada, ölüm ükesinin kendisi kadar ölü," dedi.

"Böyle söyleme," dedi büyücü sertçe. Bir süre uzun adımlarla yürümesini sürdürdükten sonra değişik bir sesle, "Bu adaya bir bak; etrafına bak.

Burası senin krallığın, hayatın krallığı. Burası senin ölümsüzlüğün.

Dağlara bak, ölümlü dağlara. Onlar, sonsuza kadar dayanamıyorlar.

Üzerinde yaşayan otlarla ve akarsularla dolu dağlar... Tüm dünyada, tüm dünyalarda, zamanın tüm hudutsuzluğunda; yerin, gözün görmediği derinliklerinden kaynaklanıp güneş altında aktıktan sonra denizin karanlığına dökülen o akarsuların bir eşi daha yok. Varlığın pınarları, hayattan daha derindir, ölümden de... " dedi.

Durdu ama Arren'e ve güneşin aydınlattığı dağlara bakarken gözlerinde büyük, sözlere sığmaz, kederli bir aşk vardı. Ve Arren bunu gördü ve bunu görmeye, onu gördü, ilk defa olarak onu bir bütün olarak, olduğu gibi gördü.

"Söylemek istediğimi söyleyemiyorum," dedi Ged mutsuzca.

Fakat Arren, Çeşmeli Avludaki o ilk saati, çeşmenin akan suyunun yanında diz çökmüş adamı hatırladı ve hatırlanan o su kadar berrak bir neşe içini doldurdu. Yol arkadaşına bakarak, "Ben aşkı, aşka değer olana verdim. Bu o krallık ve ölümsüz pınar değil mi?" dedi.

"Öyle, oğul," dedi Ged, tadı tatlı, acıyla. Birlikte, sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Fakat Arren artık dünyayı yol arkadaşının gözleriyle görüyordu; etraflarındaki bu sessiz, ıssız topraklarda,

sanki tüm güçlerin üzerindeki bir büyü gücü sayesinde kendini göstermiş olan bu yaşayan ihtişamı, rüzgârın savurduğu her ot tanesinde, her gölgede, her taşta, gördü. Sonuç olarak, geriye dönüşü olmayan bir yolculuğun başında, son kez, değer verilen bir yerde duran insan, her şeyi daha önce görmediği ve bir daha da göremeyeceği kadar bütün, gerçek ve sevgiyle görür.

Akşam çöktükçe, büyük rüzgârların denizden taşıyıp getirdiği, güneşin Önünde alev alev yanan yoğun bulut dizileri batıdan yükseldi ve batarken batıyı kızıla boyadı. Arren, bu kızıl ışıktaki, ateş yakmak için, bir çayın açtığı küçük vadiden çalı çırpı toplarken başını kaldırdı ve üç metre kadar ilerisinde bir adamın durmakta olduğunu gördü. Adamın yüzü belirsiz ve garipti ama Arren onu tanıdı, ölmüş olan Lorbanery Boya Üreticisi Sopli'ydi.

Onun arkasında diğerleri üzgün ve bir noktaya takılıp kalmış bakışlarıyla duruyordu. Konuşuyor gibiydiler ama Arren sözlerini duymuyor, sadece batı rüzgârıyla uçup giden fısıltıya benzer bir şeyler duyuyordu. Bir kısmı, yavaş yavaş ona doğru gelmeye başladı.

Arren durup onlara, sonra tekrar Sopli'ye baktı; sonra da sırtını dönerek eğildi, elleri titrediği halde bir çalı parçası daha aldı. Bunu yığınınna ekledi ve sonra bir tane daha aldı ve başka da almadı. Sonra doğrularak arkasına baktı. Vadide, otların üzerinde yanan kızıl ışıktan başka kimse yoktu. Ged'in yanma geri dönüp çak çırpı yığınınını yere bıraktı ama gördükleriyle ilgili hiçbir şey söylemedi.

Bütün gece boyunca, insan ruhlarından yoksun o toprakların sisli karanlığında, düzensiz uykusundan uyandıkça, etrafında ölümlerin fısıltılarını duyuyordu. İradesine hâkim olarak onları dinlemedi ve tekrar uyudu.

Hem Ged, hem de o, sabah geç bir vakitte, güneş tepeleri beş parmak aşır da sonunda sisten kurtularak soğuk toprakları aydınlattıktan sonra uyandılar. Az olan sabah kahvaltılarını yaparken ejderha üstlerinde dönerek geldi. Ağzından ateş, al burun deliklerinden duman ve kıvılcımlar saçıyordu; o kızıl alev saçan parıltıda dişleri fildişinden bıçaklar gibi parlıyordu. Ama Ged, kendi dilinde seslenerek onu selamladığı halde bir şey söylemedi. "Onu buldun mu Orm Embar?" Ejderha başını arkaya doğru atarak ve rüzgârı jilet gibi keskin pençeleriyle tırmalayarak bedenini garip bir şekilde yay gibi kıvrıdı,

Sonra batıya doğru hızlı hızlı uçmaya koyuldu, gittikçe de dönüp onlara bakarak.

Ged asasını yakalayarak toprağa sapladı, "Konuşamıyor," dedi.

"Konuşamıyor! Yaradılışın sözcükleri alınmış ondan ve bir engerek, dilsiz bir solucan haline getirilmiş, bilgeliği susturulmuş. Yine de bize yol gösterebilir ve biz onu izleyebiliriz!" Hafif çıkınlarını sırtlarına vurarak, Orm Embar'ın uçmuş olduğu batı yönüne doğru dağlardan ilerlemeye başladılar.

Sekiz mil ya da daha fazla bir mesafe gittiler, o ilk, süratli ve düzenli hızlarını gevşetmeden. Artık deniz her iki yanlarında da uzanıyordu; en sonunda kuru sazlar ve dolana dolana giden çay yatakları arasından geçip çok kavisli, fildişi renkli kumlan olan bir kumsala alçalarak varan uzun bir bayır sırtında yürüdüler. Burası tüm toprakların en batı ucundaki burundu; yerin sonu.

Orm Embar, başı kızgın bir kedininki gibi alçalmış, nefesi alev alev, fildişi kumların üzerine çöktü. Biraz ilerisinde önünde, onunla denizin uzun ve alçak dalgalan arasında, sanki uzun süre suda durduğu için rengi ağarmış denizin sürüklediği tahta parçalarından yapılmış bir kulübe veya barınağa benzeyen, beyaz bir şey duruyordu. Fakat başka hiçbir toprak parçasına doğru açılmayan bu kıyıda sürüklenip de gelmiş tahta parçası falan yoktu. Yaklaştıkça Arren, yıkık dökük bu duvarların kemiklerden yapılmış olduğunu gördü. Balina kemikleri, diye düşündü önce, derken bıçak gibi kenarlı beyaz üçgenleri görünce ejderha kemikleri olduğunu anladı.

Aradıkları yere gelmişlerdi. Deniz üzerindeki güneş ışıkları kemikler arasındaki çatlaklardan parıldıyordu. Kapının üst kasası, bir insanınkinden daha uzun bir uyluk kemiğinden yapılmıştı.

Bunun üzerinde, çukur gözlerle Selidor dağlarına bakan bir insan kafatası vardı.

Burada durdular ve onlar yukarıdaki kafatasına bakarlarken, altındaki kapıdan bir adam çıktı. Eski zamanlardaki gibi yaldızlı bronzdan bir zırh giyiyordu; zırh sanki el baltası darbeleriyle parçalanmıştı ve taşlarla süslü kılıç kını boştu. Kara, yay kaşlı ve dar burunlu olan adamın yüzü sertti; gözleri koyu, keskin ve üzüntülüydü. Kollarında, boğazında ve yanlarında yaralar vardı; artık kanamıyorlardı ama ölümcül yaralardı. Dimdik ve kıpırtısız durup onlara bakıyordu.

Ged, ona doğru bir adım attı. Birbirlerine benziyor gibiydiler, böyle yüz yüze gelince.

"Sen ErrethAkbe'sin," dedi Ged. Diğeri durmadan ona bakarak, başını bir kez evet anlamında salladı ama konuşmadı.

"Sen, sen bile onun emirlerine uymak zorundasın." Ged'in sesinde öfke vardı. "Ah efendim, en mükemmelimiz, en cesurumuz; sen şerefine, Ölümünde, huzur içinde uyu!" Ellerini havaya kaldıran Ged, büyük bir hareketle, ölü yığımına söylediği sözleri söyleyerek ellerini yere indirdi. Bir an için elleri havada geniş ve parlak bir iz bıraktı. İz kaybolduğunda, zırhlı adam da gitmişti; kumların üzerinde durduğu yerde ise sadece güneş gözleri kamaştırıyordu.

Ged, kemiklerden yapılmış eve asasıyla vurdu ve ev çökerek yok oldu. Even, kumlara saplanmış kalmış tek bir büyük kaburga kemiğinden başka hiçbir şey kalmamıştı.

Orm Embar'a döndü. "Burada mı Orm Embar? Orası, burası mı?"

Ejderha ağzını açarak çok büyük, soluk soluğa bir tıslama çıkardı.

"Burada, dünyanın en son sahilinde. Bu da iyi!" Sonra porsukağacından kara asasını sol elinde tutarak, dua eder gibi kollarını açtı Ged ve konuştu. Yaradılış dilinde konuştuğu halde Arren, sonunda anladı, o duayı her duyanın anlaması gerektiği gibi anladı çünkü bu her şeyin üzerinde bir güçtü: "Şimdi seni buraya çağırıyorum, düşmanım, gözlerimin önüne ve etten kemikten olarak veseni zamanın sonuna kadar söylenmeyecek olan o sözle gelmen için bağlıyorum!"

Fakat, çağrılan kimsenin adının söylenmesi gereken yerde Ged sadece "Düşmanım" dedi.

Bunu bir sessizlik izledi, sanki denizin sesi susmuş gibi. Arren'e güneş, berrak gökyüzünde durduğu halde zayıflayıp kararmış gibi geldi. Kumsalın üzerine, insan isli camdan baktığında nasıl olursa öyle

bir karanlık çöktü; tam Ged'in önünde karanlık çok fazlalaştı; orada ne olduğunu görmek çok zordu artık. Orada, üzerine ışığın düşemeyeceği bir şey var gibiydi, bir şekilsizlik.

Bu karanlığın içinden bir adam çıktı, aniden. Kum tepesinde gördükleri adamdı, siyah saçlı ve uzun kollu, kıvrak ve uzun boylu. Şimdi elinde uzun, üzerine boylu boyunca rünler kazılmış bir çubuk ya da çelikten bir kılıç vardı; adam Ged'le yüz yüze gelince bunu ona doğru eğdi. Fakat gözlerinin görünüşünde garip bir şey vardı, sanki gözleri güneşten kamaşmış da göremiyormuş gibi.

"Kendim," dedi adam, "istedim diye geldim, kendi yolumla. Sen beni çağıramazsın Başbüyücü. Ben gölge değilim. Ben canlıyım. Ben sadece canlıyım! Sen de canlı olduğunu düşünüyorsun ama sen ölüyorsun, ölüyorsun. Bu tuttuğum şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

Bu Nereger'i susturmuş olan Gri Büyücü'nün asası; benim sanatımın ustasının. Fakat şimdi Usta benim.

Ve seninle yeterince oyun oynadım." Bununla birlikte aniden, sanki kıpırdamıyor veya konuşamıyormuş gibi durmakta olan Ged'e çelik kılıç ile dokunmak için uzandı. Arren bir adım gerisinde duruyor ve tüm benliğiyle kıpırdamak istiyordu ama kımıldamıyor, elini kılıcının kabzasına koyamıyordu bile; sesi de boğazına takılıp kalmıştı.

Fakat Ged ve Arren'in üzerinde, onların başlarının üstünde, ejderhanın büyük ve kızgın bedeni kıvrıla büküle tek bir sıçrayışla geldi ve tüm gücüyle adamın üzerine daldı, böylece büyülü çelik kılıç ejderhanın zırhlı göğsüne saplanmış oldu. Fakat adam ejderhanın ağırlığı altında ezilmiş ve yanmıştı.

Sırtım kamburlaştırarak ve pervane kanatlarına benzeyen kanatlarını çırparak tekrar kumlarda doğrulan Orm Embar ateşdamlacıkları kusakarak çılglık attı. Uçmaya çalıştı ama uçamıyordu. Kötücül ve soğuk maden kalbinde duruyordu. Yere çöktü ve zehirli kanı ağzından kara kara aktı buram buram tüterek, ateşi burun delikleri kül çukurları haline gelince söndü. Büyük başını kumların üzerine bıraktı.

Böyle öldü Orm Embar, dedesi Orm'un öldüğü yerde, Orm' un kuma gömülmüş kemiklerinin üstünde.

Fakat onun düşmanını toprağa çaktığı yerde çirkin ve buruşuk bir şey, kendi ağında kuruyup kalmış büyük bir örümcek gibi duruyordu. Ejderhanın nefesiyle yanmış ve pençeleri altında ezilmişti Yine de, Arren bakarken, o şey hareket etti. Ejderhadan biraz uzağa doğru süründü.

Başı, onlara doğru kalktı. Yüzün hiçbir yakışıklılığı kalmamıştı, sadece yaşlılığı aşan bir yaşlılık. Göz çukurları boştu, uzun zamandır boştu.

Böylece Ged ile Arren düşmanlarının yaşayan yüzünü gördüler. Onlara sırtını döndü. Simsiyah, yanık kollar uzandı ve bu kollarda bir karanlık toplandı, güneş ışığını boğan ve karartan aynı biçimsiz karanlık. Yok edicinin kollarının arasında bu karanlık, loş ve belirsiz olmasına rağmen bir kemer altı yolu veya bir kapı gibi görünüyordu; bu geçidin içinden ne soluk kumlar ne de okyanus görünüyordu, uzun bir karanlık yokuş, karanlığa doğru gidiyordu.

İşte buraya gitti, ezilmiş ve sürünen şekil; öyle göründü ki karanlığa girer girmez birden ayağa

kalkarak hızla hareket etmeye başladı ve gözden kayboldu.

"Gel Lebannen," dedi Ged sağ elini oğlanın omuzuna koyarak ve çorak diyara doğru ilerlediler.

Çorak Diyar

Büyücünün elindeki porsukağacından asa, donuk ve alçalan karanlıkta gümüşi bir ışıkla parlıyordu. Arren'in gözüne, başka hafif bir parıltı daha takıldı: Elinde tuttuğu çıplak kılıcın keskin yerinde beliren bir ışık pırıltısı. Ejderhanın davranışı ve Ölümü bağlama büyüsünü bozmuş olduğu için, daha orada, Selidor kumsalındayken kılıcını çekmişti. Ve burada, topu topu bir gölge olsa da yaşayan bir gölgeydi Arren ve kılıcının gölgesini de taşıyordu. Etrafta başka bir parlaklık yoktu. Kasım ayının sonlarında yaşanan, bulutlarla kaplı bir alacakaranlık gibiydi, insanın etrafı görebildiği ama belirgin bir şekilde ve pek uzağı göremediği sert, tüyler ürpertici, donuk bir hava, Arren bu yeri, ümitsiz rüyalarının bu bataklıklarını ve kıraç topraklarını tanıyordu; fakat ona öyle geliyordu ki, rüyasında gitmiş olduğu yerlerin ilerisindeydi, çok çok daha ilerisinde. Yol arkadaşıyla birlikte bir dağın yamacında durduklarından ve önlerinde alçak, insanın dizinden yukarıya çıkmayan taştan bir duvar olduğundan başka hiçbir şeyi açık bir biçimde seçemiyordu.

Ged hâlâ sağ elini Arren'in kolunda tutuyordu. Artık ileri doğru gidiyordu; Arren de onunla birlikte ilerledi, taş duvarın üzerinden aştılar.

Önlerinde uzun bayır şekilsizce uzanıyor, karanlığa İniyordu. Fakat üstlerinde, Arren'in kasvetli ağır bulutlar olduğunu sandığı yerde, gök simsiyahtı ve yıldızlar vardı. Yıldızlara baktı ve kalbi içinde küçülüp, soğur gibi oldu. Şimdiye kadar gördüğü yıldızlar değildi bunlar. Kıpırdamadan parlıyorlardı, göz kırpmadan. Bunlar o doğmayan ve batmayan yıldızlardı; ne bulutlar bu yıldızları gizlerdi, ne de gün ışığı soldururdu. Hareketsiz ve küçük çorak diyarın üzerinde parlıyorlardı.

Ged, varlık dağının öte tarafından aşağı doğru yürümeye koyuldu; adım adım Arren de onunla birlikte gitti, İçinde dehşetli bir korku vardı; yine de kalben o kadar azimli ve arzusu o kadar kuvvetliydi ki ne korkusu onu yönetebilirdi, ne de korkusunun belirgin olarak farkına vardı. Sadece, sanki içinde, derinlerde bir yerde bir şey, bir odaya kapatılmış veya zincire vurulmuş bir hayvan, ıstırap veriyor gibiydi.

O dağın yamacından inerlerken uzun zamandır yürüyorlarmış gibi geldi ona ama belki de kısa bir yol almışlardı; çünkü burada zaman geçmiyordu, rüzgâr esmiyordu ve yıldızlar kıpırdamıyordu. Sonra, buradaki şehirlerden birinin caddesine geldiler; Arren pencereleri hiç aydınlatılmamış evleri ve bazı kapı eşiklerinde sakin yüzler ve boş ellerle duran ölüleri gördü.

Pazar yerleri hep boştu. Burada hiç alışveriş yoktu, hiç kazanmak ya harcamak yoktu. Hiçbir şey kullanılmıyordu; hiçbir şey üretilmiyordu. Ged ile Arren birkaç kez başka bir yolun dönemecinde, uzakta ve bu loş ışıktaki belli belirsiz seçilebilen bir şekil gördükleri halde, dar sokaklardan tek başlarına geçtiler. Bu şekli ilk gördüklerinde Arren sıçrayarak kılıcının ucunu bu noktaya doğru tuttu ama Ged başını sallayıp yoluna devam etti. Arren bu şeklin, kendilerinden kaçmadan yavaş yavaş hareket eden bir kadın olduğunu gördü.

Gördükleri tüm ölümler çok fazla görmemişlerdi, çünkü ölümler çok fazladır ama o diyar da çok büyüktür kıpırdamadan duruyor veya yavaş yavaş, amaçsızca hareket ediyordu. Hiçbirinde, ölmüş olduğu yere gün ışığında çağırılmış olan ErrethAkbe'ninki gibi yara izi yoktu. Üzerlerinde hiçbir hastalık izi de yoktu. Bir bütün ve iyileşmiş olarak duruyorlardı.

Acılarından ve yaşamdan kurtulmuşlardı. Tıpkı Arren'in korktuğu gibi iğrençtiler ama onun düşündüğü şekilde korkutucu değillerdi. Hiddet ve arzudan kurtulmuş yüzleri sakindi ve gölgeli gözlerinde hiç ümit yoktu,

O zaman, korku yerine büyük bir acıma duygusu kabardı Arren'in içinde; eğer bunun altında korku da vardıysa bile, bu kendisi için duyduğu bir korku değildi. Çünkü birlikte ölmüş olan anne ile yavrusunu görmüştü, her ikisi de karanlık ülkede birlikteydi; fakat ne çocuk koşuyor, ağlıyordu, ne de anne çocuğunu kucaklıyor, ona bakıyordu. Ve aşkları için ölmüş olanlar, sokaklarda birbirlerinin yanından geçip gidiyorlardı.

Çömlekçinin çarkı dönmüyordu, ocağı da soğuktu. Şarkı söyleyen bir ses yoktu.

Karanlık evlerin arasındaki karanlık sokaklar birbirlerini kovalıyordu, onlar da bu sokaklar arasından geçtiler. Ayak sesleri, ortalıktaki tek sestti. Soğuktu. Arren ilk başta bu soğuğu fark etmemişti fakat soğuk burada aynı zamanda eti kemiği olan ruhuna işledi. Kendini çok yorgun hissediyordu. Uzun bir yol kat etmiş olmalıydılar. Neden devam ediyoruz, diye düşündü ve adımları biraz geri kalmaya başladı.

Ged, sokakların kesiştiği bir yerde dikilen bir adama dönerek, aniden durdu. Adam ince, uzundu ve nerede gördüğünü çıkaramasa da Arren adamın yüzünü daha önce görmüş olduğunu düşündü. Ged adamla konuştu; taş duvardan aştıklarından beri başka hiçbir ses sessizliği bozmamıştı: "Ey Thorion, dostum, buraya nasıl geldin!" Ve ellerini Roke'un Çağrı Ustası'na doğru uzattı.

Thorion ona karşılık olarak bir harekette bulunmadı. Kıpırdamadan durdu, yüzü de kıpırtısızdı; fakat Ged'in asasındaki gümüşü ışık, gölgelenmiş gözlerinin derinlerine saplandı; bu gözlerde biraz ışıltı yarattı ya da oradaki ışıltıyla buluştu. Ged adamın uzatmamış olduğu elini tutarak tekrar, "Burada ne arıyorsun Thorion? Sen henüz bu krallıktan değilsin.

"Geri dön!" dedi.

"Ölmeyeni izledim. Yolumu kaybettim." Çağrı Usta'nın sesi yumuşak ve ifadesizdi, tıpkı uykusunda konuşan bir adamın sesi gibi.

"Yukarı: Duvara doğru," dedi Ged, Arrenle birlikte geldiği, uzun, karanlık ve aşağı doğru inmekte olan sokağın yolunu işaret ederek. Bunun üzerine, Thorion'un yüzünde bir ürperti belirdi, sanki içine tahammül edilmez bir ümit, kılıç misali saplanmış gibi,

"Yolu bulamam," dedi, "Efendim, yolu bulamam."

"Belki bulursun," dedi Ged; onu kucakladı ve sonra yoluna devam etti. Thorion, arkalarında, yol kavşağında kıpırdamadan durdu.

Yollarına devam ettikçe, bu zamansız alacakaranlıkta aslında ne ileri ne geri, ne doğu ne batı, gidilebilecek hiçbir yön yok gibi geldi Arren'e.

Bir çıkış yolu var mıydı? Dağdan aşağıya, ne tarafa dönerlerse dönsünler, hep inerek geldiklerini düşündü; karanlık şehirde sokaklar hâlâ aşağıya doğru gidiyordu, yani geriye, duvara doğru gitmek

için sadece tırmanmaları yeterliydi; dağın tepesinde de duvarı bulacaklardı. Ama dönmediler. Yan yana, yollarına devam ettiler. Ged'i izliyor muydu Arren? Yoksa ona yolu mu gösteriyordu?

Şehirden dışarı çıktılar. Bu sayısız ölümler diyarı bomboştu. Batmayan yıldızların altındaki taşlı topraklarda ne bir ağaç, ne bir diken, ne de bir ot tanesi yetişmişti.

Ufuk yoktu, çünkü insanın gözü bu kasvetli yerde fazla uzağı göremiyordu; fakat önlerinde minik ve hareketsiz yıldızlar, yerden oldukça yüksekte bir yerde görünmeye başlıyorlardı; aradaki yıldızsız boşluk da sıra dağlar gibi inişli çıkışlıydı. Yollarına devam ettikçe, şekiller daha da belirginleşti: Rüzgâr ve yağmurla yıpranmış yüksek zirveler. Dağların üzerlerinde, yıldız ışığında parlayacak kar da yoktu. Kapkaraydılar. Görüntüleri Arren'in gönlünde yalnızlık duygusu uyandırdı. Bakışını onlardan kaçırdı. Fakat onları biliyordu; onları tanımıştı; bakışları onlara geri çekiliyordu. O zirvelere her baktığında göğsüne buz gibi bir ağırlığın çöktüğünü hissediyor, sınırları iflas etme noktasına varıyordu. Yine de yürümeye devam etti, hep aşağı doğru, çünkü toprak aşağıya, dağların eteklerine iniyordu. En sonunda, "Efendim, nedir bu..." diyerek dağları işaret etti çünkü konuşmaya devam edemedi; boğazı kurumuştı.

"Işık dünyasını sınırlıyorlar," diye cevapladı Ged, "taş duvarın yaptığı gibi. Azap'tan başka isimleri de yoktur. Oradan bir yol vardır. Ölümlere yasak. Uzun değildir. Ama acı bir yoldur."

"Susadım," dedi Arren; yol arkadaşı cevap verdi, "Burada toz içerler." Yollarına devam ettiler.

Arren'e yol arkadaşının yürüyüşü biraz yavaşlamış gibi geldi, bazen de duraksıyordu, İçindeki yorgunluk büyümeye devam ettiği halde içinde artık hiç tereddüt kalmamıştı. Aşağı doğru gitmeliydiler; yollarına devam etmeliydiler. Yollarına devam ettiler.

Bazen, gökyüzünde sonsuza kadar aynı yerde duran yıldızlara karşı ölümlerinin çatılarının kara üçgenler oluşturduğu başka kasabalardan geçtiler. Kasabalardan sonra tekrar hiçbir şeyin yetişmediği boş topraklar geliyordu. Kasabadan çıkar çıkmaz kasaba karanlıkta kayboluyordu. Ne önlerinde, ne de arkalarında gitgide yaklaşan ve önlerinde yükselen dağlardan başka hiçbir şey görülüyordu. Sağlarında, şekilsiz yamaç aşağı doğru iniyordu, her zamanki gibi; ne kadar önce geçmişlerdi taş duvarı? "Orada ne var?" diye mırıldandı Arren Ged'e, çünkü insan sesine hasretti, ama büyücü başını salladı: "Bilmiyorum. Sonu olmayan bir yol olabilir."

Gittikleri yönde, eğim sanki gittikçe azalıyor, hep daha da azalıyor gibiydi. Ayaklarının altındaki toprak, lav tozu gibi sert sert gıcırdayıyordu. Yine de onlar yollarına devam ettiler ve Arren bir an bile geri dönmeyi veya nasıl geri döneceklerini düşünmedi. Çok yorgun olduğu halde, durmayı da düşünmedi. Bir kere, evini, memleketini düşünerek, içindeki bu uyuşuk karardığı, yorgunluğu ve dehşeti aydınlatmaya çalıştı; ama güneş ışığının ya da annesinin yüzünün neye benzediğini hatırlayamadı. Yola devam etmekten başka yapılabilecek bir şey yoktu. O da yoluna devam etti,

Ayağının altındaki toprağın düz olduğunu hissetti; yanında da Ged duraksadı. Sonra o da durdu. Uzun inişin sonuna gelmişlerdi; gidecek yer kalmamıştı, gitmek için neden de.

Tam Azap Dağları'nın altındaki vadideydiler. Ayaklarının altında kayalar, etraflarında yerlerinden kopmuş kaya parçaları vardı, dokunulduğunda insana maden cürufu kadar sert gelen kayalar. Sanki bu

dar vadi, bir zamanlar akan bir suyun kuru yatağı ya da tepelerinde acımasız ve kara zirveleri yükselen yanardağlardan akmış olan, çok önceleri sönmüş bir ateş deresinin yoluydu.

Orada, karanlıktaki o dar vadide kıpırdamadan durdu; Ged de yanında kıpırdamadan duruyordu. Sessizce hiçe bakan amaçsız ölümler gibi duruyorlardı. Arren pek fazla değil, hafif bir korkuyla, "Çok uzağa geldik," dedi.

Bunun pek önemi yok gibiydi.

Kendi düşüncelerini söyleyen Ged, "Geri dönemeyecek kadar uzağa geldik," dedi. Sesi yumuşaktı fakat sesinin tınısı tam anlamıyla etraflarında bulunan büyük, kasvetli boşluk tarafından boğulmamıştı ve bu ses üzerine Arren biraz telaşlandı. Buraya aradıkları kişiyle karşılaşmaya gelmemişler miydi?

Karanlıktan bir ses, "Çok uzağa geldiniz," dedi.

Arren, "Ancak çok uzak yeterince uzaktır," diyerek cevapladı.

"Kuru Nehir'e geldiniz," dedi ses. "Taş duvara geri dönemezsiniz, Yaşama geri dönemezsiniz."

"O yoldan değil," dedi Ged, karanlığa doğru konuşarak. Yan yana durdukları halde Arren onu zar zor görebiliyordu çünkü eteğinde durdukları dağlar, yıldızların ışıklarını yarı yarıya kesiyordu ve insana öyle geliyordu ki,

Kuru Nehir'in akıntısı karanlığında kendisiydi. "Ama biz, senin yolunu öğreneceğiz,"

Cevap yoktu.

"Burada eşitiz. Eğer sen kör isen Kuğu, şimdi ikimiz de karanlıktayız,"

Cevap yoktu.

"Burada senin canını acıtamayız; seni Öldüremeyiz. Neden korkuyorsun ki?"

"Benim hiçbir korkum yok," dedi karanlıktaki ses. Sonra yavaş yavaş, bazen Ged'in asasına takılı kalan ışığın yaptığı gibi yavaş yavaş pırıldayarak belirdi adam; Ged ile Arren'den yukarıya doğru biraz uzakta, yerinden kopmuş büyük ve belli belirsiz kaya kütleleri arasında. Uzun boyluydu, geniş omuzlu ve uzun kollu, kum tepesinde ve Selidor kumsalında onlara görünen şekil gibi ama daha yaşlı; saçları beyazdı ve geniş alnının üzerine keçeleşmiş biçimde düşmüştü. Yani, ölümün krallığında, ruh olarak belirmişti, ejderhanın onu yaktığı haliyle, sakat olarak değil; ama bütün olarak da değil. Göz çukurlarının içi boştu.

"Hiçbir korkum yok," dedi. "Ölü bir adam neden korkar ki?" Güldü. Kahkahası, dağların eteğindeki o dar ve taşlı vadide öyle kötü ve tekin olmayan bir şekilde çınladı ki Arren bir an nefes alamadı. Fakat kılıcını kavrayarak dinledi.

"Ben Ölümlerin nelerden korkması gerektiğini bilmiyorum," diye cevap verdi Ged. "Herhalde ölümden değil? Ama yine de sen korkuyor gibisin. Ondan kaçmak için bir yol bulmuş olduğun halde."

"Buldu. Ben yaşıyorum. Bedenim yaşıyor."

"Pek de iyi koşullarda değil," dedi büyücü kuru kuru. "Gözbağı yaşı saklayabilir; ama Orm Embar, o bedene pek de nazik davranmada."

"Bedenimi onarabilirim. Ben tedavi etmenin ve gençleştirmenin yollarını biliyorum, bunlar sırf gözbağı değil. Sen beni ne sanıyorsun? Sana Başbüyücü diyorlar diye beni bir köy sihirbazı mı sandın? Ben ki tüm büyücüler arasında, bugüne kadar hiçbirinin bulamadığı Ölümsüzlük Yolu'nu bulan tek büyücüyüm."

"Belki biz o yolu hiç aramamışızdır," dedi Ged."Aradınız. Hepiniz. Aradınız ve bulamadınız; bu yüzden de teslimiyet ve denge, yaşamın ve Ölümün muvazenesi hakkında büyük büyük sözler ettiniz. Ama bunlar sadece sözlerdi başarısızlığınızı örten yalanlarölümden korkunuzu gizlemek için söylenen sözler! Elinde olanağı olduktan sonra, kim sonsuza kadar yaşamak istemez! Ve ben yaşayabilirim. Ben ölümsüzüm. Ben sizin yapamadığınızı yaptım, bu yüzden de senin efendim; sen de bunu biliyorsun. Bunu nasıl başardığımı öğrenmek ister misin Başbüyücü?"

"isterim."

Kuşu bir adım daha yaklaştı. Arren, adamın gözleri olmadığı halde, hareketlerinin tümünden kör bir adamınki gibi olmadığını fark etti; Ged ile Arren'in kesin yerlerini biliyor ve başını Arren'e doğru hiç döndürmemiş olduğu halde her ikisinin de varlığını seziyor gibiydi. O gönderilerin ve görüntülerin sahip oldukları işitme ve görme yetisi gibi, büyüden gelen ikinci bir görüşü daha olmalıydı: Gerçek görme duyusu olmasa bile ona farkındalık veren bir şey.

"Paln'daydım," dedi Ged'e, "bana tüm kibirinle bir ders verip burnumu sürttüğünü zannettiğin o zamandan sonra. A, evet, bana bir ders vermiştin, ama verdiğini zannettiğin dersi değil! Orada kendi kendime: Artık ölümü gördüğüme göre, ölümü kabul etmeyeceğim, dedim. Bırak tüm aptal doğa, kendi aptal yolunda gitsin ama ben bir insanım, doğadan daha mükemmelim, doğanın üstündeyim. O yoldan gitmeyeceğim, kendim olmayı bırakmayacağım! Ve böylesine kararlı olarak tekrar Peln Bilgisini ele aldım ama sadece, aradığım şeylerin ipuçlarını ve yüzeyde kalan bilgilerini buldum. Böylece bu bilgiyi yeniden ördüm, yeniden yaptım ve bir büyü yarattım bugüne kadar yapılmış en büyük büyü. En büyüğü ve en sonuncusu."

"O büyüü yaratırken de öldün."

"Evet! Öldüm. Siz korkakların hiçbir zaman bulamayacağı şeyi ölümden geriye gelen yolu bulmak için ölmeye cesaretim vardı. Zamanın başlangıcından beri kapalı olan kapıyı açtım. Artık bu yere serbestçe gelip, yine serbestçe yaşayanların dünyasına geri gidebiliyorum. Tüm zamanlarda ve tüm insanlar arasında bir tek ben Her İki Diyarın Kralı'yım açmış olduğum kapı sadece burada açılmadı, aynı zamanda yaşayanların, bizi karanlıkta bir bütün yapan akıllarında, varlıklarının derinliklerinde ve bilinmeyen yerlerde de açıldı. Onlar bunu biliyor ve bana geliyorlar. Ve ölümler de bana gelmek zorunda, hepsi, çünkü ben yaşayanların büyücülüğünü kaybetmedim: Onlar da ben emir verdiğimde taş duvardan tırmanmak zorundalar; bütün ruhlara, bütün hükümdarlar, bütün büyücüler, gururlu kadınlar, benim emrimle bir yaşama bir ölüme, bir yaşama bir ölüme gitmek zorundalar. Hepsi bana gelmek zorunda, ölümler ve yaşayanlar, bana, ölüp de yaşayana!"

"Sana, nereye geliyorlar Kuğu? Sen neredesin?"

"Dünyalar arasında."

"Ama bu ne ölümdür, ne de yaşam. Yaşam nedir Kuğu?"

"Güç."

"Aşk nedir?"

"Güç," diye tekrarladı kör adam ağır ağır, omuzlarını kamburlaştırarak.

"Işık nedir?"

"Karanlık!"

"Adın nedir?"

"Adım yok."

"Bu diyardaki herkes kendi ismini taşır."

"Bana ismini söyle o zaman!"

"Beni Ged diye adlandırdılar. Ya seni?"

Kör adam tereddüt ettikten sonra, "Kuğu," dedi.

"Bu senin gündelik ismindir, gerçek ismin değil. İsmi nerede? Senin gerçekliğin nerede? Onu ölmüş olduğun Paln'da mı bıraktın? Çok şey unutmuşsun, Her İki Diyarın Kralı. Işığı, aşkı ve gerçek ismini unutmuşsun."

"Artık senin ismin bende, sen de benim gücüm altındasın Başbüyücü Ged yaşarken Başbüyücü olmuş olan Ged!"

"Benim ismim senin işine yaramaz," dedi Ged. "Senin benim üzerimde hiçbir etkin yok. Ben yaşayan bir insanım; bedenim Selidor kumsalında, güneşin altında, dönüşen toprağın üzerinde yatıyor, O beden öldüğü zaman, ben burada olacağım. Ama sadece isim olarak, sadece ismimle, bir gölge halinde. Anlamıyor musun? Hiç anlamış mıydın sen, ölümden bir sürü gölge çağırılmış olan, Ölmüş olanların tüm o yığınlarını, hatta efendim ErrethAkbe'yi, aramızda en bilge olanı bile çağırılmış olan sen! Onun, onun bile sadece bir gölge ve bir isimden ibaret olduğunu anlamadın mı? Onun Ölümü yaşamı azaltmadı. Ne de onu küçülttü. O orada orada, burada değil! Burada toz ve gölgeden başka bir şey yok.

Orada ise o, toprak, güneş ışığı, ağaçların yaprakları, kartalın uçuşu.

Yaşıyor. Ve ölmüş olan herkes, canlı; tekrar doğuyorlar ve sonları yok, bir sonları olmayacak.

Hiçbirinin, senden başka. Çünkü senin ölümün olmayacak. Senin! Senin ölümsüz nefsinin! Nedir o? Kimsin sen?"

"Ben, kendimim. Benim bedenim çürüyüp ölmeyecek"

"Yaşayan bir beden acı duyar Kuğu; yaşayan bir beden yaşlanır: ölür.

Ölüm, yaşamımızın ve tüm yaşamın bedelidir."

"Ben bu bedeli ödemiyorum! Ben ölüp, o an yeniden yaşayabiliyorum! Ben öldürülemem; ben Ölümsüzüm. Bir tek ben sonsuza kadar kendimim!"

"O halde sen kimsin?"

"Ölümsüz Olan."

"Adını söyle," Jvral.

"Benim adımı söyle. Daha bir dakika önce söyledim sana. Benim adımı söyle!"

"Sen gerçek değilsin! Senin adın yok. Sadece ben varım."

"Sen varsın: Adsız, biçimsiz. Günün ışığını göremiyorsun; karanlığı göremiyorsun. Kendi kişiliğini koruyabilmek için yeşil yeryüzünü, güneşi ve yıldızları sattın. Ama senin kişiliğin yok. Satmış olduğun her şey, sendin. Her şeyi, bir hiç için verdin. Ve şimdi de hiçliğini doldurabilmek için kaybetmiş olduğun dünyayı, ışığı ve hayatı kendine çekmeye çalışıyorsun. Ama bu doldurulamaz. Ne yeryüzündeki tüm şarkılar ne de gökyüzündeki tüm yıldızlar senin boşluğunu doldurabilir."

Ged'in sesi, orada, dağların altındaki soğuk vadide demir gibi çınladı ve kör adamı korkuyla sindirdi. Yüzünü yukarı doğru kaldırdı; loş yıldız ışıkları adamın üzerine parladı; ağlıyor gibiydi ama gözleri olmadığı için, gözyaşları da yoktu. Ağzı açıldı ve kapandı, karanlıkla dolu; fakat dışarı hiçbir sözcük çıkmadı, sadece biraz mırıltı. En sonunda buruşuk dudaklarıyla güçbela şekillendirerek tek bir sözcük söyledi ve bu sözcük, "Yaşam" idi.

"Verebilseydim, sana yaşam verirdim Kuğu. Ama veremem. Sen ölmüştün. Sana yalnızca ölüm verebilirim."

"Hayır!" diye bağırdı kör adam yüksek sesle; sonra da "Hayır, hayır," dedi ve yanaldan, suyun değil de sadece gecenin akmakta olduğu taşlı nehir yatağı gibi kuru olduğu halde hıçkırıklarla yere çömeldi.

"Yapamazsın. Kimse beni kurtaramaz. Dünyalar arasındaki kapıyı açtım ve kapatamıyorum. Kimse kapatamaz. Bir daha hiç kapanmayacak. Çekiyor, beni çekiyor. Ona geri dönmem gerekiyor. İçinden geçip yine buraya, toza, soğuğa ve sessizliğe gelmem gerekiyor. Beni emiyor da emiyor. Ayrılamıyorum. Kapatamıyorum. Sonunda, dünyadaki tüm aydınlığı emip bitirecek. Tüm nehirler Kuru Nehir gibi olacak. Benim açmış olduğum kapıyı kapatabilecek bir güç yok, hiçbir yerde!"

Sesinde ve sözlerindeki ümitsizlik ile kincilik, dehşet ile kibirliliğin karışımı çok garipti.

Ged sadece, "Nerede?" dedi.

"O tarafta. Pek uzak değil. Oraya gidebilirsin. Ama orada hiçbir şey yapamazsın. Kapıyı kapatamazsın. Tüm gücünü, sadece bir tek o iş için harcasan bile, yine de yetmez. Hiçbir şey yetmez."

"Belki," diye cevapladı Ged. "Sen ümitsizliği seçtiğin halde, unutma ki biz daha bunu yapmadık. Bizi oraya götür."

Kör adam, korku ve nefretin belirgin bir şekilde çarpışmakta olduğu yüzünü kaldırdı. Nefret galip geldi, "Götürmeyeceğim," dedi.

Bunun üzerine Arren bir adım öne attı ve "Götüreceksin," dedi.

Kör adam kıpırdamadan durdu. Soğuk sessizlik ile ölümler diyarının karanlığı etraflarını sarıyordu, sözcüklerini sarıyordu. "Kimsin sen?"

"Adım Lebannen."

Ged konuştu: "Kendine Kral diyorsun, bu gencin kim olduğunu bilmiyor musun?"

Kuğu, yine tamamiyle kıpırdamadan durdu. Sonra, konuşurken biraz soluk soluğa, "Ama o ölü Sen ölüsün. Geri gidemezsin. Çıkış yolu yok. Buraya sıkışıp kaldınız!" dedi. Konuştukça, ışığın parıltısı ondan uzaklaşıyordu; onun karanlığa doğru dönüp onlardan ayrılarak çabuk çabuk karanlığa girdiğini duydular. "Bana ışık verin, efendim!" diye bağırdı Arren ve Ged, beyaz ışığın, içinde uzun boylu kamburu çıkmış kör adamın aceleyle ırmağın yukarı kısmına doğru, görmeyen ve duraksamayan bir yürüyüşle onlardan kaçmakta olan şeklinin bulunduğu, taşlar ve gölgelerle dolu o kadim karanlığı bölmesine izin vererek esasını başının üzerine tuttu. Adamın arkasından, elinde kılıcıyla Arren, Arren'in arkasından da Ged gitti.

Kısa bir süre sonra Arren yol arkadaşıyla arasını açtı; ışık çok cılızdı, devrik duran kayalar ve ırmağın kıvrımları nedeniyle epey kesiliyordu; ama Kuğulun gidişinin sesi ve öndeki varlığının hissi, yeterli bir rehber sayılırdı. Yol dikleştikçe, Arren yavaş yavaş yaklaştı. Kayalarla boğulmuş dik bir koyaktan tırmanıyorlardı; Kuru Nehir, başlangıcına yaklaştıkça daralıyor, dimdik kıyıları arasında kıvrılıyordu. Ayaklarının altındaki ve ellerinin altındaki kayalar gıcırdayıyordu, çünkü tırmanmak zorundaydılar, Arren, nehrin kıyılarının nihai daralmasını hissetti ve ileriye doğru bir hamle yapıp Kuğu'nun yanına gelerek kolunu yakaladı ve adamı orada durdurdu: Bir buçuk iki metre genişliğinde, kayalardan yapılmış, eğer su aksaydı bir havuzcuk oluşturabilecek bir çeşit çanak ve üzerinde, kayadan ve lavla karışmış cüruftan oluşmuş devrik bir uçurum. Bu uçurumda kara bir delik vardı, Kuru Nehir'in kaynağı.

Kuğu kurtulmak için çaba harcamadı, Ged'in yaklaşan ışığı gözsüz yüzünde parlaklaştıkça, adam olabildiğince hareketsiz durdu. Yüzünü Arren'e doğru çevirdi. "Burası orası," dedi sonunda, dudaklarında bir çeşit tebessüm belirerek. "Aradığınız yer burası. Görüyor musunuz? Burada yeniden doğabilirsiniz. Bütün yapacağınız beni izlemek. Ölümsüzlüğü yaşayacaksınız. Hep birlikte kral olabiliriz." Arren o kara, kuru pınar basma baktı; tozun ağzına, ölü bir ruhun, toprağın ve karanlığın içine emekleyerek yeniden ölü olarak doğabileceği yere; Bu görüntü onun için iğrençti; Ölümcül bir

mide bulantı sıy la başa çıkmaya çalışarak sert bir sesle, "Bırak kapatılsın," dedi,

"Kapatılacak," dedi Ged, onların yanına gelerek: Işık artık o sonsuz gecede yeryüzüne düşmüş bir yıldız gibi ellerinden ve yüzünden yayılıyordu. Önünde o kuru pınar, o kapı esneyerek açıldı. Geniş ve boştu ama derin miydi, sığ mıydı, orası bilinmez. İçinde, üzerine ışığın düşebileceği veya gözün görebileceği bir şey yoktu. Boştu. Oradan geçince ne ışık, ne karanlık, ne hayat, ne de ölüm vardı. Bu, hiçbir yere varmayan bir yoldu. Ged ellerini kaldırarak konuştu,

Arren hâlâ Kuğu'nun kolunu tutuyordu; kör adam serbest elini uçurum duvarının kay alarına dayamıştı. Her ikisi de büyüünün gücüne kapılmışlar, kıpırdamadan duruyordu.

Tüm hayatını kapsayan öğrenimin, hayatının tüm becerisi ve hiddet dolu kalbinin tüm kuvvetiyle Ged o kapıyı kapatmak, dünyayı bir kez daha bütün yapmak için uğraştı. Ve sesinin ve biçimlendirici ellerinin emri ile kapılar birbirlerine doğru yaklaştılar, acıyla, birleşmek için, bir bütün olmaya çalışarak. Fakat aynı zamanda ışık, Ged'in ellerinden ve yüzünden, porsukağacı açısından yok olmaya başlayarak, ta ki burada minicik bir ışıltı kalıncaya kadar cılızlaştı da cılızlaştı. O cılız ışıkta, Arren, kapının hemen hemen kapanmış olduğunu gördü.

Elinin altındaki kor adam, kayaların hareket ettiğini gördü, bir araya geldiğini hissetti: Ve aynı zamanda sanatın ve gücün pes etmekte, kendisini harcamakta olduğunu, harcandığını. Ve birdenbire bağırdı: "Hayır!" Arren'in ellerinden kurtularak ileri doğru fırladı ve Ged'i kör ve güçlü kavrayışıyla yakaladı. Ged'i ağırlığıyla sıkıştırarak, boğmak için ellerini gırtlığına kenetledi.

Arren, Serriadh'ın kılıcını kaldırarak kılıcın keskin yerini, dosdoğru, keçe gibi saçlarının altındaki eğik boyun üzerine sertçe indirdi. Yaşayan ruhun ölülerin dünyasında bir ağırlığı vardır; kılıçlarının gölgesinin de bir kenarı. Kılıç, Kuğu'nun omurgasını bölerek büyük bir yara açtı. Yaradan kılıcın ışığıyla aydınlanmış kara bir kan fırladı.

Fakat zaten ölü olan bir adamı öldürmenin bir faydası yoktur, Kuğu zaten yıllardır Ölüydü. Yara, kanını yutarak, yeniden kapandı. Kör adam, yüzü hiddet ve nefret ile seyirerek, uzun kollarıyla Arren'i arayarak uzun boyuyla ayağa kalktı: Sanki gerçek düşmanı ve rakibinin kim olduğunu yeni anlamış gibi,

Bu Ölümcül darbeden sonra gerçekleşen bu iyileşmeyi görmek o kadar korkunçtu ki, bu ölmeme, herhangi bir ölümden öylesine korkunçtu ki Arren'in içinde bir tiksinti öfkesi kabardı, çılgın bir hiddetle kılıcını havada sallayarak bir kez daha adama vurdu, dolu dolu, korkunç bir darbe indirdi. Kuğu, kafatası yarılmış, yüzü kanla maskelenmiş olarak yere düştü, yine de Arren hemen adamın üzerine çullandı, bir kez daha vurmak için, yara kapanmadan önce, öldürünceye kadar vurmak için.. ,

Yanında dizlerinin üzerinde doğrulan Ged, tek bir söz söyledi.

Onun sesiyle Arren, sanki bir el kılıçlı kolunu kavramış gibi durdu kaldı. Kalkmaya başlamış olan kör adam da tamamen kıpırtısız kaldı. Ged ayağa kalktı; biraz sallanıyordu. Ayakta durabilecek duruma gelince uçuruma doğru döndü.

"Bütün ol!" dedi açık seçik bir sesle ve asasıyla, ateşten çizgilerle, kayalardan oluşmuş kapının

üzerine bir şekil çizdi: Agnen Rünü, yolları kapatan ve tabut kapaklarına çizilen Bitiş Rünü. Artık devrilmiş kayaların arasında bir aralık, boş bir yer kalmamıştı. Kapı kapandı.

Çorak Ülke'nin yerkabuğu, ayaklarının allında titredi ve değişmeyen, kısır gökyüzünde gümbür gümbür gök gürüldeyip sustu,

"Zamanın sonuna kadar söylenmeyecek söz ile seni çağırmıştım. Varlıklar yaratılırken söylenen söz ile de seni serbest bırakıyorum. Serbest kal!" Ve dizleri üzerine çökmüş olan kör adamın üzerine eğilerek Ged, karman çorman beyaz saçların alımdaki kulağa fısıldadı.

Kuğu ayağa kalktı. Yavaş yavaş etrafına bakındı, gören gözlerle, Arren'e baktı, sonra Ged'e. Hiçbir söz söylemedi, sadece kara gözlerle onlara uzun uzun baktı. Yüzünde öfke, nefret, acı yoktu. Yavaş yavaş dönerek Kuru Nehir'in yolundan yürüdü, kısa öksüre sonra da gözden kaybolup gitti.

Ged'in ne porsukağacından asasında, ne de yüzünde ışık vardı artık.

Orada, karanlıkta duruyordu. Arren yanına geldiğinde, dik durabilmek için genç adamın kolunu yakaladı. Bir an için kuru bir hıçkırık nöbeti sarstı onu. "Oldu," dedi. "Hepsi gitti,"

"Oldu, saygıdeğer efendim. Gitmeliyiz."

"Öyle. Memlekete dönmeliyiz."

Ged çıldırmış veya bitmiş biri gibiydi. Nehir yatağından inen Arren'i, devrik kayalar ve taşlar arasından yavaş yavaş sendeleyerek, zar zor izledi. Arren onunla kaldı. Kuru Nehir kıyılarının alçak ve zeminin daha az dik olduğu bölgede, geldikleri yere, karanlığa doğru uzanan, uzun biçimsiz yokuşa doğru döndü. Sonra oradan ayrıldı.

Ged bir şey söylemedi. Durdukları zaman hemen devrilmiş bir lâv kayasına oturarak, bitmiş, başı önüne düşmüş bir halde yere çöktü.

Arren, gelmiş oldukları yolun artık kendilerine kapalı olduğunu biliyordu. Sadece yollarına devam edebilirlerdi. Sonuna kadar gitmeleri gerekiyordu. "Çok uzak bile yeterince uzak değil," diye düşündü. Hareket etmeyen yıldızlara karşı soğuk ve sessiz duran simsiyah, korkunç zirvelere baktı ve bir kez daha iradesinin o ironik, alaycı sesi konuştu içinde, merhametsizce: "Yan yolda duracak mısın Lebannen?"

Ged'in yanına giderek, kibarca, "Yolumuza devam etmeliyiz, efendim," dedi. Ged hiçbir şey demedi ama ayağa kalktı.

"Dağlardan gitmeliyiz, sanırım."

"Senin yolundan, oğul," dedi Ged, kısık bir fısıltıyla. "Bana yardım et."

Böylece, Arren elinden geldiğince yol arkadaşına yardımcı olurken, toz ve maden cüruflarından oluşan yokuştan dağlara doğru yola koyuldular. Yamaçtaki vadiler ve koyaklar tamamen karanlık olduğundan Arren yolunu el yordamıyla bulmak zorundaydı; aynı anda Ged'e de yardımcı olmak

güçtü. Yürümek zor, tökezlemek gibi bir şeydi; fakat gittikçe dikleşen yokuşta tırmanmak daha da zordu. Kayalar sertti, ellerini erimiş demir gibi yakıyordu, Ama yine de hava soğuktu ve yukarı yaklaştıkça daha da soğudu. Bu yer kabuğuna dokunmakta bir eziyet vardı. Canlı korlar gibi dağlıyordu insanı: Dağların içinde bir ateş yanıyordu. Fakat hava sürekli soğuk ve sürekli karanlıktı. Hiç ses yoktu. Hiç rüzgâr esmiyordu. Keskin kayalar, ellerinin altında ufalanıyor, ayaklarının altında çöküyordu. Kapkara ve sarp dağ burunları ve boğazları, önlerinde yukarı doğru uzanıyor veya yanlarından aşağıdaki karanlığa doğru düşüyorlardı. Gerilerinde, arkada, ölümlerin krallığı kaybolmuştu. Önlerinde, yukarıda, zirveler ve kayalar, yıldızlara karşı duruyordu. Ve bu kara dağlarda, bir baştan bir başa, iki ölümlü ruhtan başka hiçbir şey kımıldamıyordu,

Ged sık sık ya yorgunlukla tökezliyor ya da adımlarını şaşırıyordu. Nefes alıp vermek gitgide zorlaşıyordu ve elleri kayaların üzerine sertçe indiğinde acıyla nefesi kesiliyordu. Onun bağırıları Arren'in kalbini buruyordu. Düşmemesi için ona yardım etmeye çalıştı. Fakat genellikle ya yol yan yana yürüyemeyecekleri kadar dardı, ya da Arren basacak bir yer bulabilmek için önden gitmek zorundaydı. Ve en sonunda, yıldızlara doğru uzanan yüksek bir yamaçta Gedin ayağı kaydı, öne doğru düştü ve bir daha ayağa kalkmadı.

"Efendim," dedi Anen, yanında diz çökerek, sonra da ismini söyledi: "Ged." Ne kıpırdadı, ne de cevap verdi adam.

Arren onu kucağına alarak dik yamacın tepesine taşıdı. Bu yamacın tepesinde, önlerinde biraz düz bir arazi vardı. Arren, yorgun ve acı içinde, ümidini yitirmiş, yükünü yanına yere bıraktı. Burası, gelmek için çabaladığı, iki kara zirve arasındaki geçidin doruk noktasıydı. Burası geçitti ve sondu. Daha ilerisi yoktu. Düz arazinin sonu, uçurumun da kenarıydı: Bunun gerisinde ise karanlık sonsuza kadar gidiyor, küçük yıldızlar kıpırdamadan, gökyüzünün kara uçurumunda asılmış duruyordu.

Sabır, ümitten daha uzun ömürlü olabilir. Arren, kendini toparlayabildiği zaman, ileriye doğru sebatla emekledi. Karanlığın kenarından aşağı baktı.

Ve aşağıda, sadece birazcık aşağıda, fildişi kumlu kumsalı gördü; beyaz ve kehribar rengi dalgalar kıvrılarak kumsalın üzerinde köpük köpük patlıyorlardı ve denizin üzerinde güneş, altından bir pus halinde batıyordu.

Arren karanlığa geri döndü. Gerisin geri gitti. Elinden geldiğince Ged'i kaldırdı ve ilerlemeye çabaladı; gücünün yettiği yere kadar. Burada her şey sona erdi: Susuzluk, acı, karanlık, güneş ışığı ve dalgaların sesi.

Azap Taşı

Arren uyandığında, gri bir sis denizi, kum tepeliklerini ve Selidor'un dağlarını gizliyordu. Kıyıda kırılan dalgaların sesi alçak bir gök gürültüsü şeklinde sisin içinden mırıl mırıl geliyor ve tekrar mml mırıl geri, denize çekiliyordu. Deniz yükselmişti, kumsal şeridi oraya ilk geldikleri zamana nazaran daha dardı; dalgaların son ve minik köpük çizgileri gelip, kumlara yüzükoyun uzanmış olan Ged'in arkasına kıvrılmış sol elini yalıyordu. Giysileri ve saç ıslaktı; Arren'in giysileri de bedenine buz gibi yapışıyordu, sanki en az bir kez deniz üstlerinden aşmış geçmiş gibi. Kuğu'nun ölü bedeninden iz bile yoktu. Belki de dalgalar onu denize sürüklemişlerdi. Fakat başını çevirdiğinde, Arren'in arkasında, sisin içinde Orm Embar'ın çok büyük ve karanlık görünen gri bedeni bir kule harabesi gibi yükseliyordu.

Arren, soğuktan titreyerek ayağa kalktı; uzun bir süre kıpırdamadan yatmaktan kaynaklanan üşüme, tutulmuş olmak ve sersemletici halsizlik nedeniyle ayakta zar zor duruyordu. Sarhoş bir adam gibi yalpaladı.

Ellerine ve kollarına hâkim olur olmaz Ged'e giderek onu, dalgaların uzanamayacağı bir yere, kumların üzerinde biraz daha yukarıya çekmeyi başardı, fakat bütün yapabildiği de buydu. Ged ona çok soğuk ve çok ağır geldi; onu ölümün sınırlarından hayata taşımıştı ama belki de boşu boşuna. Kulağını Ged'in göğsüne dayadı fakat kalp atışlarını dinleyebilmek için kal ve bacaklarının titremesine, dişlerinin takırdamasına engel olamadı. Tekrar ayağa kalktı ve bacaklarını birazcık da olsa ısıtmak için tepinmeye çalıştı; sonunda yaşlı bir adam gibi titreyerek ve ayaklarını sürüyerek çıkınlarını bulmak için yola koyuldu. Çıkınlarını çok uzun bir zaman önce, kemikten eve geldikleri zaman, tepe sırtlarının altında akan küçük bir derenin yanına bırakmışlardı. O dereyi arıyordu çünkü sudan, taze sudan başka düşünebildiği bir şey yoktu.

Kumsala inerek karman çorman dolaşan ve deniz kenarında gümüşten bir ağaç gibi dallanıp budaklanan dereye, beklediğinden daha kısa bir sürede vardı. Burada yere çökerek, yüzü suyun içinde, elleri suyun içinde, suyu ağzına ve ruhuna çekerek içti.

Sonunda oturdu ve oturur oturmaz, derenin öbür tarafında dev bir ejderha gördü.

Pastan kızarmış gibi duran burun delikleri, göz çukurları ve gerdanı ile, neredeyse tam Arren'in üstünde asılmış gibi duran demir rengindeki başı ona dönüktü. Pençeleri, derenin kenarındaki ıslak ve yumuşak kuma derinlemesine saplanmıştı. Yelken gibi katlanmış kanatları kısmen görünüyordu, ama kara bedeninin gerisi siste kaybolmuştu,

Kıpırdamadı. Orada saatlerdir, hatta yıllardır, yüzyıllardır çöreklenmiş olabilirdi. Demirden yontulmuş, taştan şekillendirilmişti ama gözleri, gözlerine bakmaya cesareti yoktu; gözler suyun üzerinde kıvrılan yağ gibi, camın gerisindeki sarı duman gibi, o donuk, engin, sarı gözler Arren'i izliyordu.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu; o yüzden ayağa kalktı Arren. Ejderha isteseydi onu öldürebilirdi; eğer öldürmüyorsa Ged'e yardım etmeyi deneyecekti, eğer yapılabilecek bir yardım var idiyse. Ayağa kalktı, çıkınlarını bulmak için çaydan yukarı doğru yürümeye başladı. Ejderha hiçbir şey yapmadı.

Kıpırdamadan, çömelmiş bir halde seyretti. Arren çıkınları buldu, her iki tulumu dereden suyla doldurdu ve kumlar üzerinden Ged'e gitti. Dereden birkaç adım ayrıldıktan sonra, ejderha kalın sis tabakası ardında gözden kaybolmuştu.

Ged'e su verdi ama onu oturtamadı. Başu tüm ağırlığıyla Arren'in kolunda gevşek ve buz gibi yatıyordu. Esmere yüzü grimsi bir renk almış, burnu, elmacık kemikleri ve eski yara izi belirginleşmişti. Bedeni bile sanki yarı yarıya tükenmiş gibi ince ve yanık görünüyordu.

Arren yol arkadaşının başu dizlerinde, oraya, nemli kumun üzerine oturdu. Sis, üst kısımlarda daha hafif olmak üzere etraflarında belirsiz ve yumuşak bir küre oluşturuyordu. Sisin içinde bir yerlerde ölü ejderhâ Orm Embar ve derenin kenarında bekleyen canlı bir ejderha vardı. Ve Selidor'un Öbür tarafında bir yerlerde, içinde hiç yolluk kalmamış olan kayık Ufkabakan başka bir koyda yatıyordu. Ve sonra deniz, doğuya doğru. Herhalde Batı Uçyöre'deki herhangi bir adaya üç yüz mil, İç Deniz'deki adalara ise bin mil vardı. Uzun bir yol. "Selidor kadar uzakta," derlerdi Enlad'da. Çocuklara anlatılan eski öyküler, söylenceler, "Sonsuzluk kadar uzun bir zaman evvel ve Selidor kadar uzak bir yerde, bir prens yaşamış...", diye başlardı.

Prens oydu. Fakat eski öykülerde bu bir başlangıçtı; şimdi ise bir sona benziyordu.

Üzgün değildi. Çok yorgun olmasına ve yol arkadaşı için kederlenmesine karşın birazcık bile burukluk veya pişmanlık hissetmiyordu. Sadece, artık yapabileceği pek bir şey kalmamıştı. Yapılabilecek her şey yapılmıştı. Gücünü topladığı zaman, çıkınlarında bulunan oltayla kıyıda balık avlamaya çalışabileceğini düşündü; çünkü bir kez susuzluğunu bastırdıktan sonra açlıktan midesinin kazınmasını hissetmeye başlamıştı ve bir paket kuru ekmek dışında da hiç yiyecekleri kalmamıştı. Onu Ged'e saklayacaktı, çünkü eğer suyla ıslatıp yumuşatırsa, ekmeğin bir kısmını Ged'e yedirebilirdi.

Ve yapılabilecek tek şey de buydu. Bunun gerisini göremiyordu; etrafı sislerle kaplıydı.

Orada, Ged ile birlikte sarmaş dolaş sisin içinde otururken yararlı bir şeyler bulabilir miyim diye ceplerini karıştırdı. Tunüğünün cebinde, keskin kenarlı sert bir şey vardı. Bunu cebinden çıkararak baktı, kafası karıştı. Bu küçük bir taşı, siyah, gözenekli, sert: Neredeyse bunu atacaktı. Sonra, sert ve kavruk taşın kenarlarını eliyle yoklayıp elinde tarttı ve ne olduğunu anladı; Azap Dağları'ndan bir taş parçası. Ged ile birlikte tırmanırken veya geçidin kenarından sürünürken cebine girmiş olmalıydı. Elinde bu değişmez şeyi, azap taşını tuttu. Elini kapatarak, taşı avucunda tuttu. Ve o zaman gülümsedi, hem sıkıntılı hem neşeli bir tebessümle, hayatında ilk kez tek basma, övülmeksizin dünyanın bitiminde zaferi bilerek,

Sis incelerek çekildi. Sisin arasından, uzaklarda, açık denizin üzerindeki güneş ışığını gördü. Kum tepelikleri ve dağlar, bir geldi, bir gitti, sisin peçesi gerisinde renksiz ve büyümüş olarak. Güneş ışığı, Orm Embar'ın, ölümden bile ihtişam içinde duran bedeni üzerine çarptı.

Derenin uzak tarafındaki demir siyahı ejderha hiç kıpırdamadan çömelmişti.

Öğleni geçince güneş, son sis zerreciğini de yakıp havadan yok ederek daha belirgin ve sıcak bir hal aldı. Arren ıslak giysilerini çıkarıp atarak kurumaya bıraktı; kılıç ve kılıç kayışı hariç çırılçıplaktı,

Güneşin,

Ged'in giysilerini benzer şekilde kurutmasını sağladı fakat güneşin bu büyük, şifa verici ve rahatlatıcı seline rağmen Ged hâlâ hareketsiz yatıyordu.

Metale sürten başka bir metalin sesi duyuldu, çatılmış kılıçların gıcırtılı fısıltısı. Demir renkli ejderha, çarpık bacakları üzerine kalmıştı. Hareket ederek, bedenini kumlar üzerinde sürüklerken çıkan yumuşak bir tıslama sesiyle çayı geçti. Arren, ejderhanın omuzundaki eklem yerlerinde bulunan kırışıklıkları gördü; boğründeki zırhlar,

Erreth Akbe'nin zırhı gibi çentilmiş ve çizilmiş, uzun dişleri de sararmış ve körelmişti. Tüm bunlarda, ejderhanın kendinden emin ve son derece ağır hareketlerinde ve sahip olduğu derin ve korkutucu sakinlikte, senelerin izini gördü: Büyük bir yaşın, bellekleri aşan yılların. Böylece ejderha,

Ged'in yattığı yerden bir iki metre uzakta durduğu ve Arren her ikisinin arasında ayağa kalktığı zaman, Hard dilinde çünkü Kadim Lisanı bilmiyordu "Sen Kalessin misin?" dedi.

Ejderha tek bir söz bile söylemedi ama gülümsüyor gibiydi. Sonra, devasa başını indirerek ve boynunu uzatarak Ged'e baktı ve ismini söyledi.

Sesi çok büyük, yumuşaktı ve bir demircinin ocağı gibi kokuyordu.

Tekrar konuştu, bir kez daha; üçüncü karesinde Ged gözlerini açtı. Bir süre sonra oturmaya çalıştı ama başaramadı, Arren yanında diz çökerek ona destek oldu. O zaman Ged konuştu. "Kalessin," dedi, "senvanissai'n ar Rokat" Konuştuktan sonra hiç gücü kalmamıştı; başını Arren'in omuzuna dayadı ve gözlerini yumdu.

Ejderha cevap vermedi. Daha Önceki gibi, hiç hareket etmeden çömeldi. Sis tekrar iniyor, denize doğru güneşi karartarak çöküyordu.

Arren Ged'i pelerinine sararak giydirdi. Çekilmiş olan deniz, tekrar yükseliyordu; yol arkadaşını, kum tepelikleri üzerindeki daha kuru yerlere taşımayı düşündü; çünkü gücünün geri gelmekte olduğunu hissetmişti, Fakat Ged'i kaldırmak için eğildiğinde ejderha, iri ve zırlı ayağını, neredeyse ona degecek şekilde ileri attı. Bu ayaktaki tırnaklar dört taneydi, bir de arkada, horzunkine benzer bir mahmuzu vardı ama bu mahmuzlar, çelikten mahmuzlardı, tırpan tırnakları kadar da uzundu. "Sobriost" dedi ejderha, tıpkı donmuş kamışlar arasındaki Zemheri rüzgârları gibi.

"Efendimi rahat bırak. O hepimizi kurtardı ve bunu yaparken tüm kuvvetini harcadı, belki hayatını da. Onu rahat bırak!"

Böyle konuştu Arren, hiddetle ve emredencesine. Haddinden fazla korkmuş ve ürkmüştü, dehşet içindeydi; bundan artık usanmıştı ve artık daha fazlasını istemiyordu. Ejderhaya, bedensel boyutları ve gücü, adil olmayan üstünlüğü yüzünden kızmıştı. Ölümü görmüştü, Ölümü tatmıştı; hiçbir tehdidin onun üzerinde bir etkisi yoktu artık.

Yaşlı ejderha Kalessin ona uzun, korkunç ve altın gözünün bir tekiyle baktı. O gözün derinliklerinde yıllardan öte yıllar saklıydı; dünyanın sabahı, derinliklerinde bir yerlerdeydi. Arren bu göze

bakmadığı halde, gözün kendisine engin ve kibar bir neşe ile baktığını biliyordu.

"Anv sobriost" dedi ejderha ve paslı burun delikleri öyle bir açıldı ki, içinde derinlerde bulunan yığın halindeki bastırılmış ateş parıldadı.

Arren'in eli, Kalessin'in hareketi onu durdurduğunda, Ged'i kaldırmak amacıyla Ged'in omuzlarının altındaydı, o anda da Ged'in başını çevirdiğini hissetti ve "Buraya binin, demek," dediğini duydu.

Bir süre Arren hiç hareket etmedi. Bütün bunlar delilikti. Fakat sivri tırnaklı ayak oradaydı, bir basamak gibi önüne uzanmıştı; onun üstünde de dirsek eklemine kıvrımı; onun üzerinde çıkıntılı omuzu ile kanadı omuz kürek kemiğinden çıktığı yerdeki kası: dört basamaklı bir merdiven. Ve orada, kanatların ve sırt zırhının ilk büyük demir dikeninin önünde, boynun oyuntusunda, bir kişinin ata biner gibi oturabileceği bir yer vardı, ya da iki kişinin. Tabii eğer delirmişlerse veya ümitlerini yitirmişlerse ya da kendilerini çılgınlığın pençesine bırakmışlarsa.

"Binin!" dedi Kalessin, Yaradılış lisanında.

Sonunda Arren ayağa kalktı ve yol arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti. Ged başını dik tutuyordu ve ona yol gösteren Arren'in kollarında bu garip basamakları çıktı. Her ikisi de ejderhanın boynundaki kaba zırhlı çukura ata biner gibi oturdular; gerektiğinde Ged'e destek olabilmek amacıyla Arren arkaya geçti. Her ikisi de içlerinin ısındığını hissetti, ejderhanın derisine değdikleri yerde, güneşin ısıısı gibi kucaklayan bir ısı vardı: O demirden zırhın altında hayat ateş halinde yanıyordu.

Arren, büyücünün porsuk ağacından asasını, kumlara yan gömülü bırakmış olduklarını gördü; deniz, asayı almak için sokuluyordu. Asayı almak için aşağıya inmeye davrandı ama Ged onu durdurdu. "Bırak onu. Tüm büyücülüğümü, o kuru pınarda harcadım Lebannen. Artık büyücü değilim." Kalessin dönerek onlara yandan baktı; o kadim kahkaha gözlerindeydi. Kalessin dişi miydi, erkek mi, anlaması zordu; Kalessin ne düşünüyordu, bilinmez. Yavaş yavaş kanatlar havaya kalkarak açıldı. Bunlar OrmEmbar'ınkiler gibi altın rengi değil kırmızıydı, kara kırmızı; pas veya kan kadar kara ya da Lorbanery'nın kızıl ipeklileri kadar. Ejderha kanatlarını, çelimsiz binicileri düşmesin diye dikkatle kaldırdı.

Dikkatle, iri kalçalarında topladı ve bir kedi gibi havaya sıçrayıp kanat çırparak onları Selidor'un üzerine çökmüş olan sisin üzerine taşıdı.

Kalessin, o kara kırmızı kanatlarla, akşam havasında açık deniz üzerinde bir daire çizdi ve doğuya dönerek uçtu.

Yazın ortasında, Ullý adasında, büyük bir ejderhanın alçaktan uçtuğu görüldü; daha sonra da Usidero'da ve kuzeyde Ontuego'da. İnsanların ejderhaları iyi tanıdığı Batı Uçyörelere'de ejderhalardan korkulsa da bu ejderha geçtikten sonra köylüler saklandıkları yerlerden çıktılar ve onu görenler, "Bizim zannettiğimiz gibi bütün ejderhalar ölmemişler. Belki bütün büyücüler de ölmemişlerdir, Hakikaten de o uçuşta büyük bir ihtişam vardı; belki de bu En Yaşlı idi," dediler.

Kalessin'in nerede karaya indiğini kimse görmedi. Uzaktaki o adalarda, çok az insanın uğradığı, bir ejderhanın bile görülmeden inebileceği ormanlar ve ıssız dağlar vardır.

Fakat Doksan Adalar'da bir bağırış ve kargaşa yaşanıyordu. Erkekler küçük adacıklar arasında batıya doğru kürek çekerek haykırıyordu: "Saklanın! Saklanın! Pendor Ejderhası, sözünden döndü. Başbüyücü öldü; ejderha da şimdi bizi yemeye geldi!"

Karaya ayak basmadan, aşağıya bakmadan, demir renkli büyük solucan küçük adaların, kasabaların, çiftliklerin üzerinden uçtu gitti ve bu kadar önemsiz şeyler için bir gıdımcık ateş bile püskürtmeye tenezzül etmedi. Böylece Geath'in ve Serd'in üzerinden uçtu, iç denizin boğazlarından geçerek Rokeun görüş alanına girdi.

İnsanoğlunun belleğinde, bu çok iyi korunan adanın gözle görünen ve görünmeyen duvarlarını, cesaret edip de aşan bir ejderhanın izi yoktu, hatta efsanelerde bile çok nadiren rastlanırdı böyle bir hatıraya. Yine de bu ejderha hiç tereddüt etmemiş, ağır kanatlarıyla Rokerun batı sahillerinin, köylerin ve tarlaların üzerinden tüm ağırlığıyla Thwil Kasabası'nın üzerinde yükselen o yeşil tepeye doğru uçmuştu. En sonunda burada, yumuşakça yere alçaldı, kırmızı kanatlarını kaldırarak katladı ve Roke Tepesi'nin doruğuna kıvrıldı.

Oğlanlar koşarak Büyük Ev'den çıktılar. Hiçbir şey onları durduramazdı.

Fakat tüm delikanlılıklarına rağmen, ustalarından daha yavaştlar ve Tepe'ye sonradan vardılar. Tepe'ye vardıklarında Koru'dan gelmiş, açık renk saçları güneşte parlayan Şekillendirme Ustası oradaydı. Yanında, iki gece önce kanadı kırık, yorgun ve büyük bir balık kartalı şeklinde geri dönmüş olan Dönüşüm Ustası vardı; çok süre önce o biçimde kendi büyülerine kapılmıştı ve Denge'nin yeniden sağlandığı ve kopan şeyin birleştiği o gece Koru'ya gelinceye kadar da kendi biçimine dönüşmemişti. Yataktan bir gün önce kalkmış olan, zayıf ve bitkin bir haldeki Çağrı Usta gelmişti; onun yanında da Kapıcı duruyordu. Ve Bilgeler Adası'nın diğer Ustaları da oradaydı,

Binicilerin inişini gördüler; biri diğerine yardım ediyordu. Etraflarına garip bir memnuniyet, ciddiyet ve hayret edasıyla baktıklarını gördüler. Ejderha, onlar sırtından yere inerlerken ve sonra yanında dururlarken bir taş gibi bekledi. Başbüyücü onunla konuşurken, başını biraz çevirdi ve kısaca cevap verdi. Onları seyredenler, soğuk ve kakhaha dolu sarı gözün yan yan bakışını gördü.

Anlayanlar, ejderhanın, "Genç kralı krallığına, yaşlı adamı da yuvasına getirdim," dediğini duydu.

"Biraz daha uzağa, Kafessin," diye cevapladı Ged. "Gitmem gereken yere gelmedim." Güneş altındaki Büyük Ev'in çatılarına, kulelerine baktı ve sanki hafifçe gülümsedi. Sonra yıpranmış giysiler içinde uzun boyuyla ipince duran, uzun yolculuktan doğan yorgunluktan ve yaşadığı şeylerin dehşetinden dolayı bacakları üzerinde tam anlamıyla duramayan Arren'e döndü. Herkesin gözü önünde Ged, onun önünde her iki dizi üzerine diz çöktü ve ak başını eğdi.

Sonra kalkıp, "Havnor'daki tahtınıza gittiğinizde efendim, yol arkadaşım, uzun yıllar boyu, iyi hüküm sürün," diyerek genç adamı yanağından öptü. Tekrar bayırlarda ve Tepe'nin eteğinde toplanmış olan Ustalara, genç büyücülere, oğlanlara ve kasaba halkına baktı. Yüzü sakindi ve gözlerinde,

Kalessin'in gözlerindeki kakhahaya benzeyen bir şeyler vardı. Hepsine sırtını dönerek tekrar ejderhanın ayağından ve omuzundan yukarı doğru tırmandı ve büyük kanatların tepeleri arasında, ejderhanın boynundaki yularsız yerini aldı. Kırmızı kanatlar davullar vurulurcasına havaya kalktı ve

En Yaşlı Kalessin, havaya fırladı. Ejderhanın çeneleri arasından ateş çıktı ve duman; bir de kanat çırpımlarından gök gürültüsüyle fırtına rüzgârı. Tepede bir daire çizdikten sonra uçtu gitti, kuzeye ve doğuya doğru, Yerdeniz'in dağdan ada Gont'un bulunduğu bölgesine doğru.

Kapıcı, gülümseyerek, "Onun için yapmak bitti. Yuvasına gidiyor," dedi.

Ve ejderhanın güneş ışığıyla deniz arasındaki uçuşunu gözden kayboluncaya kadar seyrettiler.

Ged'in Kahramanlıkları'nın, Başbüyücü olan kişinin, Tüm Adaların Kralı'nın dünyanın kalbinde, Havnor'daki Kılıç Kulesinde yapılan taç giyme törenine geldiği anlatılır. Türkü onun, taç giyme töreninin bitiminden sonra şölen başladığında insanlardan ayrılarak tek basma Havnor limanına gittiğini söyler. Burada, suların üzerinde bir kayık yatıyormuş; yılların kötü hava koşulları ve fırtınalarıyla yıpranmış ve dövülmüş bir kayık; yelkeni yokmuş ve boşmuş. Ged kayığı ismiyle çağırılmış, Ufkabakan kayık ona gitmiş. Kayığa payandasından giren Ged sırtını karaya dönmüş ve rüzgâr, yelken veya kürek olmaksızın kayık hareket etmiş; onu limandan ve dalgakırandan alarak, adalar arasından, deniz üzerinden batıya doğru taşımış ve ondan bir daha haber alan olmamış.

Ama Gont adasında öykü başka türlü anlatılır; derler ki, gelip Ged'i taç giyme törenine götürmek için arayan genç Kral Lebannen olmuş. Fakat onu Gont Limanında da Albi'de de bulamamış. Kimse nerede olduğunu bilmiyormuş; dağdaki ormanlara yayan olarak gittiğinden başka bir şey söyleyememişler. Sık sık öyle yapardı ve aylarca dönmezdi, demişler ve içlerinden hiçbiri onun bu yalnız yollarını bilmiyormuş. Bazıları onu aramayı önermiş ama Kral, "Benden çok daha büyük bir krallığı yönetmekte o," diyerek onları menetmiş. Ve böylece dağı terk ederek gemisine atlamış ve taç giymek için Havnor'a gitmiş.